Anthony Hope

Phroso

Bibliotek 1800

Anthony Hope

Phroso

eBibliotek 1800

2022

Ophavsret og brugsbetingelser

Denne ebogsudgave af Anthony Hope: *Phroso* er baseret på originaler, som – på udgivelsestidspunktet – er public domain i lande hvor ophavsret er baseret på ophavsmandens død+80 år, samt i USA.

Enkelte afsnit, herunder det meste af kapitel 23, som manglede i Peter Holms oversættelse, er oversat af Kim N. Jensen (f.1955) og indlagt i nærværende udgave. Oversætteren har givet tilladelse til brugen af hans værk på samme vilkår som resten af bogen, nemlig:

Nærværende ortografisk opdaterede og redigerede udgave af teksten kan frit downloades og videreformidles under Creative Commons-licensen BY-NC-SA – Kreditering-IkkeKommerciel-DelPåSammeVilkår 4.0 International.

Opholder du dig i et land uden for EU, bør du dog tjekke de lokale ophavsretsbestemmelser, før du videredistribuerer værket.

Generelt forbehold: *Vær opmærksom på, at denne ebog er baseret på en tekst, som stammer fra en længst svunden tid. Normer og udtryksmåder mm. var anderledes dengang, og der kan derfor forekomme indhold, som på nogle virker stødende. Bogen skal, ligesom alle andre kunstneriske værker fra andre tider, ses i sin kulturelle og tidsmæssige kontekst, og udgiveren kan og vil ikke påtage sig noget ansvar for forfatterens verdensbillede og udtryksmåder.*

Copyright and conditions of use

This ebook edition of Anthony Hope: *Phroso* is based upon sources in the public domain in countries where copyright is based upon Life+80 years, and in the USA (at the time of publication).

Some parts missing in the original translation, including most of chapter 23, is translated and inserted in this edition. The translator, Kim N. Jensen, has consented to the distribution of his work under the same license as the rest of the book, namely:

This orthographically updated and revised edition is free to download and reuse under Creative Commons BY-NC-SA Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0 International.

If you are outside the EU, you are advised to check the local copyright laws before copying and/or redistributing this ebook.

Disclaimer: *Please note that this book is based on an original text dating from another era. Norms and language were different then, and some readers might find offensive content. We believe that any work of art from previous times should be viewed in its cultural and temporal context and not in the light of latter-day prejudices, and we can and will not accept any responsibility for the author's views or language.*

1. Et langt ord, som ender på "poulos"

"*Quot homines, tot sententiæ*" – lige så mange mennesker, lige så mange meninger. Og min mening var det, at jeg ville have en ø. Det var måske drengeårenes trylleskær, der endnu hvilede over havomkransede klipper, eller svundne eventyrlande, der stadig drog mig. Måske var det, fordi jeg følte, at London var alt for overfyldt af mennesker, at de skotske højlande var værre endnu, og at trængslen var uudholdelig i Schweizeralperne. For penge kan man købe sig selskab, men man kan også købe sig fred og ro, og det var dette sidste, jeg ønskede at få for den beskedne kapital, jeg var kommet i besiddelse af ved min stakkels fætter Toms død. Alle folk var så elskværdige at antage, at jeg var henrykt over Toms død, mens det i virkeligheden gjorde mig forfærdelig ondt, og jeg følte ikke en gang nogen trøst ved udsigten til at kunne få en ø. Mine venner kunne lige så lidt begribe dette ønske om en ø som påskønne mine følelser overfor stakkels Tom. Beatrice erklærede på det bestemteste, at hun interesserede sig aldeles ikke for "sådan en væmmelig lille ø", og hun ville da aldrig sætte sin fod på den. Det var nu så kedeligt, for jeg havde allerede tænkt mig, at Beatrice og jeg skulle have tilbragt vore hvedebrødsdage der, men livet består jo ikke af lutter hvedebrødsdage, og jeg bestemte mig alligevel for øen. Desuden skulle jeg ikke giftes før om et år. Fru Kennett Hipgrave havde forlangt en sådan udsættelse, for at Beatrice og

jeg kunne være sikre på, at vi kendte vore egne hjerter. Og da jeg nok kan sige, at fru Hipgrave i temmelig høj grad kunne anse forlovelsen for sit værk – det var et faktum, hun aldeles ikke lagde skjul på – syntes jeg også, hun havde nogen ret med hensyn til fastsættelsen af bryllupsdagen. Desuden ville jeg ved denne udsættelse få tid til at rejse over og ordne øens anliggender.

For jeg *havde* købt den. Den kostede mig 7550 pund sterling, hvilket egentlig var en pris rent ud i det blå, men jeg kunne ikke få mig til at tinge med øens gamle herre. Den halve sum skulle udbetales til hans bankier i London og den anden halvdel skulle betales til ham selv, når han overgav Neopalia i mine hænder. Den tyrkiske regering havde sanktioneret salget, og jeg var gået ind på at betale en årlig tribut på 100 pund, hvilken sum jeg så til gengæld havde ret til at opkræve hos øens beboere.

"De ser altså, min kære lord Wheatley," sagde den gamle prokurator Mason, da jeg besøgte ham i Lincolns Inn Fields, "at hele sagen er bragt i orden, og jeg ønsker Dem til lykke, da De jo nu har fået Deres ønske opfyldt. De ser," sagde han, idet han lagde et kort foran mig, "at der er over 150 kilometer til det nærmeste land Rhodos. De ligger udenfor dampskibsruterne, østrigsk Lloyds dampere til Alexandria går langt sønden om. De er ligeledes fjernt fra ethvert undersøisk kabel, dette her mod sydvest fra Alexandria til Kreta er det nærmeste, og De vil være nødt til selv at hente Deres post."

"Hvilket aldrig kunne falde mig ind," erklærede jeg med dyb foragt.

"Ja, så får De kun breve hver tredje måned. Øen Neopalia er overordentlig kuperet og malerisk. Den er 13 kilometer lang og

7 kilometer bred. Der dyrkes bomuld, vin, oliven og lidt hvede. Befolkningen er yderst ligefrem, men meget godmodig."

"Ja," sagde jeg, "og så er der kun 370 i alt, har jeg hørt. Jeg tror nok, jeg skal befinde mig rigtig godt der."

"Det tvivler jeg ikke på, De vil. For øvrigt beder jeg Dem om at behandle den gamle herre med venlighed. Han tager sig det frygtelig nær, at han er nødt til at sælge. 'Min kære ø,' skriver han, 'står mit hjerte nærmest næst efter min afdøde søns ære.' De ved, lord Wheatley, at hans søn var et meget dårligt individ."

"Han efterlod sig jo en bunke gæld, ikke sandt?"

"Jo, spillegæld. Han delte sin tid mellem Paris og London og var altid sammen med sin fætter Constantin, der aldeles ikke kunne siges at være noget heldigt selskab for ham. Og nu skal Deres penge jo bruges til at betale hans gæld med."

"Stakkels gamle mand," sagde jeg. Jeg havde ondt af det for ham, at han skulle skille sig af med øen.

"Her ligger nu huset," sagde Mason, idet han atter vendte sig mod kortet og slog den gamle herres sorg af tankerne. "Det er midt på øen og 1000 fod over havet. Jeg er bange for, at det er et forfaldent gammelt sted, der vil sluge en bunke penge uden derfor at komme til at se synderlig bedre ud. At sætte det i en sådan stand, at det kan være beboeligt for den fremtidige lady Wheatley, vil koste –"

"Den fremtidige lady Wheatley siger, at hun under ingen omstændigheder vil tage til Neopalia," afbrød jeg.

Den gamle prokurator blev helt bestyrtet. "Men kære lord Wheatley, når hun ikke vil –"

"Så er der ikke mere at sige til den ting, hr. Mason. Nå, nu siger jeg Dem farvel. Jeg kan altså overtage min ejendom om en

måned?"

"Nøjagtig om en måned – den 7. maj."

"Godt, så skal jeg også være på pletten."

Jeg forlod det juridiske kvarter og gik hen til min søster på Cavendish Place. Hun havde selskab, og det var min pligt som broder at give møde. Skæbnen ville, at jeg skulle belønnes for min dyd, for den tyrkiske gesandt var også blandt gæsterne, og min svoger, James Cardew forestillede mig for ham. James er altid så ivrig for, at jeg skal kende de mennesker, der betyder noget. Pashaen var meget elskværdig, og efter nogle øjeblikkes samtale sagde han:

"Det er Dem, der har købt Neopalia, ikke sandt? Jeg havde den sag til behandling på embeds vegne."

"Jo, og jeg takker meget for den beredvillighed, Deres regering tillod overdragelsen med."

"Å, der var intet for os at betænke os på. Ja, egentlig vil sultanen jo nu være mere sikker på sin tribut, og jeg håber, De vil kunne indrette Dem behageligt på øen."

"Ja, det skal nok gå. Jeg kender grækerne udmærket, da jeg har rejst meget imellem dem, og jeg taler også deres sprog, da jeg har tilbragt to år med at gå på jagt efter antikviteter i Morea og på nogle af øerne."

Pashaen strøg sit skæg og sagde derpå i en meget rolig tone:

"Sidste gang en Stefanopoulos prøvede på at sælge Neopalia, slog befolkningen ham ihjel, og køberen – det var en franskmand, en baron d'Ezonville – satte de ud på de vilde vover i en åben båd og kun iført den bare skjorte."

"Hvad for noget? Er det hændt for nylig?"

"Nej, det er to hundrede år siden. Men" – tilføjede excellencen med et smil – "det er jo en meget konservativ befolkning."

"Det er blevet mig fortalt, at befolkningen er godmodig. Yderst ligefrem, blev der sagt, men godmodig."

"Ser De, lord Wheatley, de mener, øen er deres, og at deres hersker ikke har lov at sælge den. Så det kan gerne være, de er godmodige, men de holder alligevel fast ved deres rettigheder."

"Ja, men de kan jo ikke have nogen rettigheder," indvendte jeg.

"Nej, slet ikke," indrømmede pashaen. "Men et menneske er jo aldrig mere ivrig efter at holde på sin ret, end når han ingen har. Nå, andre tider, andre skikke, jeg tror nu ikke, De vil få vanskeligheder af den art. Nej, det tror jeg virkelig ikke."

"Det er jo i hvert tilfælde noget, Deres regering vil forhindre."

Hans Excellence så på mig. Af naturen er han en alvorlig mand, men nu hørte jeg en sagte, fornøjet latter, og hans ansigt viste synlig munterhed.

"Ja, selvfølgelig. Ja, det kan De stole på, lord Wheatley."

"Det er vist en diplomatisk forsikring, Deres Excellence?" dristede jeg mig til at sige med et smil.

"Den er ikke officiel, men akkurat lige så bindende, som om den havde været det. Vor guvernør i dette distrikt er en virksom mand, ja, absolut en meget virksom mand."

Det eneste resultat af denne samtale var, at da jeg næste dag købte mine jagtbøsser i St. James' Street, købte jeg også nogle revolvere. Det er altid rart at være på den sikre side, og skønt jeg ikke lagde nogen vægt på den for længe siden forefaldne voldshandling, som gesandten havde omtalt, troede jeg dog ikke, at ordenens håndhævere havde meget at sige på Neopalia.

Jeg anså det i det hele taget for klogt at være forberedt på, hvad der kunne møde en som følge af neopaliternes gammeldags begreber. Men det var min inderste hensigt at gøre mig meget populær blandt dem, og det var min ædelmodige tanke selv at betale hele skatten, så at en skatteopkræver ville blive noget ukendt på Neopalia. Jeg mente, at når de forstod mine hensigter, ville de næppe være så uforstandige at lade mig gå til søs i min bare skjorte som en anden baron d'Ezonville, eller så uretfærdige at dræbe den stakkels gamle Stefanopoulus på samme vis, som de før havde dræbt en af hans forfædre. Desuden trøstede jeg mig ved at gentage for mig selv, at det var en godmodig race, naturligvis meget ligefremme, men i bund og grund godmodige mennesker.

Min fætter, den unge Denny Swinton, skulle spise til middag med mig i *Optimum* kl. 8. Denny eller Dennis, som hans virkelige navn lød, var det eneste medlem af familien, der fuldt ud sympatiserede med mig med hensyn til Neopalia. Han var umådelig optaget af øen, og jeg glædede mig til at berette alt, hvad jeg nu vidste om den. Jeg vidste, han ville være en interesseret tilhører; for det var meningen, at han skulle rejse med mig og hjælpe mig med at tage øen i besiddelse. Den kære dreng havde næsten grædt af glæde, da jeg første gang foreslog ham at følge med. Da han lige havde forladt officersskolen i Woolwich og først skulle give møde ved sin bataljon om et halvt års tid, stod han, som han sagde, "til min fuldstændige disposition". Det lykkedes ham da også at gøre forældrene det begribeligt, at han burde lære det nygræske sprog. General Swinton stillede sig temmelig køligt til planen. Han sagde, at da Denny i ti år havde givet sig af med det oldgræske sprog uden

egentlig nævneværdigt resultat, var det ikke sandsynligt, han på tre måneder ville lære videre af den nyere slags græsk, men fru Swinton syntes, det ville være sådan en yndig tur for Denny. Nå, det blev også en meget yndig tur for Denny, men jeg tror nok, at hvis fru Swinton havde vidst – dog, skal man endelig tænke på det, kan jeg lige så godt sige: "Hvis jeg selv havde haft nogen anelse!" –

Denny havde taget et bord i næstsidste række og han sad og trommede utålmodigt med fingrene, da jeg trådte ind. Han længtes både efter sin middagsmad og de sidste efterretninger om Neopalia, så jeg satte mig ned og skyndte mig at tilfredsstille ham i begge henseender. Vi ekspederede begge anliggender med samme fart og var just nået til første mellemret og beretningen om den myrdede Stefanopoulos' skæbne (hvilken historie Denny af en eller anden grund erklærede "nok var løgn"), da der kom et par ind og satte sig ved nabobordet, som der stod lænet to stole op ad for at betegne, at det var optaget. Herren var høj og meget kraftigt bygget, hans teint var mørk og trækkene regelmæssige, tillige var der noget hos ham, der røbede ikke ringe lidenskabelighed. Jeg var mig bevidst, at jeg havde set den mand før, og pludselig erindrede jeg, at jeg, mærkelig nok, to gange var løbet på ham samme dag i St. James' Street. Damen var smuk, hendes ansigt så italiensk ud, og hun bevægede sig med megen ynde. Et par gange talte hun til opvarteren, og da bemærkede jeg en meget tydelig, fremmed accent. Tilsammen var de to et usædvanligt par, og de så meget distingverede ud. Mere end én gang så jeg dem kaste nysgerrige blikke over til vort bord, og da herren en gang hviskede noget til opvarteren, var jeg vis på, at det var mig, der

var genstand for hans spørgsmål. Måske erindrede han også vore to sammenstød.

"Mon der skulle være udsigt til lidt ballade?" sagde Denny med et tonefald, der næsten lød længselsfuldt. "Hvem tager du med dig, Charley?"

"Kun Watkins. Ham må jeg have, han ved altid, hvor alting er henne. Og så har jeg meddelt min gamle dragoman Hogvardt, at han skal slutte sig til os på Rhodos. Han taler jo de indfødtes sprog."

"Ja, men er han ikke tysker?"

"Det tror han da, men han er ikke vis på det. I hvert fald græsk sludrer han som en anden papegøje, og han er god at have med, hvis der kommer noget på. Men ballade bliver der nu ikke."

"Nej, det bliver der vel ikke," sagde Denny beklagende.

"Da jeg rejser der over for at være i fred og ro," sagde jeg spagfærdigt, "håber jeg jo, at der ikke bliver noget."

I samtalens løb havde jeg glemt vore naboer, men da der nu kom en standsning i Dennys spørgsmål, hørte jeg damens stemme. Hun begyndte på en sætning – og det var på græsk! Dette var lidt uventet, men mere besynderligt var det, at hendes ledsager meget bydende afbrød hende: "Tal ikke græsk, tal italiensk". Han sagde selv disse ord på italiensk, og skønt jeg ikke har videre kendskab til dette sprog, kunne jeg sagtens forstå så meget. Hvorfor i al verden måtte damen ikke tale græsk, hvis det var det sprog, der faldt hende naturligst? Det ville være et lige så godt værn imod lurere, som de fleste andre sprog, med mindre at man antog, at jeg, der var kendt for mine græske interesser, muligvis lyttede. Da jeg nu erindrede mig de

blikke, jeg havde opdaget, og ligeledes erindrede de "tilfældige" møder, vovede jeg at kaste et stjålent blik på damen. Hendes smukke ansigt viste en blanding af vrede, uro og bønfalden. Nu talte herren sagte og indtrængende til hende; en gang løftede han sin hånd og førte den ned mod bordet, som om han ville understrege noget – måske et eller andet løfte. Hun så på ham med et blik, der viste både vrede og mistro. Han syntes at gentage sine ord, og pludselig afbrød hun ham og sagde højt:

"Det er nok. Det skal jeg nok tage mig af. Jeg rejser med."

Hendes ophidselse vakte ikke tilsvarende følelser hos ham. Han holdt op med at være indtrængende, hans trækken på skulderen udtrykte tydeligt: "Som du vil da," og han smilede og klappede hendes hånd. Hun holdt den op for hans øjne og med den anden hånd pegede hun på en ring, der sad på fingeren.

"Ja, ja, kære du," sagde han, og han skulle lige til at sige mere, da han ved at se sig om opdagede, at jeg skyndsomst tog mine øjne til mig. Jeg turde ikke se op fra min tallerken, men jeg følte, at hans skulende blik hvilede på mig. Jeg syntes også, jeg fortjente straf for min lytten.

"Og hvornår kan vi så rejse?" lød det med Dennys klare stemme. Mine tanker var langt fra Denny, og jeg tøvede et øjeblik med mit svar, som man gør, når man får et uventet spørgsmål. Ved det andet bord blev der også tavshed. Det var måske en tåbelig tanke, men jeg havde pludselig en følelse af, at man også der ventede på svaret. Nå, de måtte såmænd gerne høre det, det var ingen hemmelighed.

"Om fjorten dage," sagde jeg. "Vi tager den med ro, så vi kommer der den 7. i næste måned, det er den dag, jeg kan overtage mit kongerige. Vi rejser over Rhodos. Der vil Hogvardt

vente med en lille dampyacht og så – farvel verden!" Og en stærk længsel efter ensomhed og frit liv skød op i mig, da jeg så mig om og så de forgyldte søjler og spejle, de forgyldte vaser og det i høj grad forgyldte selskab i *Optimum*.

Jeg blev vækket af mine behagelige drømmerier ved en høj, livlig stemme, som jeg kendte meget nøje. Da jeg så op, stod frk. Hipgrave, hendes moder og den unge Bennett Hamlyn foran mig. Jeg kunne ikke lide den unge Hamlyn, men han var nu altid meget høflig overfor mig.

"Hvor I to har spist tidligt!" udbrød Beatrice. "I er ved omeletten, ikke sandt? Vi er lige kommet nu."

"Skal I spise?" spurgte jeg, idet jeg rejste mig, "tag bordet her, vi går nu."

"Ja, det kan vi vel lige så godt," sagde min kæreste, "men jeg er ked af, at du går. Ja, vi skal spise med hr. Bennett Hamlyn. Ikke sandt, hr. Hamlyn, det var jo meningen? – Han hører ikke."

Mærkværdigt nok hørte han ikke efter, skønt han ellers altid lyttede til Beatrice med den største opmærksomhed og det ærbødigste smil. Men lige i øjeblikket var han ved at udveksle hilsener med vore naboer ved det andet bord. Damen havde allerede rejst sig og var på vej hen imod døren, men herren tøvede og så på Hamlyn, som om han ville ledsage sin hilsen med et par bemærkninger. Hamlyns ansigtsudtryk indbød imidlertid ikke til samtale, så han nøjedes med endnu et nik og fulgte efter sin ledsagerske. Da Hamlyn vendte sig om, var han sig bevidst, at han havde overhørt Beatrices bemærkning, og han var meget angerfuld.

"Tilgiv mig," sagde han med et undskyldende smil.

"Å, jeg sagde ikke andet, end at mænd som De blev skabt for at give middage. De er en slags automatisk fodringsmaskine, De burde kunne sættes i gang når som helst. Ofte savner jeg Dem ved frokosttid."

"Beatrice dog!" sagde fru Kennett Hipgrave, idet hun løftede øjenbrynene på den ejendommelige måde, der betød: "Hun er frygtelig fræk, det kære barn, men hvor det klæder hende."

"De har ret," sagde Hamlyn spagfærdigt. "Og jeg er i alt fald henrykt over at kunne give Dem en middag."

Jeg havde egentlig ikke noget at bemærke til dette, men jeg kunne ikke lade være at sige:

"Frk. Hipgrave holder meget af at spise til middag."

Beatrice lo. Hun forstod min lille tilrettevisning.

"Han kender ikke noget bedre, gør De vel?" sagde hun og lo hen til Hamlyn. "Med tiden skal vi nok få Dem gjort til et civiliseret menneske, og så tænker jeg næsten, De bliver bedre end Charley –"

"Som til den tid vil være helt uciviliseret," sagde jeg.

"Å, den væmmelige ø! Tager du virkelig derover?"

"Ja vist gør jeg det. Hør, Hamlyn, hvem var den ven, De hilste på?"

Det var et uskyldigt spørgsmål, men lille Hamlyn blev helt rød i hovedet og sagde vredt:

"Ven! Det var ikke nogen ven. Jeg har kun truffet ham ved Rivieraen."

"Ja, det behøver jo ikke at medføre venskab," medgav jeg

"Og han vandt 100 louisdorer fra mig i toget mellem Cannes og Monte Carlo."

"Det var slet ikke så dårligt," indskød Denny i en bifaldende tone.

"Hvad hedder han?" spurgte jeg.

"Det husker jeg virkelig ikke," sagde Hamlyn i en ærgerlig tone.

"Det er også lige meget," sagde Beatrice og gav sig i lag med de østers, som i dette øjeblik blev serveret.

"Kære Beatrice," indvendte jeg, "du er det mest henrivende væsen i verden, men du er ikke det eneste. Du mener kun, at det kan være *dig* lige meget."

"Vær nu ikke så kedsommelig. Det kan, ved Gud, også være *dig* lige meget. Gå du nu, og lad mig spise i fred."

"Å, vent et øjeblik," sagde Hamlyn. "Jeg troede lige, jeg havde fået fat på det, men det forsvandt igen. Men det er vist et af disse lange ord, der ender på '*poulos*'."

"Nå, så det ender på *poulos*," sagde jeg grundende.

"Kære Charley, jeg ender på galeanstalten, hvis du bliver ved at være lige kedsommelig. Hvad i al verden skal jeg tage mig til, når jeg bliver gift? Jeg aner det ikke."

"Kæreste Beatrice!" sagde fru Hipgrave med et udtryk, der i et dramatisk arbejdes anvisning til skuespilleren ville hedde: *Samme fremgangsmåde med øjenbrynene som før*.

"Poulos," gentog jeg eftertænksomt.

"Det kunne vel ikke være Constantinopoulos?" spurgte Hamlyn, lidt frygtsomt af respekt for mine helleniske kundskaber.

"Man kunne antage," henkastede jeg, "at han hed Constantin Stefanopoulos."

"Ja, jeg vil gerne tro, det var sådan. Men i hvert fald jo mindre De ser til ham, Wheatley, jo bedre for Dem. Det kan De stole på."

"Men," indvendte jeg – og jeg må tilstå, jeg plejer at gå ud fra, at alle følger min tankegang – "det er sådan en lille plet, så hvis han tager derhen kan jeg ikke undgå at træffe ham."

"Hvad er det, der er sådan en lille plet?" sagde Beatrice med tydelig udtrykt fortvivlelse.

"Selvfølgelig Neopalia," sagde jeg.

"Hvordan kan du tro, at nogen som helst anden kunne være så tåbelig at rejse derhen?"

"Hvis han er den, jeg antager ham for, så kommer han derfra," forklarede jeg, idet jeg nu rejste mig for sidste gang. Jeg havde allerede adskillige gange rejst mig og derpå atter taget plads.

"Ja, så kan du være vis på, at han betænker sig to gange på at rejse derover igen," sagde Beatrice afgørende. Hun var aldeles uforsonlig med hensyn til min stakkels ø.

Denny og jeg gik bort sammen, og mens vi gik, sagde han:

"Jeg tror ikke, den fyr ved nogen ende på sine penge."

"Stefan –?" begyndte jeg.

"Nej, nej. For pokker, du er virkelig, som frk. Hipgrave beskrev dig. Jeg mener Bennett Hamlyn."

"Nå, ham. Nej, det tror jeg heller ikke."

Denny gik og så skarpsindig ud.

"Han er nu noget fri med sine middage," bemærkede han.

"Lad os ikke ærgre os over det," sagde jeg og tog ham under armen. Jeg selv tænkte ikke på det. Min ø optog virkelig alle mine tanker for øjeblikket, og min hengivenhed for Beatrice var

ikke af en så romantisk art, at jeg kunne blive skinsyg af en så ringe årsag. Fru Hipgrave sagde i sin tid, at forbindelsen var grundet på "gensidig overensstemmelse", hvilket vanskeligt medfører megen lidenskabelighed.

"Ja, når det ikke generer dig, så kan det jo også være mig det samme," sagde Denny meget fornuftigt.

"Du har ret. Det er kun sådan et lune hos Beatrice." Jeg standsede pludselig. Vi stod på trappetrinene udenfor restauranten, og jeg fik øje på en stump papir, der lå på mosaikgulvet indenfor døren. Da jeg bukkede mig ned og tog papiret op, viste det sig at være et afrevet hjørne af menukortet. Jeg vendte det om.

"Halløj! Hvad er det?" sagde jeg og følte efter min monokel, der hang og dinglede omme på min ryg.

Denny gav mig den, og jeg læste, hvad der stod på kortets bagside. Det var skrevet på græsk og lød således:

"Rejser over Rhodos – lille dampyacht der – ankommer den syvende."

Mens jeg stod og vendte papiret i hånden, drog jeg et par slutninger: at min høje nabos navn var Stefanopoulos, at han havde gjort bedre brug af sine øren end jeg af mine, samt at han rimeligvis ville tage til Neopalia. Endvidere tænkte jeg mig også, at det var til Neopalia, at damen havde erklæret at ville følge ham. Så begyndte jeg at undre mig over, hvad alt dette kunne betyde, hvorfor han ønskede at erindre min rejserute, dagen for min ankomst og den kendsgerning, at jeg havde i sinde at leje en yacht. Når jeg så endvidere tænkte på de to tilfældige møder, fik det hele et meget interessant skær over sig.

"Hvis du nu skulle være færdig med at se på det stykke papir, kan vi måske godt gå videre, gamle dreng," sagde Denny med en stemme, der skulle være et udtryk for hans vidtgående tålmodighed.

"Ja vel. Jeg er færdig med det – foreløbig," sagde jeg. Men jeg tog mig den frihed at lægge Constantin Stefanopoulos' notits ind i min lommebog.

Denne aftens væsentligste resultat var en stærkt forøget interesse hos mig for Neopalia. Da jeg gik i seng, tænkte jeg endnu på mit køb, og jeg erindrer, at den sidste tanke, jeg havde før jeg sov ind, var denne: "Hvad mente hun med at pege på sin ring?"

Nå, det fik jeg senere besvaret.

2. En kølig modtagelse

Lige indtil det øjeblik, da jeg skulle tage afsked, havde jeg været vis på, at Beatrice slet ikke tog sig min bortrejse nær. Hun var ikke af dem, der forrådte sine følelser, og jeg blev derfor yderst overrasket over den bedrøvelse, hun sagde farvel med. Det var imidlertid så langt fra, at hun gjorde mig bebrejdelser, tværtimod, hun tog al skylden på sig, og sagde, at hvis hun havde været bedre og mere venlig overfor mig, ville jeg aldrig have tænkt på den ø. Det tog hun nu fuldstændig fejl i; jeg sagde det og forsikrede hende om, at jeg ikke havde det mindste at udsætte på hendes opførsel. Men til gengæld forsikrede hun mig næsten lidenskabeligt, at hun var mig ikke værdig, og hun bønfaldt mig om, ikke at ofre hende en kærlighed, som hun ikke fortjente. Hendes ydmyghed og anger bragte mig til at vise – og virkelig føle – ømhed for hende. Hun var så rørende og smuk i sin usædvanlig alvorlige sindsstemning og uforklarlige forvirring. Jeg gik så vidt, at jeg tilbød at opsætte min rejse til efter vort bryllup, og skønt hun på det indstændigste bad mig om ikke at gøre noget sådant, så tror jeg, at vi til sidst var blevet enige om en sådan ordning, hvis vi var blevet overladt til os selv. Men på det tidspunkt anså fru Hipgrave det for heldigst at blande sig i forhandlingerne, og hun afviste straks mit forslag som ganske urimeligt og unødvendigt og sagde, at vi ville have godt af at være adskilte en lille tid. Beatrice modsagde ikke sin moder, men da vi atter var ene, blev hun meget bevæget og bad mig altid tænke godt om hende, og hun spurgte igen, om jeg

virkelig holdt af hende. Jeg forstod slet ikke denne sindstilstand, der var så usædvanlig hos hende, men jeg gav hende en hjertelig og varmt følt forsikring om den tillid, jeg havde til hende, og på hendes spørgsmål om mine egne følelser svarede jeg højtideligt, at for mit vedkommende skulle fraværelsen ikke medføre nogen forandring; hun kunne ubetinget stole på min trofaste hengivenhed. Skønt jeg gentog denne forsikring flere gange, syntes den aldeles ikke at trøste hende, og da jeg forlod hende, var jeg noget forlegen, for jeg kunne ikke følge hendes tanker eller forstå de følelser, der bevægede hende. Jeg var imidlertid dybt rørt, og jeg gjorde mig bebrejdelser, fordi jeg ikke hidtil havde forstået at sætte pris på den dybe alvor, der skjulte sig under hendes ydre letsind. Jeg fortalte Denny om den uret, jeg følte, jeg havde gjort hende, men han tog det meget køligt og ville ikke indlade sig i nogen samtale om det emne. Denny plejede ikke at lægge skjul på sine meninger, og han havde aldrig vist sig henrykt over min forlovelse. Dette havde jeg aldrig taget mig af før, men nu ærgrede han mig, og jeg fandt det fornødent til gengæld i overdrevent begejstrede udtryk at forsikre ham om min kærlighed til Beatrice og hendes lige så brændende følelser for mig.

Al denne uro og fortrædelighed svandt øjeblikkelig bort, da vi rejste. Denny og jeg lignede et par skoledrenge, der skulle på ferierejse, og vi tilbragte timer med at fantasere om, hvorledes vi skulle leve på øen. Disse spekulationer var meget morsomme; men da det kom til stykket, viste de sig alle som én at ligge langt borte fra virkeligheden. Havde jeg den gang kendt Neopalia så godt, som jeg senere kom til at kende den, ville jeg have indset

det unyttige i at udmale sig, hvad der ville ske eller ikke ske dér. Nu fantaserede vi frisk væk på hele rejsen til Rhodos, som vi ankom til uden særlige oplevelser eller uheld. Dér var Hogvardt, og vi gik om bord på en elegant lille dampyacht, han havde skaffet mig. Der gik et par dage med at ordne vore forråd og indkøbe, hvad der yderligere kunne være brug for, for vi kunne ikke gøre regning på at kunne købe luksusgenstande på Neopalia. Jeg var noget forbavset over ikke at finde noget brev fra den gamle herre, men da jeg ikke agtede at vente på en højtidelig indbydelse, fremskyndede jeg afrejsen så meget som muligt. Her så jeg også for første gang mine nye undersåtter, da Hogvardt havde antaget et par mænd, der havde tilbudt deres tjeneste for at få fri rejse til Neopalia, hvor de hørte hjemme. Jeg var glad over at have fået fingre i dem og iagttog dem straks med megen opmærksomhed. Det var et par smukke, høje, tilsyneladende dygtige fyre, og med dem ville vort fartøj være tilstrækkeligt bemandet, for både Denny og jeg kunne gøre god nytte om bord. Hogvardt var anvendelig både til lands og til vands og Watkins gjorde tjeneste som kok og steward. Da jeg spurgte neopaliterne ud, fik jeg at vide, at de var brødre, de hed Spiro og Demetri, og de fortalte mig, at deres familie havde tjent øens herrer gennem mange slægtled. Da jeg hørte dette, forstod jeg bedre den umiskendelige tilbageholdenhed, ja næsten tværhed, de havde besvaret mine tilnærmelser med. Jeg mente, det skyldtes den nedarvede følelse af hengivenhed for den bortdragende familie; men deres mangel på elskværdighed overfor den indtrængende nye besidder afholdt mig ikke fra at stille dem en mængde spørgsmål angående mine formænd på tronen. Min udholdenhed blev kun dårligt lønnet, men jeg fik

da at vide, at det eneste medlem af familien, der var på øen, foruden den gamle herre, var en ung pige, som de kaldte den ædle Euphrosyne, og hun var en datter af den gamle herres afdøde broder. Derefter spurgte jeg dem ud om min ven fra *Optimum*, Constantin. Det var den nævnte dames fætter eller halvfætter – jeg fik ikke fat på det nøjagtige slægtsforhold – og Demetri skyndte sig med at fortælle, at han kom meget sjældent til øen, og at han ikke havde været der de sidste to år.

"Og nu venter man ham?" spurgte jeg.

"Han var ikke ventet, da vi rejste fra Neopalia, herre," svarede Demetri, og det forekom mig, at han kastede et spørgende blik på broderen, der hurtigt tilføjede:

"Men hvad kender vi fattige mænd til den ædle Constantins hensigter eller handlinger?"

"Ved I, hvor han er nu?"

"Nej, herre," svarede de på én gang.

Jeg kan ikke fragå, at der var noget i deres opførsel, der forekom mig besynderligt, men da jeg fortalte det til Denny, spottede han mig.

"Nu har du igen været ved at læse gamle Byron," sagde han foragteligt. "Bilder du dig ind, de er sørøvere?"

Nå, man kan jo ikke kaldes en tåbe, blot fordi man læser Byron, og jeg vedblev at være overbevist om, at brødrene var blevet forlegne ved mine spørgsmål. Desuden opdagede jeg, at Spiro, der var den mindst tiltalende af dem, mere end én gang skulede efter mig, når han troede, jeg ikke så det.

Disse små hemmelighedsfulde tildragelser var imidlertid kun som en tilsætning af krydderier til den lykkelige tilværelse, jeg førte, mens vi fløj over de blå bølger, og min glæde var

fuldkommen, da Denny om morgenen på den fastsatte dag råbte: "Land!" Over styrbords bov så jeg den lille sky på vandet, der måtte være Neopalia. Det blev en klar og strålende dag, og da vi nu kom nærmere til vor fortryllende ø, kunne vi skelne dens terrænforhold og form. Kysten var klippefuld, og kun et sted åbnede der sig en lille havn, og fra kysten hævede klipperne sig højere og højere ind i landet, indtil de til sidst kulminerede i en helt anselig bjergtop. Gennem kikkerten kunne vi se dyrkede marker og vingårde, hist og her isprængt med skove opad bjergskråningerne, og omtrent midtvejs oppe lå der på baggrund af en tæt skov et gammelt gråt hus prydet med barske murtinder.

"Der ligger mit hus," udbrød jeg med en ganske naturlig fryd og pegede mod det med fingeren. Det var et øjeblik i min tilværelse, der nok var værd at mindes.

"Hurra!" råbte Denny og kastede sin hat op i luften.

Demetri stod nær ved os og besvarede vore udråb med et barsk smil.

"Jeg håber, herren vil finde boligen hensigtssvarende."

"Vi skal snart få det hyggeligt," sagde Hogvardt, "men man skulle tro, det halvvejs ligger i ruiner for øjeblikket."

"Det er i hvert fald godt nok for en Stefanopoulos," sagde fyren med rynkede bryn. Den slutning, vi skulle drage af hans bemærkning, var så tydelig, at den grænsede til uhøflighed.

Klokken fem om eftermiddagen gled vi ind i Neopalias havn og fortøjede ved en temmelig skrøbelig træmole, der gik omtrent halvtreds fod ud fra kysten. Vor ankomst vakte stor bevægelse. Mænd, kvinder og børn kom løbende ned ad den nævnte stejle gade, der fra havnen førte lige opad bakken. Vi

hørte skingrende råb og hundreder af fingre pegede ud imod os. Vi gik i land, men der var ingen, der kom frem for at hilse på os. Jeg så mig om, men kunne ikke få øje på nogen, der kunne se ud til at være den gamle ejer. Jeg så en stor, svær mand, der førte sig med en vis værdighed, og jeg gik hen og spurgte ham høfligt om vej til kroen, da jeg af Demetri havde erfaret, at der fandtes en sådan. Der ville vi sove den nat, for jeg var alt for indtaget i min ø til, at jeg ville sove om bord. Den værdige mand så på Denny og mig og derpå på Demetri og Spiro, der stod ved siden af os og stadig så lige tvære ud. Endelig besvarede han mit spørgsmål med et andet, ganske kort spørgsmål:

"Hvad ønsker De?" Han løftede sin kvastprydede fez et par tommer og satte den igen fast på hovedet.

"Jeg vil gerne vide vejen til kroen," svarede jeg.

"Er De kommet for at besøge Neopalia?" spurgte han.

En del mennesker havde nu samlet sig om os, og alle stirrede de på mig.

"Å," sagde jeg i en ligegyldig tone, "det er mig, der har købt øen, og nu er jeg kommet for at overtage min ejendom."

Der var ikke én, der sagde et ord. Et halvt minut var der fuldkommen tavshed.

"Jeg håber, vi skal komme godt ud af det med hinanden," sagde jeg med mit elskværdigste smil.

Stadig intet svar. Menneskene omkring os stirrede endnu på os. Men på én gang sagde den svære mand uden at tage ringeste notits af min venlige tilnærmelse:

"Det er mig, der ejer kroen. Følg mig."

Han vendte sig om og førte an. Vi fulgte efter, mens menneskemængden veg til side og stadig stirrede på os i

tavshed. Denny udtrykte såvel sine egne som mine følelser, da han sagde:

"Dette kan man egentlig ikke kalde nogen begejstret modtagelse."

"Tvære asener!" brummede Hogvardt.

"Det er ikke en måde at modtage Hans Herlighed på," tilføjede Watkins med et tonefald, der mere røbede bedrøvelse end vrede. Watkins havde altid de mest ophøjede forestillinger om det hensyn, der skyldtes "Hans Herlighed".

Jeg forstærkede mine skridt og indhentede den tykke krovært.

"Befolkningen her synes ikke at være videre henrykt over at se mig," sagde jeg.

Han rystede på hovedet, men svarede ikke. Så standsede han foran et anseligt, kraftigt bygget hus. Vi fulgte ham indenfor, og han førte os ovenpå til et stort værelse. Det vendte ud til gaden, men det forbavsede mig noget at se vinduerne tilgitrede med svære jernstænger. Døren var også meget svær og havde en solid jernslå både udvendig og indvendig.

"I passer godt på jeres huse," sagde Denny leende.

"Her på Neopalia holder vi af at beholde, hvad vi har."

Jeg spurgte ham, om han ville skaffe os noget at spise, og efter gnavent at have lovet at komme med mad forsvandt han. Det varede temmelig længe, inden der kom noget, og imens stod vi og stirrede ud igennem vort fængselsgitter. Vort høje mod var sunket ved den uvenlige modtagelse. Min ø burde virkelig have været mere elskværdig – den var så smuk.

"Nå, det er da i alt fald en bedre modtagelse, end vi kunne have ventet os for to hundrede år siden," sagde jeg muntert, idet

jeg søgte at se sagen fra dens lyseste side.

Middagen, som værten selv rettede an, satte humøret op på ny, og vi blev siddende ved bordet, indtil tusmørket faldt på. Vi drøftede det vigtige anliggende, om jeg burde aflægge visit hos den gamle herre, eller om min værdighed ikke krævede, at jeg afventede hans visit, eftersom han ikke havde været ved havnen for at modtage mig, og vi bestemte os endelig for det sidste.

"Men i aften kommer han nu næppe," sagde Denny og rejste sig. "Jeg gad vide, om de har ordentlige senge her i huset?"

Efter min indbydelse havde Hogvardt og Watkins spist sammen med os, og den førstnævnte sad nu og røg sin pibe ved vinduet, mens Watkins havde travlt med at gennemgå vor bagage. Vi havde taget de små kufferter, fiskestængerne, bøsserne og andre mindre ting med os. Resten var om bord på yachten. Da Watkins hørte Denny tale om senge, rystede han mismodigt på hovedet og sagde:

"Vi gør vist bedre i at sove om bord, Deres Herlighed."

"Minsandten om jeg vil! Det manglede jo kun, at vi skulle forlade øen, da vi nu er kommet her. Nej, Watkins!"

"Meget vel," sagde Watkins blidt.

Pludselig hørtes der et forbavset udråb fra Hogvardt, og jeg gik hen til vinduet.

Det var unægtelig et mærkeligt skue, der frembød sig. Nede i den snævre gade, der var skummel i det svindende lys, stod der et halvt hundrede mænd i en tæt stimmel og udenom dem en mængde kvinder og børn. I midten af flokken så jeg vor vært. Hans svære skikkelse svajede frem og tilbage, mens han stod der og talte yderst indtrængende, men med sagte stemme. Af og til pegede han op mod os, men hyppigere hen ad den vej, der

førte op i det indre. Jeg kunne ikke høre et ord af, hvad han sagde, men på én gang strakte alle hans tilhørere hænderne mod himlen. Jeg så, at nogle af disse hænder holdt bøsser, andre køller og knive, og alle mændene råbte i frygteligt raseri: "*Nai! Nai!*" (Ja! Ja!). Så bevægede hele flokken – der må have bestået af så godt som alle de voksne mænd på øen – sig i sluttet trop op ad vejen med kroværten i spidsen. Ved hans side gik en anden mand, som jeg ikke havde bemærket i stimlen, han var klædt i en almindelig cheviots dragt og førte sig med megen værdighed, men jeg kunne ikke se hans ansigt.

"Hvad kan alt dette betyde?" udbrød jeg og så ned på gaden, hvor man nu kun så kvinderne i deres hvide dragter. De stod og talte ivrigt sammen og pegede snart på vor kro, snart hen imod den vej, mændene gik ad.

"Det er måske deres parlament," sagde Denny, "eller måske de fortryder deres uhøflighed og er gået bort for at oprejse en æresport."

Disse ironiske formodninger fornøjede Denny meget, men bidrog ikke til at gøre sagen klar.

"I hvert tilfælde har jeg lyst til at undersøge den sag. Skal vi gå en lille tur?"

Forslaget vandt straks bifald. Yi tog vore hatte og stokke og var så færdige til at gå. Så kom jeg til at se på bagagen.

"Da jeg nu én gang har været så tosset at give mine penge ud til revolvere –?" sagde jeg og så spørgende på Hogvardt.

"Ja, aftenluften gør dem sikkert ingen skade," sagde han, og vi stak så hver en revolver i lommen. Jeg tror nok, vi skammede os lidt over vor frygt, men neopaliterne så virkelig ikke behagelige ud. Jeg gik så hen imod døren og tog i dørhåndtaget,

men døren gik ikke op. Jeg tog hårdt i den, og så så om på mine ledsagere.

"Det var løjerligt," sagde Denny og begyndte at fløjte.

Hogvardt kom med den lille lygte, han altid havde hos sig og gav sig til at undersøge døren omhyggeligt.

"Den er aflåset," erklærede han, "og stænget foroven og forneden. Det er også en meget svær dør," tilføjede han og slog på den med knyttet hånd. Derpå gik han hen til vinduet og så på jernstængerne, og til sidst sagde han til mig: "Deres Herlighed må opgive den aftentur."

Jeg brast i latter. Det var dog et stift stykke. Mens vi havde siddet og passiaret, havde værten spærret os inde. Jernstængerne gjorde det umuligt at komme ud gennem vinduet. En dygtig indbrudstyv kunne jo nok have klaret dem, og en stormbuk ville uden tvivl have været nok til at sprænge døren, men vi havde hverken indbrudstyv eller stormbuk ved hånden.

"Vi er fanget, min dreng," sagde Denny. "Nok så nydeligt. Men hvad er meningen med det?"

Det spørgsmål havde jeg allerede rettet til mig selv, men uden at kunne besvare det. Jeg må tilstå, jeg stod og tænkte på, om neopaliterne virkelig skulle vise sig at være så konservative som den tyrkiske gesandt havde beskrevet dem. Det var Watkins, der fremkom med en besvarelse:

"Jeg tror, at de indfødte (Watkins kaldte altid neopaliterne "de indfødte") er gået bort for at tale med den herre, der solgte øen til Deres Herlighed."

"Nå da!" sagde Denny, "lad os håbe, det bliver en behagelig samtale."

Hogvardts brede, godmodige ansigt så helt bekymret ud. Han kendte lidt til den slags mennesker, og det gjorde jeg med.

"Der bliver uroligheder?" spurgte jeg ham.

"Ja, jeg frygter for det," sagde han, og så gik vi hen til vinduet igen med undtagelse af Denny, der spildte sine kræfter og gjorde et unødvendigt spektakel ved at dundre på døren, indtil vi bad ham om endelig at holde op.

Så sad vi der i værelset i omtrent to timer. Mørket faldt på, kvinderne var hørt op med deres passiar, men stod endnu rundt om på gaderne og i døråbningerne. Klokken blev ni, før der skete noget. Men så hørtes der også vilde råb oppe fra vejen, fakler glimtede, og mændene kom i hurtig triumfmarch. Da jeg så de kraftige, maleriske fyre, hvis hvide fustaneller [Note 1)] lyste gennem mørket, syntes jeg, de så langt vildere og mere frygtindgydende ud end før. Manden i cheviotsdragten kunne jeg ikke mere se noget til, kun kroværten førte an. Og mens de så kom marcherende, sang de nogle vilde, barbariske strofer, som de atter og atter gentog. Kvinder og børn myldrede frem og flokkedes om dem, og de gentog og gentog omkvædet med skingrende stemmer, indtil hele luften syntes at dirre af det. Den vilde melodi var så krigersk og opflammende, at vore fødder bevægede sig i samme takt, og jeg følte blodet strømme raskere gennem mine årer. Jeg har forsøgt at gengive teksten i en lige så barsk form som den vilde og barske original. Her er den:

"Vort er dette land!
Dø skal den mand,
som sælger vort land!
Død er den mand,
vort er dette land!

Vi landet beholdt,
ej blev det solgt!
Vort er dette land!
Død er den mand!"

Atter og atter skingrede de trodsige ord, indtil flokken til sidst standsede udenfor kroen med et sidste langtrukkent sejrsskrig.

"Nå, der er noget løs," sagde Denny og trak vejret dybt. "Hvad mon de fyre agter at tage sig for?"

"Hvad mon de *har* foretaget sig?" spurgte jeg, for jeg nærede ingen tvivl om, at den sang, vi havde hørt, var blevet sunget om en dræbt Stefanopoulus for to hundrede år siden. Den i sangen udtalte tanke syntes for nutidens øjne vanvittig og modbydelig. Men den nærmeste retfærdighedens vogter sad på Rhodos, og det var en tyrk. Her var der kun én myndighed, der gjaldt, Stefanopoulos'ernes, og hvis den blev tilintetgjort, kunne der også nu til dags ske mærkelige ting på Neopalia. Og vi sad fanget her i kroen som rotter i en fælde.

Gamle Hogvardt rørte ved min skulder og sagde:

"Jeg kan ikke indse, at der ville være noget galt i, at vi ladede vore revolvere, Deres Herlighed."

Det kunne jeg heller ikke, hvorfor vi alle fulgte Hogvardts råd og endvidere fyldte vore lommer med patroner. Jeg var fast

bestemt på ikke at lade mig skræmme af disse øboere og deres vise, og mine ledsagere var sikkert af samme mening.

Der gik et kvarter, og så hørte vi en banken på døren samtidig med, at boltene blev skudt tilbage.

"*Jeg* går ud," sagde jeg og sprang op.

Døren gik op, og vi så en drengs ansigt i døråbningen.

"Kroværten Vlacho befaler jer at komme ned," sagde han; og da han så vistnok fik øje på vore revolvere, vendte han om og løb i fuld fart ned ad trappen igen. Vi fulgte efter ham og kom ned til kroens dør. Der var en stimmel af mennesker udenfor, og lige foran os stod Vlacho. Da han så mig, påbød han stilhed med en håndbevægelse og tiltalte mig derpå på følgende overraskende vis:

"Den ædle Euphrosyne befaler Dem i sin nåde at drage bort i fred. Gå derfor ned til Deres skib og sejl bort og glem ikke at takke Gud for hans barmhjertighed."

"Ja, vent nu lidt, min gode mand," sagde jeg. "Hvor er herren over øen?"

"Ved De ikke, at han døde for en uge siden?" sagde Vlacho synligt forbavset.

"Er han død?" udbrød vi alle.

"Ja, herre. Den ædle Euphrosyne, øens herskerinde, byder Dem at drage bort."

"Hvad døde han af?"

"Af feber," sagde Vlacho alvorligt, og flere af mændene nikkede og mumlede lige så højtideligt: "Ja, af feber."

"Det gør mig ondt at høre," sagde jeg. "Men da han solgte øen til mig, før han døde, kan jeg ikke indse, hvad den omtalte

dame har med det at gøre. Heller ikke fatter jeg, hvad den sværm står her for. Sig til dem, de skal forsvinde."

Dette forsøg på at være "stor" var fuldstændig spildt. Vlacho syntes ikke at høre, hvad jeg sagde. Han pegede ned mod havnen.

"Der ligger jeres skib. Demetri og Spiro kan ikke tage med jer, men I vil også kunne klare det uden dem. Hør nu efter! Indtil kl. seks i morgen tidlig har I jeres frihed og kan drage bort. Findes I endnu på øen Neopalia blot ét minut efter den tid, kommer I aldrig herfra. Tænk nu over dette, og vær fornuftige."

Og som om én fjeder satte dem alle i bevægelse, gjorde han og de andre omkring og marcherede op ad vejen igen, idet de atter tog fat på den gamle sang, da de var kommet et lille stykke bort. Vi stod tilbage i kroens dør, og jeg indrømmer, vi så noget uforstående ud.

Så gik vi ovenpå igen, og jeg satte mig ved vinduet og stirrede ud i natten. Det var meget mørkt, især da faklernes skær nu var borte. Der var ikke en sjæl at se, for da øboerne havde afgjort sagerne til deres tilfredshed, var de gået i seng. Jeg sad og spekulerede. Så kom Denny hen til mig og lagde hånden på min skulder.

"Skal vi give efter, Charley?" spurgte han.

"Kære Denny," sagde jeg, "jeg ville ønske, du var hjemme hos din moder."

Han smilede og gentog: "Skal vi give efter?"

"Det manglede bare!" sagde jeg og sprang op. "De har fået mine penge, og jeg vil have min ø."

"Gå om bord på yachten, Deres Herlighed," sagde Hogvardt, "og kom så tilbage med soldater fra Rhodos."

Det var der da mening i, og mit indfald var tåbeligt. Yi fire kunne jo ikke erobre øen. Jeg beholdt derfor min stolthed hos mig selv og sagde:

"Ja, lad os gøre det. Men, hør nu, klokken er ikke mere end tolv. Vi kan lige så godt se os om, før vi sejler herfra. Jeg vil gerne se, hvordan her ser ud." For jeg var dybt krænket ved tanken om at blive jaget bort fra øen.

Hogvardt knurrede lidt, men jeg fik ham overtalt. Vi tog atter vore revolvere, forlod kroen og slog ind på den vej, der førte opad. Vi mødte ingen. Vi blev ved at gå opad et kvarters tid, og vejen blev mere stejl for hvert skridt. Med ét kom vi til en sidevej, der drejede brat af fra landevejen.

"Den fører op til huset," sagde Hogvardt, der havde studeret kortet over øen grundigt.

"Så vil vi følge den. Giv os lidt lys, Hogvardt. Det er forbavsende mørkt."

Hogvardt lukkede op for sin blændlygte og lod dens skær falde ud over vejen. Men han lukkede til igen med det samme og trak os tæt ind til den lodrette klippevæg ved siden af vejen. I mørket kunne vi skelne to skikkelser, der kom henimod os. De red på små heste. Vi kunne ikke se deres ansigter, men da de passerede vore tavse, ubevægelige skikkelser, var der en klar, sød pigestemme, der sagde:

"De rejser da vel deres vej?"

"Enten rejser de, eller de kommer til at tage følgerne," sagde den anden stemme. Da jeg hørte den, gav det et sæt i mig. For

jeg kendte stemmen fra *Optimum*: den talende var Constantin Stefanopoulos.

"Jeg er i nærheden, da jeg sover i byen," lød det igen med pigens stemme, "og folket vil adlyde mig."

"Folket slår dem ihjel, hvis de ikke rejser bort," hørte vi Constantin sige med et tonefald, der ikke udtrykte nogen som helst afsky for en sådan fremgangsmåde. Så forsvandt parret i mørket.

"Vi vil op til huset," udbrød jeg i pludselig ophidselse. For nu var jeg for alvor vred over den ydmygende foragt, de behandlede mig med.

Efter at vi havde famlet os frem en halv snes minutter, kom vi op foran det gamle grå hus, vi havde set fra havet. Vi gik uden videre lige hen til det. Døren stod åben, vi gik ind og befandt os da i en stor hal. Bræddegulvet var hist og her dækket af måtter og skindtæpper. I midten af rummet stod der et langt bord, og væggene var dekoreret med middelalderlige rustninger og våben. Vinduerne var kun snævre sprækker, og væggene havde en vældig tykkelse. Døren viste sig at være en så solid, jernbeslået indretning, at selv kroens svære døre ikke kunne måle sig med den. Jeg råbte højt: "Er her nogen?" Intet svar. Tjenestefolkene måtte være gået til byen, lokket af processionen og sangen. Eller der fandtes måske ingen tjenestefolk? Jeg satte mig i en lænestol ved bordet. Jeg følte, at jeg nød øjeblikket: nu sad jeg jo i mit eget hus. Denny havde sat sig op på bordet tæt ved mig, og han sad nu og svingende med benene. Længe sagde vi ikke noget, så udbrød jeg:

"Hvorfor egentlig ikke føre den sag igennem?" Jeg rejste mig, gik hen til den svære dør, som jeg lukkede og stængede, idet jeg

sagde: "Lad dem nu prøve på at lukke den op i morgen klokken seks."

"Hurra!" råbte Denny og hoppede ned fra bordet. Han var i et nu blevet optændt af begejstring.

Jeg så hen på Hogvardt. Han rystede på sit kloge hoved, men smilede. Watkins stod ved siden af, uforstyrrelig som altid. Han ville gerne vide, hvad Hans Herlighed måtte bestemme sig for, det var det hele, og da jeg intet sagde, spurgte han:

"Deres Herlighed vil altså sove her i nat?"

"Jeg *bliver* her i alt fald i nat, Watkins," sagde jeg. "Jeg lader mig ikke jage væk fra min ø af nogen som helst."

Jeg sluttede med et kraftigt slag på bordet. I det samme hørte vi henne fra en af hallens mørke kroge, som det svage skær fra Hogvardts lygte ikke kunne nå, en sagte, men tydelig stønnen, som om nogen klagede sig af smerter. Det gav et sæt i Watkins, Hogvardt var synligt ilde berørt, Denny og jeg lyttede spændt. Atter lød den jamrende stønnen. Jeg greb Hogvardts lygte og styrtede hen i retning af lyden. I et hjørne af hallen lå der en gammel mand i en ubekvem stilling på et leje, der var dækket af et tæppe. Nu og da stønnede han og flyttede sig som en, der ikke kan finde hvile. Ved hans side sad en gammel tjenestekvinde; hun var vist sovet ind af udmattelse. Jeg gættede øjeblikkelig sandheden, eller i alt fald en del af den.

"Han er ikke død af den feber endnu," sagde jeg.

3. Feberen på Neopalia

Jeg så et øjeblik ind i den gamle mands blege ansigt. Trækkene var smukke, aristokratiske. Så greb jeg kvinden i armen og rystede hende heftigt. Hun vågnede med et sæt.

"Hvad betyder dette? Hvem er han?" spurgte jeg i en bydende tone.

"Himlen hjælpe os! Hvem er De?" råbte hun og sprang forskrækket op. Vi fire må vist også have set noget foruroligende ud.

"Jeg er lord Wheatley, de andre er mine venner," svarede jeg hurtigt.

"Er det da Dem, der –?" En forbavset stirren sluttede hendes spørgsmål.

"Ja, ja, det er mig. Jeg har købt øen. Vi var ude for at spadsere, og –"

"Men han slår Dem ihjel, hvis han finder Dem her."

"Han? Hvem slår mig ihjel?"

"Tilgiv, herre, men de slår Dem ihjel – folket her – mændene her på øen."

Jeg så alvorligt på hende. Hun trak sig noget tilbage i sin forvirring. Så sagde jeg på det rent uvisse, men dog med en grundet formodning:

"Du mener, at Constantin Stefanopoulos vil dræbe mig? "

"Å! Tys!" råbte hun. "Han er her måske, det kan godt være, han er her!"

"Han kan takke sine stjerner for, at han ikke er her," sagde jeg barsk, for det kogte i mig. "Hør nu, kvinde. Hvem er det der?"

"Det er herren over Neopalia," sagde hun. "Ak, han er såret, og jeg frygter, hans sår er dødeligt. Og dog faldt jeg i søvn, jeg var så træt."

"Såret? Af hvem?"

På én gang blev hendes ansigt åndsfraværende og udtryksløst.

"Det ved jeg ikke, herre. Det skete ude i menneskemængden. Det var ved en fejltagelse. Min kære herre var gået ind på det, de forlangte. Alligevel var der en – nej, herre, jeg forsikrer, jeg ved ikke, hvem det var – der stak ham med en dolk. Og han kan ikke leve."

"Fortæl mig det hele," befalede jeg hende.

"De kom her, herre, alle sammen, Vlacho og alle de andre. Den ædle Constantin var med dem, men den ædle Euphrosyne var ikke hjemme. Hun er ofte borte, hun sidder så nede på klipperne ved stranden og ser ud over havet. De kom og fortalte, at der var steget en mand i land, og at han krævede vor ø. En mand, der hed som De, herre. Og da min kære herre så sagde, at han havde solgt øen for redde sin slægts og sin stammes ære, blev de rasende, og Vlacho istemte dødssangen, som skjalden, den enøjede Alexander skrev, da Stefan Stefanopoulos døde for længe siden. Så kom de nær med deres knive og forlangte, at min kære herre skulle sende den fremmede bort, for mændene på Neopalia var ikke til fals som okser og svin. Straks ville min herre ikke give efter, og de svor, at de ville dræbe den fremmede og deres gamle herre med. Så trængte de nærmere ind på ham, Vlacho stod tæt ved ham med

dragen kniv, og den ædle Constantin stod også hos ham og bønfaldt ham om at give efter. Constantin drog sin egen kniv og sagde til Vlacho, at før skulle han kæmpe med ham, end han skulle dræbe den gamle herre. Men da lo Vlacho. Og så – og så – ak, min kære, nådige herre!"

Hendes stemme kvaltes et øjeblik i hulken, men hun tog sig sammen, og efter at have kastet et blik på den gamle mand, som hendes heftige tale ikke havde vækket, fortsatte hun:

"Så var det, at de mænd, der stod bagest råbte, at nu havde man talt nok om sagen. Ville han give efter, eller ville han dø? Og de styrtede frem og trængte de nærmest stående ind imod ham. Den gamle herre, svækket og skrøbelig som han var (skønt han var engang så stærk og tapper som nogen) råbte da med sin svage stemme: 'Det er nok, mine venner, jeg giver efter, jeg –' og mændene trak sig tilbage. Men min herre stod kun oprejst et øjeblik, så førte han hånden mod sin side, vaklede og skælvede og faldt om, og vi så blodet vælde frem. Den ædle Constantin faldt på knæ ved ham og råbte: "Hvem var det, der stak ham?" Vlacho smilede barsk, og resten så fra den ene til den anden. Men jeg, der havde stået i døren og set det hele, sprang nu til og søgte at standse blodet. Så sagde Vlacho, idet han dristigt så den ædle Constantin ind i øjnene: 'Det var ikke mig, herre.' 'Ved Himlen, det var heller ikke mig,' råbte den ædle Constantin, og han sprang op og gentog heftigt: 'Hvem førte den kniv?' men der var ingen, der svarede, og han fortsatte: 'Hvis det var ved en fejltagelse, hvis det var, fordi han ikke ville give efter, så sig frem, og det skal blive tilgivet.' Men da Vlacho hørte dette, vendte han sig om og så på dem alle: 'Solgte han os ikke som okser og svin?' Han begyndte atter at synge dødssangen, og de

sang alle med, og der var ingen, der mere brød sig om, hvem der havde ført kniven. Og den ædle Constantin –" Den gamle kvinde standsede med ét sin tales strøm.

"Hvad var der med den ædle Constantin?" sagde jeg med dæmpet, alvorlig stemme. Jeg skælvede af bevægelse, og jeg mærkede også, at Dennys hånd, der hvilede på min arm, rystede. "Hvad gjorde Constantin, kvinde?"

"Han gjorde intet. Han talte en stund med Vlacho, og så gik mændene bort. Derpå bød han mig at passe min herre og gik så selv sin vej for at opsøge den ædle Euphrosyne. Han kom snart efter tilbage med hende, hun så ud, som om hun havde grædt, og hun græd på ny, da hun så den stakkels gamle herre, for hun elskede ham. Hun blev ved at sidde hos ham, indtil Constantin kom og fortalte hende, at De ikke ville drage bort, og at De og Deres venner ville blive dræbt, hvis De ikke rejste. Den ædle Euphrosyne græd, fordi hun var nødt til at forlade den gamle herre, og hun bad til Gud om at finde ham i live, når hun kom igen. 'Jeg må gå,' sagde hun til mig, 'for skønt det er skammeligt, at øen er blevet solgt, må vi alligevel overtale disse mænd til at drage bort og ikke gå i døden her. Hils ham fra mig, hvis han vågner.' Derpå gik hun og lod mig blive tilbage hos min herre, og jeg frygter, han dør." Hun brød ud i en høj hulken.

Et øjeblik var der tavshed, så sagde jeg igen:

"Hvem stak ham med kniven, kvinde? Hvem førte kniven?"

Hun fo'r sammen, som om jeg havde stukket hende.

"Det ved jeg ikke, det ved jeg ikke," stønnede hun.

Men det spørgsmål, hun ikke turde besvare, skulle alligevel få sit svar.

Den sårede mand åbnede øjnene, læberne bevægede sig, og han fremstammede: "Constantin! Du, Constantin!" Den gamle kvinde så et øjeblik på mig og sænkede så atter blikket mod jorden.

"Hvorfor, Constantin? Hvorfor?" stønnede den sårede mand. "Jeg havde givet efter, Constantin. Jeg ville have sendt dem –."

Han standsede, hans læber mødtes, men kun for at skilles igen. Et øjeblik efter sank underkæben ned. Neopalias gamle herre var død.

Da blev jeg helt overvældet af vrede og had til den mand, der af en grund, jeg endnu ikke forstod, havde båret sig så hæsligt ad imod sin slægtning, en gammel mand, og jeg fattede en så dumdristig beslutning, at jeg nu, når jeg ser den i erindringens kolde, klare lys, må anse den for det rene galskab. Men jeg kunne ikke handle anderledes, og Dennys ansigt, ja, også de andres blik sagde mig, at de var enige med mig.

"Sørg for denne gamle mands lig," sagde jeg, "så skal vi nok holde vagt over det. Men gå nu først og sig denne Constantin Stefanopoulos, at jeg kender hans forbrydelse, at jeg ved, hvem der dræbte øens herre, og at alle skal få at vide, hvad jeg ved. Sig, at jeg vil ikke hvile dag eller nat, før han har lidt straffen for sin morddåd. Sig ham, at jeg har svoret som mand af ære."

"Ja, og sig, at det svor jeg også," råbte Denny, og Hogvardt og Watkins, der ikke mente at burde tale, stillede sig ved siden af mig. Jeg så, de var af samme mening.

Den gamle kvinde så forskende på mig:

"De er en tapper mand, herre."

"Jeg ser ikke, at der foreløbig er noget at være bange for. Og så meget mod, som der hører til for at fortælle en slyngel, hvad

han er, tror jeg nok, jeg har."

"Han vil ikke lade Dem rejse bort nu. De ville tage til Rhodos og åbenbare hans – fortælle det, De siger om ham."

"Ja, vist så, og længere end til Rhodos, hvis det skulle være nødvendigt. Så sandt som jeg lever, skal han dø for sin gerning."

Tusinde mænd ville forgæves have kunnet forsøge på at få mig fra det. Constantins forræderi havde optændt min harme og forjaget alle fornuftgrunde.

"Gør, som jeg befaler dig," sagde jeg alvorligt, "og spild ikke tiden. Vi skal holde vagt her, til du kommer tilbage."

"Herre," sagde hun, "De volder Deres egen død. Og De er ung, og han der ved Deres side er endnu yngre."

"Vi er ikke døde endnu," sagde Denny. Jeg havde ikke før set ham således, hans munterhed var borte, og det alvorlige drag om hans mund tydede på en fast beslutning.

Hun løftede hænderne mod himlen. Om det var bøn eller klage, ved jeg ikke. Vi gik bort fra liget og lod hende røgte sit sørgelige hverv. Vi sad ved de smalle vinduesåbninger og så ud, indtil vi i det første dagskær kunne se de hoppende grå bølger dybt nede. Pludselig stod den gamle kvinde ved min side.

"Nu er jeg færdig, herre," sagde hun. "Er Deres beslutning endnu den samme?"

"Stadig den samme," sagde jeg.

"Men det bliver den visse død for jer alle," svarede hun, og derpå gik hun hen til den store dør. Hogvardt åbnede den, og hun gik ned ad vejen mellem de høje klipper, der begrænsede den på hver side. Vi bar derefter den gamle mand ind i et værelse ved siden af hallen, og da det var besørget, stod vi og

badede vore pander i den friske morgenluft. Som vi stod der, sagde Hogvardt pludselig:

"Nu er klokken fem!"

"Så har vi kun én time tilbage at leve i," sagde jeg leende, "hvis vi da ikke skynder os ned til yachten?"

"Deres Herlighed går ikke ned til yachten?"

"Jeg ved ikke rigtig, hvad jeg vil. Hvis vi går, slipper denne bandit bort. Og hvis vi ikke går nu –"

"Så kan vi måske ikke slippe bort," fortsatte Hogvardt.

Jeg kunne se på Hogvardt, at følelsen af ansvar tyngede på ham. Han anså sig altid for en slags hyrde, og de, der benyttede ham, var fårene. Jeg tror, at denne hans stilling til sagen befæstede mig i min, for uden yderligere nølen sagde jeg:

"Den risiko får vi løbe. Når de får at vide, hvilken skurk Constantin er, vender de sig imod ham. Desuden sagde vi, at vi ville vente her."

Denny greb mine sidste ord med begærlighed. Når man er opsat på at være forvoven, så er det en stor beroligelse for en selv at føle, at man allerede har forpligtet sig til det ved en eller anden forudgående handling eller forsikring.

"Ja, det sagde vi," udbrød han ivrigt. "Så det er afgjort, Hogvardt."

"Ja, Hans Herlighed sagde, at det var hans beslutning," bemærkede Watkins, der i det øjeblik kom til syne med et stort brød og en kande mælk. Jeg så på disse fødevarer.

"Jeg har købt huset og dets indhold," sagde jeg, "så lad os blot tage det."

Watkins' videre undersøgelser bragte en stor neopalisk ost for dagen. Idet han lagde den på bordet, sagde han:

"Der er en fold bagved huset lige under køkkenvinduerne. I den er der to geder, og Deres Herlighed vil se, at til højre for indgangsdøren står to køer i tøjr."

Jeg begyndte at le. Watkins talte så fornuftigt og alvorligt.

"Vi kan udholde en belejring, mener De? Nå, jeg håber ikke, det skal komme så vidt."

Hogvardt rejste sig og begyndte at gå rundt og undersøge de våben, der var anbragt på væggene som dekorationer. Nu og da gryntede han gnavent. Geværerne var gamle, rustne og uden ammunition. Men da han næsten var færdig med sin rundgang, hørtes der et fornøjet udråb, og Hogvardt kom hen til mig med en udmærket, moderne riffel og en stor, fyldt patrontaske.

"Se blot!" sagde han henrykt. "Der er indgraveret *C.S.* På instrumentet, så Deres Herlighed kan vel gætte, hvem der er ejermanden."

"Det var meget betænksomt af Constantin," sagde Denny, der sad og legede med en damasceret krumsabel, som han havde taget ned fra væggen.

"Mon de ikke vil føre køerne bort?" sagde jeg.

"Det tror jeg ikke," sagde Hogvardt og tog sigte med riflen gennem vinduet.

Jeg så på mit ur. Klokken var fem minutter over seks.

"Nå, nu kan vi ikke komme bort," sagde jeg. "Det er i hvert fald sikkert. Og det er godt, det nu er afgjort." Jeg gad vide, om jeg egentlig et øjeblik havde villet rejse min vej.

Den næste time forløb meget roligt. Vi sad og røg på vore piber eller cigarer og talte sagte sammen. Erindringen om den døde mand i værelset ved siden af lagde en dæmper på den sindsbevægelse, vor stilling ellers kunne have givet anledning

til. Jeg tror i det mindste, at jeg, der jo ved mit indfald havde bragt de andre i denne klemme, ellers ville have følt mig meget brødebetynget. Men nu følte jeg intet sådant. Måske var det Hogvardts følelse af ansvarlighed, der lettede mit sind; måske var jeg alt for vred på Constantin til at kunne tænke på den risiko, vi selv løb, og jeg var mere end halvvejs overbevist om, at meddelelsen om hans nederdrægtighed ville berøve ham al magt til at skade os. Desuden havde vi, hvis jeg da kunne dømme efter de ord, jeg havde hørt på vejen, en efter al sandsynlighed indflydelsesrig forbundsfælle i den unge pige med den smukke stemme. Det var hende, den gamle kvinde havde kaldt "den ædle Euphrosyne"; hun ville sikkert ikke holde sin hånd over sin onkels morder, selv om han var hendes kødelige fætter.

Nu kom Watkins og førte mig ud, for at jeg skulle bese hans gedefold. Jeg fulgte med ham ud igennem et højt hvælvet køkken med flisegulv og kom ud i en slags fold, der dannedes af en indsnævring af klipperne. Man havde hugget en jævn flade ud, og klipperne på siderne af den var på ti eller tolv fods højde. Fra det øverste af denne tilhuggede væg steg de jævnt skrånende opad og var foroven skovklædte. Jeg så opad og omtrent tre hundrede fod oppe, lige under bjergtoppen, så jeg en lille træbygning. En blå røg steg op fra dens skorsten, og mens vi stod der og så op, kom der en skikkelse ud af hyttens dør og blev stående ubevægelig, tilsyneladende betragtende os.

"Det er en kvinde," sagde jeg.

"Ja. Formodentlig en bondekone, Deres Herlighed."

"Ja, rimeligvis," sagde jeg. Men det varede ikke længe, før jeg begyndte at betvivle Watkins' opfattelse. For det første lignede

kvindens dragt ikke de indfødte kvinders, og dernæst gik hun ind i huset og vendte tilbage med en stor kikkert, som hun rettede mod os. Det var jo ikke rimeligt, at den slags ting fandtes hos neopaliterne. Pludselig trak hun sig tilbage, og gennem stilheden hørte vi hyttens dør blive slået heftigt i.

"Hun syntes ikke om at se på os, Watkins."

"Hun havde rimeligvis ikke ventet at se Deres Herlighed her," sagde Watkins ærbødigt.

"Nej, sikkert ikke."

På én gang blev jeg ved et råb fra Denny kaldt bort fra inspektionen af min ejendom – at det var *min* ejendom forjog i øjeblikket alle ubehagelige forventninger. Jeg ilede tilbage til hallen og så Denny stå ved vinduet med Constantins riffel støttet mod kinden.

"Nu kunne jeg pille ham væk som ingenting," sagde Denny leende og pegede på en skikkelse, der nærmede sig huset. Det var en mand, der red på en tyk pony. Da han var omtrent to hundrede meter fra huset, gjorde han holdt, så sig om i ro og mag og viftede så med et hvidt lommetørklæde.

"Krigens love må man rette sig efter," sagde jeg smilende. "Dette er et parlamentærflag." Jeg åbnede døren, trådte udenfor og viftede også med mit lommetørklæde. Manden, der nu følte sig helt beroliget, tørrede sin svedige pande med parlamentærflaget og satte ponyen i trav. Nu så jeg, at det var kroværten Vlacho, og et øjeblik efter holdt han hesten an ved siden af mig, idet han arrigt trak i tøjlen.

"Jeg har søgt Dem overalt," råbte han. "Jeg er træt og svedig. Hvordan kom De her?"

Jeg forklarede ham i få ord, hvorledes jeg havde taget mit hus i besiddelse og tilføjede betydningsfuldt:

"Men har I ikke fået bud fra mig?"

Han svarede lige så betydningsfuldt:

"Der kom en gammel kvinde, som ville tale med en herre, dernede i byen –"

"Ja vel. Constantin Stefanopoulos," sagde jeg med et nik.

"Nå, ja, når De endelig vil nævne navne, så var det den ædle Constantin," indrømmede han med et skuldertræk. "Men det budskab, hun bragte, var kun bestemt for hans øren. Han førte hende bort, og de talte sammen i enrum."

"De ved alligevel, hvad hun sagde?"

"Det er en sag mellem den ædle Constantin og mig."

"Og jeg håber, at den unge dame – den ædle Euphrosyne – også ved besked?"

Et bredt smil viste sig på Vlachos ansigt.

"Vi kunne ikke forurolige hende med sådan tåbelig snak," svarede han og bøjede sig ned imod mig. "Ingen kender dette budskab uden den ædle Constantin og den mand, han fortalte det til. Og ingen vil få noget at vide. Hvis denne gamle kvinde skulle sige noget – nå, hun er klog, hun siger intet."

"Og vil De tage denne morders parti?" udbrød jeg heftigt.

"Morder?" gentog han spørgende. "Det var kun et uheld, der skyldtes ophidselse. Det var den gamle mands egen skyld, fordi han prøvede på at sælge øen."

"Han *solgte* virkelig øen," sagde jeg, "og en del mennesker skal erfare, hvorledes det så gik ham."

"Hvis De nu udråbte dette over hele Neopalia, hvad tror De så, folket ville gøre?" spurgte han ringeagtende.

"Jeg håber, at de ville hænge Constantin i det højeste træ, I har på øen."

"Nej, de ville gøre sådan," og han begyndte sagte at nynne den sang, jeg havde hørt den foregående nat.

Jeg mærkede blodet koge i mig, men sagde dog roligt:

"Og hvad vil damen gøre?"

"Damen tror på det, man fortæller hende, og hun vil gøre, som hendes fætter befaler. Er hun ikke hans trolovede brud?"

"Hun er fanden, er hun!" udbrød jeg overrasket og så forskende på Vlachos ansigt. Men det gav mig ingen oplysning.

"Jo, sandelig er hun hans trolovede," sagde han blidt. "Og de vil sammen herske over øen."

"Nå, så det vil de?" sagde jeg. Jeg begyndte at blive ærgerlig. "Derimod er der nu et par indvendinger at gøre. For det første er det *min* ø."

Han trak på skuldrene, og hans ansigtsudtryk sagde tydeligt: "Det er det ikke umagen værd at svare på." Men jeg havde endnu et skud i behold, og jeg ville lade ham få det, for hvad det måtte være værd. Måske duede det slet ikke, men jeg ville prøve.

"Og for det andet," fortsatte jeg, "gad jeg vide, hvor mange koner, Constantin vil have."

Det ramte! Det ramte! Å, hvor det traf! Jeg kunne have jublet af glæde. Fyren var et øjeblik som lamslået. Han blev højrød i hovedet, bed sig i læben og skulede frygteligt.

"Hvad mener De?" brast det ud af ham.

"Det kan være det samme med, hvad jeg mener. Måske mener jeg, at det var noget, som den ædle Euphrosyne ville sætte pris på at vide. Men lad mig nu få at vide, min ven, hvad det er, De vil mig?"

Han genvandt sin fatning og begyndte på sin tidligere rolige måde at fremføre sit ærinde. Men ærgrelsen stod endnu tydeligt at læse i hans træk.

"På øens herskerindes vegne –," begyndte han.

"Eller, skal vi sige, på hendes fætters?" afbrød jeg.

"Som De behager," svarede han, som om han også mente, at det ikke længere var umagen værd at maskere sig. "Altså, på den ædle Constantins vegne kommer jeg for at tilbyde Dem fri og sikker afrejse fra øen, og tilbagebetaling af de penge, De har betalt."

"Hvordan vil han bære sig ad med at betale mig dem?"

"Han vil betale dem i løbet af et år og stille sikkerhed så længe."

"Og betingelsen er den, at jeg afstår øen?" spurgte jeg. Jeg begyndte at tænke på, om jeg muligvis ikke skyldte mine kammerater at gå ind på det stillede forslag, hvor utiltalende det end måtte være for mig.

"Ja, så er der endnu en lille betingelse, De ikke vil finde vanskelig."

"Hvad er det? De har ingen mangel på betingelser."

"De kan prise Dem lykkelig, at der bliver budt Dem nogen. Betingelsen er, at De passer Dem selv."

"Det var derfor, jeg kom her," bemærkede jeg.

"Og at De og Deres ledsagere på æresord lover intet at røbe af, hvad der har tildraget sig her på øen, og ej heller berette noget om den ædle Constantin."

"Sæt, jeg nu ikke er til sinds at afgive det løfte? "

"Yachten er i vor besiddelse, Demetri og Spiro er på vort parti, de første to måneder kommer der ikke noget skib til øen

–" Fyren standsede og så på mig med et smil. Jeg tog mig den frihed at fuldende hans bemærkning.

"Og som vi ved, hersker der jo her på øen en særdeles pludselig og skæbnesvanger febersygdom," fortsatte jeg, idet jeg gengældte hans smil.

"Ja, det ville De måske komme til at erfare."

"Men," spurgte jeg og pegede på mundingen af min revolver, der stak op af min lomme, "gives der ikke noget forebyggende middel?"

"Den der kan måske holde feberen borte en dagstid eller to – ikke længere. De har medicinflasken her, men størsteparten af indholdet er mellem Deres bagage i kroen."

Hans ord var sande nok, vi havde kun to eller tre dusin patroner hver.

"Men så har vi tilstrækkeligt til Constantins riffel," sagde jeg og pegede hen på det smalle vindue, hvor netop mundingen af den stak frem.

Han blev med ét utålmodig.

"Nu vil jeg vide, hvad De vil!"

"Jeg bliver her på øen og vil se Constantin hængt."

"Godt! Godt!" råbte han, "nu er De blevet advaret!" Derpå vendte han sin pony og travede rask nedad vejen. Jeg gik tilbage til huset og var aldeles ikke vel til mode. Men da mine venner hørte, hvad der havde tildraget sig, gav de mig deres bifald, og vi bestemte os til – som Denny sagde – "at få en ende på det."

Dagen forløb roligt. Ved middagstid bar vi den gamle herre ud af hans hus efter at have indhyllet ham i et lagen, og vi gravede så god en grav, som vi kunne udenfor vinduerne i hans eget kapel, en lille tilbygning ved vestenden af hovedbygningen.

Der skulle han hvile indtil videre. Da dette sørgelige stykke arbejde var besørget, gik vi ind igen og – så omskifteligt er livet – slagtede en ged og så på, at Watkins gjorde den i stand. Således forløb eftermiddagen, og da det blev aften, spiste vi vort gedekød, og Hogvardt malkede vore køer, hvorpå vi satte os ned for at overveje garnisonens stilling.

Men det var en varm aften, så vi gik snart udenfor og satte os på de brede marmorfliser foran døren. Hogvardt var netop begyndt på at udvikle en meget omstændelig plan til flugt, der, så vidt jeg kunne forstå, gik ud på, at vi skulle nå den modsatte strandbred og der finde en båd, som der aldeles ikke var grund til at formode, at vi ville finde, da Denny pludselig strakte en hånd i vejret og sagde: "Hør!"

Nede fra havnen eller byen hørtes lyden af et langt, skingrende hornsignal, der gav et besynderligt skrigende ekko bagved os. Og mens vi endnu lyttede, hørte vi, svagt og utydeligt på grund af afstanden, men dog stigende og synkende og stigende igen i vild trods og udfordring den dødssang, som skjalden, den enøjede Alexander, digtede ved Stefan Stefanopoulos' død for to hundrede år siden. Nogle minutter sad vi og lyttede, jeg tror ikke, at nogen af os følte os videre godt tilpas. Så rejste jeg mig og sagde:

"Hogvardt, min gamle ven, jeg tror, Deres plan må vente lidt. For hvis jeg ikke tager fejl, får vi en livlig aften."

Vi trykkede hinandens hænder, gik så ind og stængede døren. Derpå sad vi og ventede. Nu kunne vi høre dødssangen indefra. De kom nærmere.

4. Et angreb og en angriber

Klokken var mellem otte og ni, da vi først så noget til fjenden. Det var to fine fyre i hvide fustaneller og snorebesatte trøjer. Endnu var det kun tusmørke, og jeg kunne se, de var mig fuldstændig fremmede. Den ene var høj og skulderbred, den anden var mindre og spinklere bygget. De kom ret tillidsfuldt hen imod os. Jeg så hen til Denny, der stod med Constantins riffel, og jeg vidste, han længtes efter at prøve den. Men eftersom overmagten ikke var på vor side, var jeg i hvert fald besluttet på, at retten skulle være hos os, og jeg var fast bestemt på ikke at ville være den, der begyndte fjendtlighederne. Constantin havde i det mindste én vigtig grund til at ønske vor undergang, jeg ville ikke give ham den mindste anledning til at få sit ønske opfyldt, så derfor stod vi og iagttog roligt de to, der kom nærmere. Der kom ikke flere til syne, hovedstyrken viste sig ikke, og lyden af den frygtelige sang var pludselig døet bort. Men i næste øjeblik viste der sig en tredje skikkelse. Han kom hurtigt løbende efter de to første, greb den mindste af dem ved armen og syntes at ville bevæge ham til et eller andet, måske holde ham tilbage. Nogle øjeblikke stod de tre og talte sammen, til sidst så jeg den sidst ankomne gøre en protesterende bevægelse, som om han gav efter mod sin vilje, og de kom alle tre nærmere.

"Stik det bøsseløb lidt længere ud," sagde jeg til Denny. "Det kan være rigtigt for dem at vide, at det er der."

Denny adlød, og følgen blev en øjeblikkelig standsning i vore angriberes fremtrængen, men de var os nu så tæt inde på livet, at jeg i den sidst ankomne kunne genkende selve Constantin Stefanopoulos, skønt han havde iført sig nationaldragten.

"Her gælder det om at kunne beherske sig," stønnede jeg og lagde min hånd på Dennys skulder for at holde ham tilbage.

Mens jeg talte, førte Constantin en fløjte til munden og blæste stærkt i den. Der viste sig fem fyre til. I de tre af dem genkendte jeg gamle venner: Vlacho, Demetri og Spiro. Disse tre bar bøsser, og nu kom de alle otte fremad, indtil de var omtrent hundrede skridt fra os. Der gjorde de holdt, og med en pludselig hurtig bevægelse rettedes de tre bøsseløb lige mod det vindue, hvor Denny og jeg havde vor post. Vi dukkede ned, hvorfor ikke tilstå det? Vi troede, beskydningen skulle begynde. Der hørtes imidlertid intet skud, og et øjeblik efter kiggede jeg forsigtigt ud, mens jeg holdt Denny nede. De tre stod stadig ubevægelige, sigtende lige på os. De andre fem gik forsigtigt frem, godt dækkede under klipperne. To af dem gik ved den ene side af vejen og tre ved den anden. Den spinkle, drengeagtige skikkelse var sammen med Constantin til venstre; et øjeblik efter sprang de tre andre lynsnart over vejen og sluttede sig til dem. I samme øjeblik gik det op for mig, hvad formålet var med disse manøvrer. Det var så ligefremt, at man næsten måtte le ved tanken, men det var alligevel en højst alvorlig sag, for det viste en velovervejet felttogsplan, som vi kun var dårligt forberedte på at kunne hamle op med. Mens de tre holdt os i skak, var det meningen, at de fem skulle føre vore køer bort. Uden køerne ville vi snart være vanskeligt stillede med hensyn

til føde, for de havde været et vigtigt led i vore planer om at gøre modstand.

"Den går ikke," sagde jeg. "De vil have fat i køerne." Jeg tog riflen ud af Dennys hånd og bød ham ikke vise sit ansigt ved vinduet. Jeg stod nu dækket således af væggen, at jeg ikke kunne blive ramt af de tre, og rettede riflen, ikke mod mine menneske-fjender, men mod de uskyldige køer.

"En død ko er adskilligt vanskeligere at slæbe bort end en levende," sagde jeg.

Nu var de fem tæt ved det risgærde, der indhegnede den plads, hvor køerne stod. Mens jeg talte, syntes Constantin at give en eller anden befaling. Constantin støttede sig på sin bøsse, drengens hånd hvilede på fæstet på den dolk, han havde i bæltet, og imens sprang de andre over indhegningen. Bøssen gik af, en ko sank til jorden. Jeg ladede hurtigt, skød igen, og den anden ko faldt. Det var ganske gode skud i så dårlig belysning. Jeg havde dræbt begge dyrene, og min skydefærdighed blev påskønnet ved et harmfuldt udråb fra røverne. (Og røvere var de, for jeg havde jo købt hele besætningen.)

"Slæb dem nu væk, om I kan!" råbte jeg og viste mig ved vinduet. Men der blev jeg ikke længe, for der lød tre skud, og kuglerne smældede mod muren over mit hoved. Heldigvis havde de sigtet lidt for højt.

"Nu får Deres Herlighed ikke mere mælk," sagde Watkins i en bekymret tone. Han havde set katastrofen fra det andet vindue.

Belejrernes plan var kuldkastet. De hoppede behændigt ud af folden. De forstod rimeligvis, at de var udsat for min ild, mens jeg netop var dækket mod deres venners angreb. De trak sig så

langt ud på vejen, at jeg ikke kunne tage sigte uden at vise mig, og jeg turde ikke se efter, hvad de tog sig for. Men på én gang dristede Hogvardt sig til at se ud, og han råbte nu, at de var ved at trække sig tilbage, at de havde forenet sig med de tre og nu holdt råd, samt at de ikke længere sigtede mod mit vindue. Jeg så nu også ud, og jeg kunne se drengens flotte skikkelse lidt borte fra Vlacho og Constantin, der talte sammen. Nu var det snart helt mørkt, og skikkelserne var dunkle og utydelige.

"Nu er festen vist forbi for i aften," sagde jeg, og jeg var glad ved, at det var overstået så let.

Det syntes virkelig at forholde sig, som jeg sagde, for i næste øjeblik vendte flokken om og begyndte at trække sig tilbage ad vejen, så de hurtigt kom os af syne. Vi sad alene tilbage i det tiltagende mørke, månen var ikke fremme, og der var ikke en vind, der rørte sig.

"De kommer sikkert igen for at hente køerne," sagde Hogvardt, "kunne vi ikke slæbe en ind og anbringe den der, hvor geden er, bagved huset?"

Jeg bifaldt dette forslag. Watkins fandt et reb, Denny fik riflen og jeg bevæbnede mig med en stor, skarp jagtkniv, jeg havde taget ned fra væggen. Hogvardt og Watkins var bevæbnede med revolvere, og vi åbnede nu døren og stjal os ud. Vi nåede folden uden forhindring, bandt vort reb godt fast om hornene på et af de døde dyr og gik i lag med at slæbe det. Det var ikke børneleg, og vi gjorde kun ringe fremgang, men massen bevægede sig dog. Jeg gav et opmuntrende råb, da vi fik dyret ud på den jævne vej og halede muntert til. Ak, det var en stor uforsigtighed, det råb! Jeg havde været alt for sangvinsk, da jeg antog, at fjenden var helt borte. Pludselig hørte vi mange

trin, og kugler hvislede hen over vore hoveder. Vi havde lige tid til at slippe rebet og vende os om, da Denny skød, og i samme øjeblik var de inde på livet af os. Jeg ved virkelig ikke, hvor mange der var. Jeg havde to for min part, men til mit held jog jeg, ved et rent tilfælde, min store kniv i den ene fyrs arm, og det var vist tilstrækkeligt for ham. I min anden modstander genkendte jeg Vlacho. Den tykke krovært var bevæbnet med en kniv, der lignede den, jeg selv havde. Det var på stemmen, jeg kendte ham, da han hidsig skreg: "Kom an!" for se ham kunne jeg næsten ikke. Idet jeg afparerede hans voldsomme anfald – af så svær en mand at være, var han meget behændig – råbte jeg til mine folk, at de skulle trække sig tilbage, så hurtigt de kunne, for jeg frygtede, at vi også kunne blive angrebet bag fra.

Men det var svært at hævde disciplinen i en krigsstyrke som min.

"Sludder!" vrælede Denny.

"*Mein Gott, nein!*" udbrød Hogvardt. Watkins sagde ingenting, men for første gang var han ulydig.

Nå, når de ikke ville gøre, som jeg sagde, måtte jeg følge dem. Rækken gik frem, hele rækken. Det var som ved Waterloo. Vi trængte hårdt ind på dem. Jeg hørte en revolver blive affyret og efterfulgt af et hyl. Den tykke Vlacho sagtnede sine angreb, vaklede, vendte sig om og løb. Et triumferende råb fra Denny fortalte mig, at på hans fløj gik det godt. Opildnet af sejrsglæde besluttede jeg at forfølge. Men ak, min stolthed fik sit knæk. Før jeg havde løbet tre skridt, faldt jeg så lang jeg var over det lig, vi kæmpede om (som i sin tid grækere og trojanere kæmpede om Hektors lig). Der lå jeg nu på den forsmædeligste måde og sprællede på koens brede ryg.

"Stop! Stop!" råbte jeg. "Vent lidt, Denny. Jeg faldt over den forbandede ko." Det var en meget ydmygende afslutning på denne aftens bedrifter.

De andre standsede, enten det så var af forsigtighed eller på mit råb. Fjenden flygtede af al kraft, vi hørte deres hurtige trin ned ad den stenede vej, og Denny sagde med et tonefald, der røbede umådelig tilfredshed:

"Det stik tog vi hjem, Charley."

"Er der nogen sårede?" spurgte jeg, idet jeg kom på benene.

Det viste sig, at Watkins havde fået en skramme på skulderen og Hogvardt en flænge i venstre arm. Denny havde ingen skade taget. Vi havde grund til at formode, at vi i det mindste havde mærket to af fjenderne. Af så stor en sejr at være måtte den kaldes billigt købt.

"Nu trækker vi først koen ind," sagde jeg – jeg holder altid mest af at fuldføre det, jeg er begyndt på – "og så kan vi jo se, om der skulle være noget i kælderen."

Vi halede virkelig koen ind, trak den gennem huset og fik den endelig anbragt i indelukket bagved. Hogvardt mente, at vi også skulle hente den anden, men jeg var ikke oplagt til at prøve en ny overraskelse, så jeg besluttede mig til at løbe den risiko at lade dyret blive liggende til næste morgen. Så skyndte Watkins sig at søge efter vin, for vi trængte alle til noget, og jeg gik hen til døren for at stænge den. Men før jeg lukkede den, stod jeg et øjeblik på trappen og så ud i natten, mens jeg indåndede den rene, friske luft. Det var sådanne øjeblikke som dette og ikke vilde kampe, jeg havde drømt om, når jeg udmalede mig livet på min smukke ø, og nu kom min kærlighed til Neopalia op i mig og fik mig til at sværge, at disse fyre og deres ærkebandit

Constantin skulle ikke drive mig bort herfra uden flere og anderledes alvorlige angreb end det, jeg nu havde været udsat for. Hvis jeg kunne slippe sikkert bort og vende tilbage med tilstrækkeligt mandskab til at holde dem i ro, så ville jeg det. Hvis ikke – ja, jeg tror nok, jeg fattede sådanne blodtørstige beslutninger, som selv den fredeligste mand kan fatte, når han bliver behandlet, som tilfældet var med mig, og hans venner må lide ondt for hans skyld.

Jeg var nået så vidt i mine beslutninger og ville igen til at stænge døren, da jeg hørte en lyd, der fik mig til at fare sammen. Der var aldeles ikke noget fjendtligt eller foruroligende ved den lyd, den var snarere bønfaldende, og til trods for de vilde tanker, jeg nys havde næret, råbte jeg: "Hallo! Er det en af de sølle fyre, vi sloges med?" For det var som et svagt, fortvivlet suk fra en, der lå i pine, og jeg syntes, at det kun kunne være fra et menneske, der var en snes skridt borte. Min første tanke var at gå lige hen til stedet, men jeg var nu begyndt at tvivle lidt på neopaliterne, og jeg var ikke ganske vis på, at det ikke forholdt sig med deres ligefremhed som med deres godmodighed. Så derfor kaldte jeg på Denny og Hogvardt og sagde til den sidste, at han skulle tage sin lygte med sig. Således beskyttet gik vi derpå ud i den retning, hvorfra jeg havde hørt lyden. Det lod til, at vi skulle krone vor sejr med tilfangetagelsen af en såret fjende.

Et udråb fra Hogvardt sagde mig, at han ved hjælp af lygten havde fundet det anskudte vildt; men da Hogvardt talte, lød hans stemme snarere foragtende end triumferende.

"Å, det er kun den lille fyr!" sagde han. "Jeg gad vide, hvad der er i vejen med ham." Han bukkede sig ned og undersøgte den

liggende skikkelse. "Jeg tror virkelig ikke, han er ramt – jo, der er en bule i hans pande, men den er ikke stor nok til at skyldes nogen af os."

Nu var Denny og jeg også kommet til, og vi så på drengens ansigt, der næsten syntes ligblegt i lygteskinnet. Det var slet ikke så lille en bule, men den kunne næppe være frembragt af vore våben, for huden var hel. En nærmere undersøgelse viste da også, at den måtte skyldes et fald på den hårde, stenede vej.

"Han faldt måske over rebet, ligesom du faldt over koen," sagde Denny grinende.

Det var vist meget sandsynligt, men jeg skænkede ikke det spørgsmål mange tanker, da jeg var ivrigt optaget af at studere drengens ansigt.

"Der er ingen tvivl om," sagde Hogvardt, "at han faldt, da han ville løbe bort, og at han besvimede ved faldet. Det lagde de andre ikke mærke til, eller også turde de ikke standse. Men de kommer tilbage, Deres Herlighed, og sikkert inden ret længe."

"Bær ham ind," sagde jeg. "Det er ingen skade til at have et gidsel."

Denny tog knøsen på sine arme – Denny er en høj, kraftig fyr – og skred af sted med ham. Jeg fulgte efter, forundret over, hvem det kunne være, vi havde fået fat på; for det var et vidunderligt smukt ansigt, den dreng havde. Jeg var den, der gik sidst ind, og jeg stængede døren. Denny havde anbragt vor fange i en af lænestolene, og der sad han nu ved fuld bevidsthed, men stadig med et tilsløret blik i de store, mørke øjne, mens han så fra mig og rundt på de andre og så igen rettede blikket mod mig.

"Nå, min unge ven," sagde jeg, "du er såmænd begyndt i en ung alder. Stjæle kvæg og lade mordforsøg høre med til dagens arbejde, det er ikke så dårligt af sådan en grøn fyr. Hvad hedder du?"

"Hvor er jeg?" sagde han med den utydelige stemme, der tit røber sjælelig forvildelse.

"Du er i mit hus, og resten af din fordømte bande er udenfor, og skal også blive der. Så det må du finde dig i."

Drengen drejede ansigtet bort og lukkede øjnene. Pludselig snappede jeg lygten fra Hogvardt. Men jeg standsede, før jeg fik udført min hensigt at bringe den tæt hen til drengens ansigt, og jeg sagde:

"Se nu til at få noget at spise og en lille lur, hvis I synes. Jeg skal nok passe på det unge menneske her, og jeg kalder, hvis der hænder noget udenfor."

Efter nogle uegennyttige indvendinger gjorde de, som jeg sagde. Jeg sad alene tilbage i hallen med vor fange, og snart fortalte muntre stemmer ude fra køkkenet, at kampens episoder på ny blev gennemgået som krydderi til maden. Jeg stillede lygten hen til drengens ansigt.

"Hm!" sagde jeg efter længe at have set på ham. Så satte jeg mig ned og begyndte at nynne den enøjede Alexanders modbydelige sang. Det var en melodi af den slags, man ikke kan blive fri for igen, når man først har hørt den.

Jeg sad og nynnede et par minutter. Knøsen skælvede, rørte sig uroligt og åbnede øjnene, jeg havde aldrig set mage til øjne, jeg kunne ikke en gang med god samvittighed sætte Beatrice Hipgraves øjne over dem, og de var dog ellers på deres vis meget smukke. Jeg nynnede videre, og drengen sagde, stadig

med et drømmende blik, men tillige med en bønfaldende håndbevægelse:

"Ak, nej, nej! Ikke den, Constantin! Ikke den!"

"Det er en følsom ung mand," sagde jeg, og nu smilede jeg. Det hele optrin var højst usædvanligt og interessant.

Drengen så igen på mig, og jeg så ham lige ind i øjnene. Så skænkede jeg vand i et bæger og rakte ham det. Han tog det med rystende hånd – jeg kunne ikke lade være at se på den hånd – og drak med begærlighed. Derpå satte han bægeret fra sig med et suk.

"Jeg er lord Wheatley," sagde jeg og nikkede til ham. "Du kom her for at stjæle mit kvæg og slå mig ihjel, hvis der ellers havde været lejlighed til det."

Drengen så på mig med et lynende blik.

"Nej, det gjorde jeg ikke. Men jeg tænkte, De ville overgive Dem, når vi fik kvæget bort."

"Du tænkte!" sagde jeg hånligt. "Jeg skulle tro, at du gjorde, hvad der blev dig befalet."

"Nej, jeg sagde til Constantin, at de fremmede skulle ikke –" Han standsede pludselig, så sig om og sagde forbavset: "Hvor er resten af mit folk?"

"Resten af dit folk," svarede jeg, "rendte bort, og du er i min magt. Jeg kan behandle dig ganske som jeg vil."

Der kom et udtryk af trods om hans mund, men han sagde intet. Jeg fortsatte så alvorligt, som det var mig muligt:

"Og når jeg tænker på, hvad jeg så her i går: den stakkels gamle mand, der var blevet dræbt af jer i jeres blodtørst –"

"Det skete ved et uheld," svarede han skarpt, stemmen lød ikke længere drømmende, nu var den klar nok.

"Ja, det får vi nok opklaret, når vi nu først får Constantin og Vlacho for retten," sagde jeg barsk. "Den gamle mand blev i hvert fald lumskelig dræbt i sit eget hus, fordi han gjorde, hvad han var fuldkommen berettiget til at gøre."

"Han havde ikke ret til at sælge øen," udbrød drengen, og et øjeblik stod han stolt oprejst, men sank straks tilbage i stolen igen og rakte sin hånd ud efter vandet.

I det samme kom Denny ind i hallen. Han havde styrket sig ved mad og drikke og var yderst oprømt.

"Nå, hvordan går det med fangen?"

"Det går godt, han fejler ikke noget," sagde jeg og flyttede samtidig lygten således, at drengens ansigt og skikkelse var i skyggen.

"Det er godt," sagde Denny muntert, "vi kan måske nu få lidt at vide af ham, Charley?"

"Kan hænde, han ikke vil tale," svarede jeg og så hen på fangen, der nu sad ubevægelig i stolen.

"Det vil han nok," forsikrede Denny tillidsfuldt, og jeg opdagede først nu, at han holdt en meget svær ridepisk i hånden. Han måtte have fundet den ude i køkkenet. "Hvis den unge bandit er stædig, skal han smage lidt af den," sagde Denny, og jeg kan ikke sige, at der i hans tonefald lå noget ønske om, at drengen straks skulle være føjelig.

Jeg drejede lygten således, at jeg kunne se det stolte, unge ansigt, mens det var bortvendt fra Denny. Drengen så trodsig på mig.

"Kan du se den pisk?" spurgte jeg. "Vil du så give os oplysning om alt, hvad vi ønsker?"

Drengen svarede ikke, men en tydelig uro afspejlede sig i hans ansigt, og hans blik var ikke så kækt som før.

"Han skal snart få mål og mæle," sagde Denny med en vis brutal glæde. "Han fortjener minsandten en ordentlig dragt prygl. Sig bare til, Charley!"

"Vi har jo ikke spurgt ham om noget endnu."

"Jeg skal spørge ham. Hør du, hvem var den bandit, der var med dig og Vlacho?"

Denny havde spurgt på engelsk, og jeg gengav spørgsmålet på græsk. Men fangens blik sagde mig, at han havde forstået spørgsmålet, før jeg talte. Jeg smilede igen.

Drengen tav. Trods og frygt skiftede i de mørke øjne.

"Ja, han er jo et stædigt asen," sagde Denny tilfreds, som om alle nødvendige formaliteter nu var opfyldt, og han kunne gå over til handling. Denny lod piskesnerten glide gennem hånden, og til Dennys skam må jeg sige, at han vistnok længtes efter selv at komme til at holde justits.

Drengen rejste sig atter op og stod lige overfor denne hjerteløse, unge bølle – det var, hvad Denny i det øjeblik forekom mig at være – derpå sank han atter om i stolen.

"Jeg ville ikke gå ud for at slå folk ihjel, hvis det ikke stod bedre til med mit mod," sagde Denny foragteligt. "Du egner dig ikke for den profession, du."

Denne gang oversatte jeg ikke, det var unødvendigt, drengen forstod tydeligt nok, hvad der blev sagt. Men han svarede ikke og skjulte ansigtet i sine fine, smalle hænder. Et øjeblik var han ganske stille, så rørte han sig lidt, det var den bevægelse, der fortalte om hjælpeløs smerte, og jeg hørte noget, der lød som en kvalt hulken.

"Lad os være alene et øjeblik, Denny. Måske vil han fortælle mig, hvad han ikke vil rykke ud med til dig."

"Vil du lade ham løbe?" spurgte Denny mistroisk. "Du mangler altid stivelse i ryggen, Charley."

"Jeg må prøve," sagde jeg undskyldende, "om han ikke først vil tale til mig."

"Men hvis han nu ikke vil?"

"Hvis han ikke vil tale, og du stadig ønsker det, står det dig frit for at gøre, som du lyster."

Denny forsvandt ud i køkkenet med en mine, der ikke skjulte hans mening om min øllebrødsbarmhjertighed. Jeg var atter ene med drengen.

"Min ven har ret," sagde jeg alvorligt. "Du er ikke skabt for den profession. Hvordan kom du med i dette?"

Mit spørgsmål medførte et nyt blik, da drengen tog hænderne fra ansigtet.

"Hvorledes kom du, der burde holde disse skurke tilbage, til at være forrest i deres række?" spurgte jeg. "Hvorledes kom du, der burde sky sådant selskab som Constantin og hans værktøj Vlacho, til at følges med dem?"

Jeg fik intet svar, men i det klare skær fra Hogvardts lygte kunne jeg se, at han sendte mig et angst, bønfaldende blik. Jeg gik et skridt nærmere og bøjede mig frem mod ham, da jeg igen spurgte:

"Hvem er du? Hvad hedder du?"

"Hvad jeg hedder? – Hvad jeg hedder?" stammede fangen. "Jeg siger ikke mit navn."

"Nå, så du vil ingenting sige. Hørte du ikke, hvad jeg lovede min ven?"

"Jo," sagde knøsen med blegt ansigt, men bestemt, trodsigt blik.

Jeg lo sagte.

"Jeg tror alligevel, du egner dig for professionen," sagde jeg og så hen på ham med en blanding af afsky og beundring. Jeg havde endnu et sidste spørgsmål. Jeg lod lygten skinne ham lige ind i ansigtet, bøjede mig igen fremad og sagde så langsomt og tydeligt:

"Plejer du altid at gå sådan klædt?"

Det var da endelig et spørgsmål, der gjorde virkning. Blegheden forsvandt, og det stolte blik sænkede sig. Jeg så de lange øjenvipper lukke sig sammen, og en brændende rødme skød op i ansigtet, som drengen skjulte i sine hænder.

I samme øjeblik hørte jeg stole blive skubbet tilbage ude i køkkenet. Ind kom Hogvardt med et fornøjet smil i sit brede ansigt, ind kom Watkins med sit sædvanlige ansigtsudtryk, der viste, at han var villig til at gøre, som Hans Herlighed befalede, og ind kom mester Denny svingende med pisken i glad ubekymrethed.

"Nå, har han så sagt noget?" råbte Denny. Det var tydeligt at se, at han håbede på et benægtende svar.

"Jeg har stillet ham et halvt dusin spørgsmål," sagde jeg, "og han har ikke svaret mig på ét af dem."

"Ja så!" sagde Denny vidunderligt udtryksfuldt.

Var det urigtigt af mig at pine fangen i den grad, fordi jeg var blevet så uvenligt modtaget? Jeg har ofte senere fundet, at jeg den gang var grusom. Men nu var jeg også gået så langt, jeg ville, og jeg sagde til Denny:

"Det er selvfølgelig et graverende eksempel på trodsighed, Denny, men jeg indser ikke, hvordan vi kan piske en ung dame."

Et pludseligt forbavset udråb: "En ung dame!" lød fra tre munde, mens den unge dame selv lagde hovedet ned på bordet og skjulte sit ansigt i sine hænder.

"Ser I," sagde jeg, "denne knøs her er i virkeligheden den ædle Euphrosyne."

For hvem andre ville give befalinger til Constantin Stefanopoulos eller spørge om "sit folk"? Hvem anden, spurgte jeg mig selv, ville have et så smukt ansigt, så fine hænder, et så fornemt væsen end netop datteren af dette hus? Og hvem anden kunne tænkes at forstå engelsk!

Der kunne ingen tvivl være om det; det var den ædle Euphrosyne, vi havde for os.

5. Hytten på bjerget

Virkningen af mine ord var betydelig. Denny blev højrød i hovedet og kastede pisken henad bordet, de andre stod et øjeblik ubevægelige, så vendte de om og luskede ud i køkkenet. Euphrosynes ansigt var stadig skjult. Jeg derimod følte mig som situationens herre. Jeg havde en triumferende følelse af min fangsts betydning, og jeg var fast bestemt på ikke at lade hende slippe mig af hænde ved at vise umotiveret ridderlighed. Høflighed er ganske vist en pligt, men den afhænger dog af omstændighederne, og, for at sige det rent ud, her stod menneskeliv på spil. Så jeg bukkede ikke så dybt, jeg kunne, slog døren op og bad den unge dame gå, hvorhen hun ville, men sagde ganske højt:

"De gør bedst i at gå ind i den stue, De plejer at benytte her i huset, mens vi overvejer, hvad vi skal gøre med Dem. De ved, hvor Deres værelse er, det ved jeg ikke."

Hun løftede hovedet og sagde næsten ivrigt:

"Må jeg gå op på mit eget værelse?"

"Ja vist så," sagde jeg, "jeg følger Dem til døren, og når De er kommet ind, aflåser jeg den."

Dette blev udført nøjagtig efter programmet, og Euphrosyne beærede mig ikke med et ord, da vi gik. Jeg kom så tilbage til hallen og sagde til Denny:

"Det var en gevinst, hvad?"

"Ja, men jeg tænker, de vil snart komme for at hente hende."

Denny ledsagede sine ord med en så inderlig gaben, at jeg foreslog, han skulle gå i seng.

"Går du ikke i seng?" spurgte han.

"Nej, nu tager jeg første vagt. Klokken er snart tolv. Jeg skal vække dig klokken to, og så kan du vække Hogvardt klokken fem, så har vi Watkins frisk og munter ved frokosttid og får oksesteg."

Jeg var atter alene, og jeg sad og tænkte over vor stilling. Mon øboerne ville kæmpe for deres herskerinde, eller ville de lade os drage bort? Jeg var vis på, at de ville lade os drage bort, når blot Constantin kunne blive overstemt, men den fyr kunne ikke være tjent med, at jeg forlod Neopalia levende. Så der blev rimeligvis kamp. Jeg regnede ud, at så længe vore forråd holdt ud, behøvede vi ikke at frygte et stormangreb, dertil var vor stenfæstning for stærk. Men de kunne blokere os og sulte os ud, og det ville snart ske, hvis ikke Euphrosynes indflydelse kunne være os til nytte. Jeg var netop nået dertil i mine overvejelser, at jeg ville have en meget alvorlig samtale med hende, når det blev dag, da jeg hørte en ejendommelig støj.

"Jeg har aldrig kendt mage til hus med så mange sære lyde," sagde jeg og spidsede øren.

Lyden syntes at komme ovenfra, det lød, som om en gik med listende skridt hen over loftet i den hal, hvori jeg sad. Der var, foruden os, ikke andre end vor fange i huset, og hun var blevet sikkert indespærret i sit værelse, hvorledes kunne hun så færdes oppe på loftet over hallen? Hendes værelse var langt derfra, nemlig i det lille tårn over hovedindgangen. Alligevel hørte jeg de listende trin over mig, de gik i retning af køkkenet. Jeg snappede min revolver og listede med tilsvarende forsigtighed

over gulvet og ud i køkkenet. Mine tre ledsagere sov, som trætte mænd sover, men jeg gjorde mig ingen betænkeligheder ved at vække Denny.

"Gå ind og hold vagt i hallen," sagde jeg, "jeg vil gå en runde."

Denny var søvnig, men lydig. Jeg så ham gå ind i hallen, og så fortsatte jeg ud i indelukket bagved huset.

Mens jeg stod her i murens dybe skygge, hørte jeg igen trinnene. Jeg så forsigtigt op, og oppe på taget et lille stykke til venstre for mig kunne jeg skimte en hvid fustanelle.

"Der er flere udgange her, end jeg vidste af," sagde jeg.

Jeg hørte en larm som om noget forsigtigt blev skubbet hen over taget, og jeg trykkede mig nærmere ind mod muren. En let stige blev sat ned, og da den stod på jorden, begyndte skikkelsen i den hvide fustanelle at stige ned. Det var på ny den ædle Euphrosyne. Nu kunne jeg forklare mig hendes ivrighed efter at komme op på sit eget værelse: derfra førte en vej hen over huset ud på køkkenets tag. Stigen viste, at det var en vej, der blev benyttet. Jeg stod ganske stille. Hun kom ned på jorden, og da lo hun næppe hørligt, men en køn lille latter var det, og den skyldtes hendes glæde over at have narret mig. Hun gik hurtigt over til klippevæggen på den anden side af indelukket. Jeg listede mig efter hende, for jeg var bange for at tabe hende af syne i mørket, og jeg brød mig ikke om at standse hende, før jeg var klar over hendes plan. Hun gik hen til den krog, hvor de klippevægge, der dannede de to af indelukkets sider, stødte sammen.

"Hvorledes mon hun vil komme over der?" spurgte jeg mig selv.

Men det gik helt let for hende, så det var tydeligt, der måtte være trin huggede ind i klippen. Jeg fulgte efter og fandt, at det virkelig var tilfældet. Hun kom op på bjergskråningen og stod et øjeblik stille, to skridt fra mig. Så gik hun videre, og jeg fulgte efter. På én gang standsede hun, så mig og gav et lille skrig. Jeg sprang lige ind på hende og hun førte et stød imod mig. Jeg greb om hendes hånd, den holdt en lille dolk. Så greb jeg også den anden hånd og holdt fast.

"Hvor skal De hen?" spurgte jeg ganske tørt, idet jeg slet ikke ænsede hendes benyttelse af dolken, hvilket rimeligvis kun var en nationalejendommelighed.

Hun gjorde ikke noget forsøg på at slippe løs.

"Jeg prøvede på at flygte. Hørte De mig?"

"Ja, hvor ville De hen?"

"Hvorfor skal jeg sige Dem det? De vil måske igen true mig med pisken?"

Jeg slap hendes hænder. Hun kastede et hurtigt blik op ad bakken, som om hun ville måle afstanden.

"Hvorfor vil De op på toppen af bjerget?" spurgte jeg. "Har De venner der?"

Hun svarede benægtende, hvad jeg også havde ventet.

"Nej, det har jeg ikke. Men det er bedre at være et hvilket som helst andet sted, end hos Dem."

"Der er dog nogen deroppe i hytten. Den tilhører Constantin, ikke sandt?"

"Jo," svarede hun trodsigt. "Tør De gå hen og opsøge ham der, eller tør De kun luske omkring nede i huset?"

"Så længe vi kun er fire imod hundrede, tør jeg kun luske omkring." Hun ærgrede mig slet ikke med sin spot. "Men tror

De virkelig, han er derinde?"

"Nej, han er nede i byen, og i morgen kommer han og slår Dem ihjel."

"Så er der altså ingen derinde?" spurgte jeg videre.

"Nej, ingen."

"Der tager De fejl," sagde jeg. "Jeg har set nogen deroppe i dag."

"Å, måske en bonde."

"Det tydede dragten ikke på. Er det virkelig Deres mening, at De vil derhen nu?"

"Har De nu ikke snart drillet mig nok?" udbrød hun. "Før mig tilbage til mit fængsel."

Hendes tragiske opførsel klædte hende virkelig nydeligt. Men nu kunne det også snart være nok. Jeg havde nu ført samtalen hen på noget, som jeg syntes, hun burde vide.

"Der er en kvinde i den hytte," sagde jeg. "Det er ingen bondekone, men en dame i en mørkfarvet dragt, og hun bruger teaterkikkert."

Jeg så hende træde et skridt tilbage af overraskelse.

"Det er ikke sandt," sagde hun. "Der er ingen derinde. Constantin har sagt mig, at der kommer ingen der uden Vlacho og undertiden Demetri."

"Tror De på alt, hvad Constantin fortæller Dem? "

"Hvorfor skulle jeg ikke det? Det er min fætter og –"

"Og vordende ægtefælle?"

Hun gav et kast med nakken.

"Det skammer jeg mig ikke over at tilstå," svarede hun.

"Vil De virkelig gifte Dem med ham?"

"Siden De spørger, vil jeg svare: Ja, vist vil jeg. Det har jeg lovet min onkel."

"Du gode Gud!" sagde jeg, for det gjorde mig meget ondt for hende.

Mit udråb syntes at være en ny overraskelse for hende. Jeg så hendes blik hvile spørgende på mig.

"Lod Constantin Dem tale med den gamle kvinde, som jeg sendte ned i byen?" spurgte jeg.

"Nej," sagde hun sagte, "men han fortalte mig, hvad hun sagde."

"At jeg meddelte ham, at han var sin onkels morder?"

"Skulle hun sige det?" spurgte hun og bøjede sig pludselig frem imod mig.

"Ja, det skulle hun. Fortalte han Dem hendes budskab?"

Hun svarede mig ikke, og jeg benyttede mig af den vundne fordel.

"Jeg forsikrer Dem på ære, at jeg så, hvad jeg fortalte Dem, oppe ved hytten. Jeg ved ikke mere end De, hvad det har at betyde. Men før jeg kom her til Neopalia, så jeg Constantin i London, og der hørte jeg en dame sige, at hun ville rejse med ham. Kom han her til sammen med en dame?"

"De er jo ikke ved Deres fulde forstand," sagde hun. Jeg kunne høre hendes hurtige åndedrag, og jeg vidste, at hendes foragt kun var påtaget. Jeg trådte pludselig længere tilbage og holdt mine hænder på ryggen.

"De kan gå hen til hytten, om De vil. Men jeg indestår ikke for, hvad De finder der."

"Giver De mig fri?" udbrød hun.

"Jeg giver Dem lov til at gå hen til hytten, men De må love mig at komme tilbage. Eller også skal jeg gå til hytten, hvis De vil love mig at gå tilbage til Deres værelse og vente der, til jeg kommer igen."

Hun tøvede lidt og så hen imod hytten, jeg havde gjort hende urolig og mistænksom. Hun turde ikke udsætte sig for, hvad der kunne møde hende i hytten.

"Jeg går tilbage og venter på Dem," sagde hun. "Jeg er bange for, at hvis jeg gik til hytten og fandt, at – at der intet var i vejen, kom jeg ikke tilbage."

Det blev sagt ganske blidt, og jeg turde have svoret på, at et lille smil ledsagede hendes ord. Det var imidlertid for mørkt til at afgøre det med sikkerhed, og da jeg bøjede mig fremad for at se på Euphrosyne, trak hun sig tilbage.

"Så må De på ingen måde gå," sagde jeg. "Jeg kan ikke være tjent med at miste Dem."

"Men hvis De gav mig fri, kunne jeg give Dem fri," udbrød han.

"Så, kunne De det? Uden at spørge Constantin? Det er desuden *min* ø."

"Nej!" Hun stampede med foden og uden flere ord gik hun lige forbi mig og forsvandt over klippekanten. To minutter senere så jeg hendes skikkelse i silhuet mod himlen, en sort skygge på mørk grå baggrund; så forsvandt hun. Jeg vendte mig om imod hytten. Jeg vidste, at jeg kun behøvede at gå lige opad, og at jeg så måtte komme til den lille flade, hvorpå hytten stod. Der var ingen sti, men kun et ujævnt spor, og jeg gik meget forsigtigt fremad. Midtvejs stødte et nyt spor til. Det kom fra den side af bjerget, hvor hovedvejen førte gennem øen, og man

kunne altså komme til hytten uden at være nødt til at passere mit hus. Efter tyve minutters gang så jeg hytten som en mørk, utydelig masse foran mig. Jeg lagde mig på knæ og så på den.

Der skinnede lys ud fra det ene vindue, og jeg krøb nærmere. Jeg kom op på klippefladen og i næste øjeblik befandt jeg mig på hyttens træveranda, lige under det vindue, hvorfra lyset skinnede ud. Min hånd hvilede på revolveren, for hvis Constantin og Vlacho fik fat på mig her, ville det blive en alvorlig sag for begge parter. For øjeblikket var alt imidlertid roligt, og jeg var bange for, at jeg ville være nødt til at vende tilbage med uforrettet sag; for om en anden times tid ville dagen begynde at gry, og før den tid måtte jeg være tilbage igen. Å, der hørte jeg stemmer, og deres klang var for mig som lyden af vin, der skænkedes op i et glas til en tørstig sjæl. Jeg kendte straks de talende.

"Ja, de har jo rimeligvis fanget hende," sagde Vlacho. "Men hvad gør det? De gør hende jo intet ondt, og så er hun jo godt forvaret."

"Du mener, at hun ikke kan komme og udspionere os?"

"Ja, netop. Og det er jo en fordel, ædle herre, for hvis hun kom her –"

"Ja, fy for fanden!" lo Constantin. "Men vil folket ikke forlange, at jeg skal skaffe hende friheden mod at lade det forbandede pak dernede slippe væk?"

"Ikke hvis de tror, at Wheatley vil rejse til Rhodos og komme igen med soldater. De sætter Neopalia højere end Euphrosyne. Det skal nok gå alt sammen, herre, men hvad nu med den anden her?"

Jeg anstrengte mig af yderste evne for at lytte, men der kom intet svar. Vlacho fortsatte alligevel, som om han havde fået et sådant:

"Ja, det har de fyre jo også gjort os vanskeligt. Det ville blive en hel epidemi." Vlacho lo nok så henrykt over sin store vittighed.

"Ja, fanden tage dem! Vi må være meget forsigtige," sagde Constantin. "Hvor kvinderne dog kan være en plage, Vlacho."

"Ja, der er for mange af dem," sagde Vlacho leende.

"Jeg måtte sværge både ved sjæl og legeme, at der ikke var nogen heroppe, og så fik jeg den alligevel: 'Når der ikke er nogen deroppe, hvorfor må jeg så ikke komme?' Du kender nok den slags."

"Nej, det gør jeg rigtignok ikke, De har for dårlige tanker om mig, ædle herre," sagde Vlacho fornøjet, og Constantin lo med.

"Jeg skulle næsten antage, herre, at De har bestemt, hvem af dem det skal være?" spurgte Vlacho.

"Denne her, selvfølgelig," svarede hans herre.

Nu mente jeg, at jeg forstod det meste af samtalen, og jeg var ked af, at Euphrosyne ikke var ved min side og kunne høre det alt sammen. Hvad jeg havde hørt var tilstrækkeligt for mig, og jeg havde vendt mig om for at krybe lige så forsigtigt tilbage – man skal ikke udfordre skæbnen – da jeg på én gang hørte en dør blive åbnet. Straks efter hørte jeg Constantins stemme.

"Men, min skat! Sover du ikke endnu? Tænk dog på din skønhed. Vlacho og jeg, vi må arbejde, og lægge planer for din skyld, men du behøver ikke at ødelægge dine smukke øjne ved at ligge vågen."

Constantin spillede virkelig sin rolle ualmindelig flinkt og talte som en mønsterværdig ægtemand. Jeg morede mig ganske godt på verandaen.

"For min skyld? *Er* det så sikkert, at det er for min skyld?" lød det stadig på græsk, men med den besynderlige accent, jeg første gang hørte i *Optimum*.

"Hun er skinsyg, hun er ganske storartet skinsyg!" sagde Constantin med udmærket påtaget henrykkelse. "Gør din kone dig så megen ære, Vlacho?"

"Hun har ingen grund til det, herre. Men den ædle Francesca tror, at hun har grund til at være skinsyg på den ædle Euphrosyne."

Constantin lo foragteligt.

"Hvor er hun nu?" spurgte fru Francesca hurtigt og skarpt. "Hvor er Euphrosyne?"

"Å, hun er jo i fangenskab hos denne englænder," svarede Constantin.

Jeg tror nok, der nu blev givet en udførlig forklaring af den sag, for talen lød dybere og mere utydelig, som den ofte gør, når man giver en længere beretning. Jeg kunne derfor ikke få fat på, hvad der blev sagt, før Constantin på ny hævede sin stemme, da han sagde:

"Ja, vi må prøve på at få hende ud, blot for at berolige folket. For min skyld må hun blive hos englænderen så længe, hun lyster, for mellem os, jeg bryder mig ikke en døjt mere om hende, end jeg tror, hun bryder sig om mig."

Denne fyr var virkelig en stor skurk, og, taget sammen med Vlacho, måtte det kaldes et par, hvis mage man ikke træffer hver dag. Ikke i England, i hvert fald – hvad Neopalia angik, havde

jeg allerede lært at vente lidt af hvert. Det var, hvad jeg tænkte, da jeg atter besluttede at krybe tilbage. Men i samme nu var jeg igen stille, for hyttens dør blev nu revet helt op, og Constantin og Vlacho viste sig på dørtærsklen.

"Dagen er nær," sagde Vlacho, "det bliver lysere i horisonten."

Desværre blev det også lysere på verandaen, men det var på grund af lampen, der skinnede ud gennem den åbne dør. Der var så lyst nu, at jeg kunne se de tre skikkelser – for fru Francesca var også kommet ud – og hvis en af de tre vendte sig om mod mig, ville de straks se min sammenbøjede skikkelse. Jeg kunne have pillet de to mænd ned som ingenting, men det er just fejlen ved en civiliseret opdragelse, den giver en så mange betænkeligheder og lærer en at vise hensyn. Jeg skød derfor ikke, men blev liggende og håbede, at de ikke skulle få øje på mig. Og det var også nær gået godt. Men Constantin, der gennemførte sin rolle helt i denne afskyelige farce, vendte sig pludselig om for at kysse sin hustru, før han gik. For mig, der vidste, hvad der boede i Vlachos hjerte, var det modbydeligt at se ham spille forlegen. Med et grin trådte han tilbage, til han kun var et par fod fra huset. Men dette mellemrum udfyldte jeg, så tog han ét skridt til, ville han snuble over mig. Måske ville han ikke have taget dette skridt, måske ville jeg slet ikke være blevet opdaget. Men der var kommet en fristelse over mig, og jeg kunne næppe bare mig for at le af mit indfald. Jeg havde en pennekniv i min lomme, og nu tog jeg den op, åbnede den og stak den ind i den del af Vlachos krop, der forekom mig bedst egnet dertil og tillige var nærmest ved hånden. Jeg lod kniven blive siddende, sprang op og gav den hylende bandit et vældigt skub, hvorpå jeg med høj latter fløj ned ad bakken for at redde

livet. Men da jeg var et halvt hundrede skridt fra dem, dukkede jeg mig, for kugle efter kugle hvislede hen over mit hoved. Constantin var bevæbnet med en revolver og Vlacho måske også. Jeg så mig hurtigt om og skelnede deres skyggeagtige skikkelser som træer, der bevægede sig. Nu skød jeg tre skud, og raslende og glidende kom jeg ned ad den sti, jeg så forsigtigt var vandret opad. Hvert øjeblik løb jeg lige mod en træstamme eller snublede over rødder og stene. En gang standsede jeg og affyrede resten af mine skud. Et hyl sagde mig, at jeg havde ramt – Vlacho, ikke Constantin, desværre. I samme øjeblik gik en kugle gennem min hat, og da jeg var forsvarsløs, satte jeg igen det længste ben foran. Mens jeg fo'r af sted, kunne jeg høre, at kun én kom raslende efter mig; kun én, jeg havde altså standset Vlacho i farten. Nu tror jeg nok, at en romanhelt ville have standset og mødt fjenden ansigt til ansigt, for hos den slags folk passer det sig ikke at flygte for en enkelt. *Jeg* løb, for det var meget sandsynligt, at Constantin havde endnu et skud i behold, og jeg havde intet. Og hvis Constantin dræbte mig, gjorde han det af med den eneste, der kendte hans hemmelighed, så jeg fløj af sted. Lige da jeg var ti skridt fra den lodrette klippevæg ved indelukket, hørte jeg et højt råb: "Charley! Charley! Hvor fanden er du, Charley?"

"Her, selvfølgelig," sagde jeg og kom ned på pladsen.

Jeg er overbevist om, at det var Dennys råb, der standsede Constantins forfølgelse, for han brød sig vist ikke om at møde os alle fire. Jeg hørte ham ikke mere, han var rimeligvis vendt om for at se efter Vlacho og vise sig frisk og uskadt for den ulykkelige kvinde deroppe. Hvad mig angår, da ved jeg, at da jeg befandt mig uskadt og i sikkerhed i indelukket, sagde jeg:

"Gudskelov!" og det kom fra hjertet. Dernæst så jeg mig om, og synet fik mig til at le.

Denny, Hogvardt og Watkins stod foran mig, men vendte ryggen til og stirrede måbende op mod køkkenets tag. Og oppe på taget stod Euphrosyne i sin sædvanlige, graciøse stilling, uangribelig og uden at kunne nås, for nu var der ikke mere nogen stige ned til jorden. Euphrosyne stod der i den gryende dag og tog ikke ringeste notits af de hjælpeløse tre dernede, men stirrede som forstenet op mod hytten. Der var intet, det hele mindede så meget om, som en nydelig, velfornøjet kat oppe i et træ og tre arrige, gøende hunde ved stammens fod. Jeg begyndte at le.

"Hvad er det for et spektakel?" råbte Denny. "Hvem er det, der holder skydeøvelse i skoven? Og hvordan pokker kom hun derop, Charley?"

Men da den ubevægelige skikkelse på taget fik øje på mig, kom der liv over hende. Hun bøjede sig frem, slog hænderne sammen og sagde til mig:

"Har De dræbt ham?"

Det spørgsmål ærgrede mig, og jeg syntes, det havde været nok så høfligt i hvert fald samtidig at spørge til mit befindende.

"Dræbt ham?" gentog jeg barsk. "Nej, han er i bedste velgående."

"Og –" fortsatte Euphrosyne, men standsede med det samme, da hun først nu opdagede mine venner nedenfor. "Kom op og fortæl mig det hele," sagde hun, vendte sig om og gik ind. Jeg stod og lyttede. Der hørtes ikke en lyd oppe fra skoven.

"Hvad har du haft for?" spurgte Denny tvært. Han havde aldeles ikke fundet behag i Euphrosynes overlegne væsen.

"Jeg løb for at frelse livet," sagde jeg. "Jeg løb fra en af de største, endnu ikke hængte skurke på jorden. Gæt engang, Denny, hvem tror du, der bor oppe i den hytte?"

"Constantin?"

"Nej, det er ikke ham, jeg mener."

"Det er da heller ikke Vlacho, han bor jo i kroen."

"Nej, jeg mener heller ikke Vlacho."

"Ja, men hvem så for pokker, mand?"

"En, du før har set."

"Nej, jeg giver tabt. Det er heller ikke en tid at gætte gåder på."

"Den dame, der spiste ved siden af os i *Optimum*."

Denny trådte et skridt tilbage i sin forbavselse og udstødte en hvislende fløjten.

"Hvad for noget? Den dame, der var med Constantin?" udbrød han.

"Ja," sagde jeg, "den dame, der var med Constantin."

De stod alle tre omkring mig nu, og jeg mente, det var bedst, de vidste, hvad jeg vidste, så der var fire menneskeliv i stedet for ét mellem denne bandit og den frihed for straf, som han håbede på. Jeg hævede derfor min stemme og sagde med eftertryk:

"Ja, hun er deroppe, og hun er Constantins hustru."

Der var et øjeblik forbavset stilhed efter min meddelelse. Stilheden blev ikke afbrudt af nogen af os. Men oppe fra taget bag brystværnet hørte jeg et langtrukkent, smerteligt udråb, der skar mig i hjertet, da det fortalte om krænket stolthed og skuffet tillid. Det var ikke på denne brutale måde, Euphrosyne skulle have haft besked. Men jeg vidste ikke, at hun var forblevet

deroppe, skjult bag brystværnet. Vi så derop, men lyden blev ikke gentaget. Lidt efter hørte vi langsomme, næsten skælvende skridt, der forsvandt, og vi gik også ind i huset. Vi var både tavse og bedrøvede, for man angribes af sligt, og man kan ikke sætte sig og være munter, før den, der har skylden, har bødet for det. Og jeg svor, at Constantin Stefanopoulos skulle få det betalt.

6. Den enøjede Alexanders kvad

Der er noget, der tynger på min samvittighed, noget, som jeg ikke kan undskylde, men nok fortælle. At bedrage en ung pige er en meget slet handling, og det havde fyldt os alle med had til Constantin; men tænker man mere roligt over sagen, bliver det dog et spørgsmål, om det er værre, eller om det ikke er mere tilgiveligt end at planlægge sin ægteviede hustrus død. Digterne har altid givet sig mest af med den førstnævnte forbrydelse – de kender den måske bedre – men loven finder i det hele taget mere anvendelse i sidste tilfælde. Jeg tilstår, at det var først, da jeg lå på en madras i køkkenet for at få et par timers søvn, at den tanke pludselig faldt mig ind, at Constantins hustru egentlig fortjente beskyttelse. For hendes klagemål mod Constantin var mindst lige så vægtigt som Euphrosynes, og den fare, der truede hende, var langt større. For Euphrosyne var hans mål, Francesca (som Vlacho jo havde kaldt hende) var ham en hindring i at nå dette mål. Havde jeg haft valget mellem en almindelig morder og Constantin, ville jeg have foretrukket den førstes selskab, men sådan tænkte fru Francesca rimeligvis ikke, og den smule jeg havde hørt, lod mig ikke i tvivl om, at hendes liv stod på spil. Vlacho havde mindet sin herre om, at det ikke kunne gå an, at der blev en epidemi, feberen kunne ikke dræbe både Constantins hustru og os i løbet af en dag eller to. En så imødekommende sygdom kunne let vække mistanke,

og nu var tilmed den gamle herre død, just da det passede bedst. Men hvis det kunne lade sig udføre, og det på en sådan måde, at man hverken i London, i Paris eller ved Rivieraen ville finde noget besynderligt i, at den ene fru Stefanopoulos forsvandt og at en anden kom i stedet, ja, så ville handlingen sikkert også blive udført, med mindre jeg kunne advare eller frelse damen oppe i hytten. Men jeg kunne ikke indse, hvorledes det skulle være muligt, og jeg må tilstå, at jeg derfor lod det emne falde. Da jeg endelig sov ind, var det ikke med tanken henvendt på, hvorledes fru Francesca skulle frelses, men hvorledes jeg skulle bære mig ad med at trøste Euphrosyne, hvilket jeg dog ville have indset var en langt ubetydeligere sag, hvis jeg ikke stadig havde kunnet høre det smertelige lille udråb.

De underretninger, Hogvardt gav mig den følgende morgen, da jeg var stået op og sad og fortærede en skive oksesteg, gjorde ikke min stilling lettere. Det så ikke ud til, at vi truedes af et umiddelbart forestående angreb. Jeg tænker mig, at disse vilde øboere ikke kunne lide vore revolvere – men vi var, om jeg så må sige, under omhyggelig observation. Langs vejen foran huset var der opstillet skildvagter. De var selvfølgelig anbragt udenfor det felt, vort eneste langtrækkende våben beherskede, men så meget var da klart, at den vej var spærret. Og det samme var tilfældet på den anden side af huset. Hogvardt havde set mænd bevæge sig oppe i skoven og havde til bestemte tider hørt dem råbe til hinanden. Vi var fuldstændig indespærrede, og en blokade kunne vi lige så lidt udholde som fortsatte angreb. Det eneste, jeg kunne tilbyde, var Euphrosynes frigivelse, og det ville efter al sandsynlighed ikke kunne redde os, men derimod

gøre det muligt for Constantin at udføre sin samvittighedsløse plan nøjagtig efter det lagte program.

Jeg sad og spiste i lidt blandet humør. Derpå gik jeg ind og satte mig i hallen, da jeg ventede, at Euphrosyne snart ville vise sig. Jeg sad der ganske alene, da de andre var optaget af forskellige arbejder, især havde Hogvardt travlt med en bunke jagtknive, han havde pillet ned fra væggen. Det var mig ubegribeligt, hvad han ville med dem, med mindre han agtede at udruste sig i lighed med et pindsvin.

Nu kom Euphrosyne ind, men det var en forvandlet Euphrosyne. Fustanellaen, knæbenklæderne og gamacherne var borte, i stedet bar hun de græske kvinders nationaldragt, en hvid linneddragt med store, hængende ærmer og en løs trøje, men Euphrosynes dragt var smykket med en sjælden overflødighed af kostbart broderi, og stoffet var af en så fin vævning, at det mest lignede en slags blød, glinsende silke. Forandringen i klædedragt synes også at have medført en forandring i hendes væsen. Hendes trods var borte, og hun stod foran mig med et bedende blik. Jeg sprang op, men hun ville ikke tage plads, hun blev stående, og idet hun så mig ind i øjnene, spurgte hun ligefremt:

"Er det sandt?"

Jeg fortalte hende hele historien så nøgternt som muligt, idet jeg begyndte med optrinnet i *Optimum* og sluttede med samtalerne ved hytten og nattens ville jagt. Da jeg fortalte, hvorledes Constantin havde kaldt Francesca sin hustru, gav det et sæt i Euphrosyne, og mens jeg berettede om min flugt fra ham og Vlacho, så hun på mig med en vis alvorlig nysgerrighed. Til sidst sagde hun:

"Det glæder mig, De ikke blev dræbt."

Det var ikke særligt rørende ord, og de blev ikke sagt med nogen som helst stærk følelse, men jeg opfattede dem som en tak og var dermed tilfreds. Endelig satte hun sig ved bordet og støttede hovedet i hånden. Hendes drømmende tilstand gav mig lejlighed til at studere hende nøjere, og jeg blev overrasket ved at opdage en ny skønhed, som den fantastiske mandsdragt havde skjult. Desuden syntes det, som om hun sammen med denne dragt havde aflagt sin fjendtlige holdning, men måske skyldtes hendes blidhed snarere de oplysninger, jeg havde givet hende, hvilke jo viste hende, at hun var offer for en samvittighedsløs eventyrer. Hun havde alligevel hørt beretningen i ro, og en skælven ved munden havde været det eneste tegn på sorg eller vrede. Det første spørgsmål, hun stillede mig, gjaldt heller ikke hende selv.

"Mener De, at de vil dræbe den kvinde deroppe?" spurgte hun.

"Jeg er bange for, at der vil tilstøde hende noget, det vil sige, hvis han da ikke –" Jeg standsede, men hendes hurtige tankegang fuldendte sætningen.

"Hvis han da ikke lader hende leve," sagde hun, "nu, da jeg ikke er i hans magt?"

"Agter De at unddrage Dem den?" spurgte jeg, "jeg mener, så længe jeg kan beskytte Dem?"

Hun så sig forvirret om.

"Hvorledes kan jeg blive her?" sagde hun sagte.

"De vil være lige så sikker her, som De var i Deres onkels varetægt."

Hun indrømmede dette med et nik, men i næste øjeblik udbrød hun:

"Ja, men jeg er ikke på Deres parti – jeg holder med mit folk! Neopalia tilhører neopaliterne og mig, ikke Dem. Jeg vil ikke være med til at overgive den til Dem."

"Jeg har ikke tænkt på at gøre mig betalt for min gæstfrihed," sagde jeg. "Så meget er den ikke værd, frygter jeg. Men skal vi ikke lade det spørgsmål være udenfor foreløbig?" Og jeg beskrev kortelig øjeblikkets stilling for hende.

"De vil derfor forstå," sagde jeg til slut, "at på samme tid, som jeg hævder mit krav på øen, er jeg nok så meget optaget af at bevare mit og mine venners liv."

"Når De ikke vil opgive Deres fordring på øen, kan jeg intet gøre," sagde hun. "Selv om de også fik alt det at vide om Constantin, som De siger, ville de dog følge ham og ikke mig, hvis jeg afstod øen. Ja, de ville rimeligvis følge ham, hvorledes så sagerne stillede sig, for neopaliterne holder af at rette sig efter en mand, og de vil foretrække, at denne mand er en Stefanopoulos. De vil derfor sikkert bære over med meget, for at Constantin kan ægte mig og blive herre over øen."

Hun fremførte alt dette med en forbavsende ro og viste ikke nogen afsky for sine landsmænds moralske standpunkt. Og så talte hun om sit forestående giftermål, som om det var den naturligste ting af verden.

"Jeg venter, at jeg *må* gifte mig med ham trods alt, hvad der er sket," sagde hun.

Jeg skubbede heftigt min stol tilbage. Det var mig dog et vel stift stykke.

"Gifte Dem med ham?" udbrød jeg. "Men han myrdede jo den gamle herre!"

"Sligt er hændet før blandt Stefanopoulos'erne," sagde Euphrosyne med en ro, der grænsede betænkelig nær op til stolthed.

"Og han har i sinde at myrde sin hustru," fortsatte jeg.

"Han bliver måske fri for hende uden at gå så vidt." Hun standsede et øjeblik, og så kom endelig den vrede, jeg før havde ventet. "Å, men hvor kunne han sværge, at han kun tænkte på mig, og at han elskede mig lidenskabeligt. Det skal han få betalt." Nu var det, ligesom ved hendes første udbrud, den sårede stolthed, der lød gennem hendes stemme. Der var intet, der lød som kærlighed, og det glædede mig. Forlovelsen havde efter al sandsynlighed været en statsaffære og intet inklinationsparti. Jeg spurgte hende ikke om, hvorledes Constantin skulle få det betalt, om det skulle være før eller efter brylluppet, for jeg vidste ikke, om jeg skulle føle afsky for min gæsts synspunkt eller more mig over det. Men én ting sætter jeg pris på: at få min vilje, selv hvor jeg ikke har noget at skulle have sagt, og nu sagde jeg med en ro, der kunne måle sig med Euphrosynes:

"Der er kan aldeles ikke være tale om Deres giftermål med ham, eftersom jeg agter at hænge ham."

Hun smilede og bøjede sig frem imod mig, da hun spurgte:

"Hvor længe kan Deres forråd strække til?"

"Det var godt svaret," sagde jeg. "Kun nogle få dage. Og vi kan ikke få fat på flere forsyninger, heller ikke kan vi gå på jagt, da skoven er befængt med disse ban… – om forladelse – med disse Deres landsmænd."

"For mig ser det så ud, som om det er Dem og Deres venner, der har mest udsigt til at blive hængt."

Ja, ganske vist, når man så koldblodigt på sagen, så havde hun ret, men derfor behøvede hun jo ikke at have sagt det. Hun fortsatte nu på samme opmuntrende vis:

"Om en måned eller seks uger kommer der skib her til fra Rhodos, og skatten bliver så opkrævet af en tyrkisk officer, måske kommer guvernøren selv med det skib. Men indtil det tidspunkt kommer der ingen andre til øen, det skulle da være nogle fiskere fra Cypern."

"Fiskere? Hvor går de i land? Ved havnen?"

"Nej, mit folk kan ikke lide dem, men guvernøren har tvunget os til at tage imod dem. De lander i en lille bugt ved den anden ende af øen, hinsides bjerget. Men hvad tænker De på?"

Euphrosyne havde ganske rigtigt opdaget, at jeg havde fået en idé. Hvis vi kunne nå den bugt og træffe de fiskere, og derpå overtale dem til at hjælpe os eller føre os bort, kunne det måske ende med, at den rette ansvarlige blev hængt.

"De tænker på, om De kan træffe fiskerne?" udbrød hun.

"De ser ud, som om De ikke ønsker det," sagde jeg.

"Hvor kan jeg sige, hvad jeg ønsker? Hvis jeg hjælper Dem, forråder jeg øen. Hvis ikke –"

"Vil der blive et par mennesker dræbt her ved Deres dør, og De vil blive gift med den største skurk i Europa."

Hun hang med hovedet og pillede ærgerlig i broderiet på sin kjole.

"De *kan* nu ikke træffe dem, da De er indespærret her."

Hun havde atter ret, og dette irriterede mig i den grad, at jeg uden ceremonier forsvandt ud i køkkenet. Her var Watkins

beskæftiget med koen, Hogvardt omgivet af sine knive, og Denny lå på et skindtæppe og læste i en lille bog. Han så op med et lidt spydigt smil.

"Nå, hvad siger så den fangne dronning?" spurgte han.

"Hun siger, hun vil gifte sig med Constantin," svarede jeg og vendte mig om mod Hogvardt.

"Hvad er det, De har for med de knive?"

"Det skal jeg sige Deres Herlighed," sagde Hogvardt og mønstrede sine mordredskaber, "jeg tænkte, der kunne ikke være noget forgjort i at slibe dem for det tilfældes skyld, at vi skulle få brug for dem." Og han sleb videre med stor energi.

"Hør, Charley, jeg gad vide, hvad det er for en krønike. Jeg kan ikke forstå det halve af det. Det er på græsk og har noget med Neopalia at gøre, og der står en del om en Stefanopoulos."

"Så? Lad mig se en gang." Jeg tog bogen og satte mig. Det var en tynd, gammel bog i kalveskindsbind. Det græske så ud til at være temmelig gammeldags; det var på vers. Jeg så på titelbladet. "Nå, det er skam ret interessant," udbrød jeg. "Det er om den gamle Stefanopoulos' død, det, de synger den sang om, vi hørte."

Det var virkelig den enøjede Alexanders kvad, jeg havde fået fat på. Digtet var på henved tre hundrede linjer, fraregnet det omkvæd, vi havde hørt øboerne synge, og som her blev gentaget seks gange. Det hele var i et ret barbarisk versemål, og de følelser, der udtryktes i det, var lige så barbariske. Det fortalte den hele historie, som jeg nu læste hurtigt igennem og nu og da oversatte et lille stykke af til bedste for mine ledsagere. Baron d'Ezonvilles ankomst lignede meget vor egen, men han havde kun været ledsaget af én tjener. Han var blevet ført til kroen

ligesom jeg, og var blevet sat ud i en båd den næste morgen. Jeg interesserede mig mere for Stefan og læste om, hvordan øboerne kom op til hans hus og krævede, at han skulle forkaste salget. Stefan gjorde imidlertid modstand, og det kostede fire af hans angribere livet, før døren blev slået ind. Så vidt var jeg kommet i min læsning og ventede nu på den følgende side at læse om kampen i hallen, men her bragte det gamle digt mig en overraskelse, der fik mig til at anse det for mere end ren og skær underholdningslekture:

> "Men se! Da de kom ind, da var hallen tom, og der var ingen i huset! Og de stod der helt forvirrede. Men herrens tvende fætre, der ivrigst havde stræbt ham efter livet, drev alle de andre ud og blev selv tilbage i huset, thi hemmeligheden var kendt af alle, der var af Stefanopoulos'ernes blod. For mig, skjalden, er den ukendt. Men man fortæller, at de gik ned under jorden, og dernede i jorden fandt de øens herre. Og sikkert er det, at de dræbte ham, thi lidt efter kom de hen til døren og fremviste hans hoved for folket, der opløftede et højt skrig. Men fætrene gik ind igen og stængede døren, og efter få øjeblikke åbnedes den på ny, og den ældste af fætrene, der nu efter forræderens død var øens herre, bød folket komme ind, og der blev holdt et stort gæstebud for folket. Men ingen har senere set Stefans hoved eller hans lig. Hvor kroppen og hovedet kom hen, ved kun de ædle Stefanopoulos'er, og hemmeligheden er sikkert bevaret."

Jeg havde oversat dette for de andre. Da jeg var færdig, trak Denny vejret dybt.

"Hvis der ikke er spøgeri i dette hus, burde der i hvert fald være det," sagde han. "Hvad pokker gjorde de skurke ved den gamle herre, Charley?"

"Der står, at de gik ned under jorden."

"Det vil sige ned i kælderen," sagde Hogvardt, der var prosaisk anlagt.

"Ja, men de ville ikke have ladet liget ligge i kælderen," indvendte jeg, "og da denne fyr siger, at de kun var borte nogle få øjeblikke, kan de ikke have gravet en grav. Og der står jo også: 'Og dernede i jorden fandt de øens herre'."

"Det ville have været nok så interessant, om de havde givet Alexander lidt bedre besked," sagde Denny. "Men han trøster sig vel igen med sit omkvæd."

"Ja, akkurat. Det kommer lige efter det, jeg læste, og dermed slutter digtet." Jeg sad og så på det lille gule bind. "Hvor fandt du det, Denny?" spurgte jeg.

"På en hylde inde i hallen. Det stod mellem *Iliaden* og *Byrons Liv*. Der er yderst lidt litteratur her i huset."

Jeg rejste mig og gik ind i hallen igen. Jeg så mig om; Euphrosyne var borte. Jeg undersøgte den store dør, den var stadig stænget indvendig. Så gik jeg op ad trappen og kaldte på hende udenfor hendes dør, men da der intet svar kom, lukkede jeg op og tog mig den frihed at se ind. Der var hun heller ikke, men jeg kaldte atter på hende, da jeg tænkte, hun kunne være gået hen over hallen ud på køkkentaget. Jeg råbte derfor temmelig højt. Der var et øjebliks stilhed. Så lød det halvt undskyldende: "Her er jeg." Men – det svar kom ikke fra den retning, hvorfra jeg havde ventet det, men nede fra hallen! Og

da jeg så ud over rækværket, så jeg Euphrosyne sidde dernede i en lænestol.

"Når jeg holder det sammen med, hvad her står," sagde jeg til mig selv, da jeg med bogen i hånden gik ned ad trappen, "har jeg vist nok at tænke over foreløbig."

"Her er jeg," sagde Euphrosyne med et ansigtsudtryk, der tydeligt nok tilføjede: "Jeg har ikke rørt mig af pletten. Hvad råber De for?"

"Ja vel, men De var her ikke for et øjeblik siden," sagde jeg, da jeg kom ned i hallen og gik hen imod hende.

Hun blev lidt forlegen, kunne jeg se.

"Hvor har De været?" spurgte jeg.

"Skal jeg gøre Dem regnskab for enhver bevægelse, jeg gør?" sagde hun, idet hun søgte at skjule sin forlegenhed under påtagen stolthed.

Det var virkelig et besynderligt sammentræf, og det ville være lige så vanskeligt at forklare Euphrosynes forsvinden og tilbagekomst som den gamle Stefans forsvinden. En pludselig indskydelse sagde mig, at der måtte ligge én og samme forklaring til grund for begge disse besynderligheder, og at den hemmelighed, Alexander talte om, fremdeles var en hemmelighed, skjult for mig, men kendt af Stefanopoulos'ernes datter.

"Jeg vil ikke spørge Dem om, hvor De har været, når jeg ikke kan vente at få svar," sagde jeg i en ligegyldig tone.

Hun bøjede hovedet let som en anerkendelse af min overbærenhed.

"Men der er et andet spørgsmål, jeg ville komme frem med, hvis De ville være så elskværdig at besvare det."

"Hvad er det da?" Hun var stadig på sin post.

"Hvor blev Stefan Stefanopoulos dræbt, og hvad blev der af hans lig?"

Samtidig med, at jeg fremkom med spørgsmålet, lagde jeg den enøjede Alexanders bog opslået foran hende.

Det gav et sæt i hende, og hun udbrød: "Hvor fik De fat på den?"

Jeg fortalte hende, hvorledes Denny havde fundet den og tilføjede:

"Hvad betyder nu dette 'under jorden'? De hører jo til familien og ved sikkert besked."

"Ja, jeg ved, hvorledes det hænger sammen, men jeg kan ikke sige det. Vi har alle svoret en hellig ed, at vi ikke ville røbe det."

"Hvem fortalte Dem om det?"

"Min onkel. Drengene i vor slægt får hemmeligheden at vide, når de er fyldt femten år, pigerne, når de er seksten år gamle. Og der er ingen andre, der ved noget."

"Hvordan kan det være?"

Hun tøvede lidt, da hun måske var bange for, al selve hendes svar skulle forråde hemmeligheden.

"Jeg tør ikke sige Dem noget. Jeg er bundet ved min ed, og enhver, der er af min slægt, vil dræbe mig, hvis jeg bryder eden."

"Men De har jo ikke andre slægtninge tilbage end Constantin," indvendte jeg.

"Det er også tilstrækkeligt. Han ville dræbe mig."

"I stedet for at gifte sig med Dem?" bemærkede jeg ret ondskabsfuldt.

"Ja, hvis jeg brød min ed."

"Pokker tage den ed!" sagde jeg utålmodigt. "Når det nu kunne hjælpe os. Begravede de Stefan et eller andet sted under huset?"

"Nej, han blev ikke begravet."

"Så tog de ham op igen og skaffede ham af vejen, da øboerne var gået deres vej."

"De må tænke Dem, hvad De vil."

"Jeg vil vide besked," sagde jeg. "Om jeg så skal rive huset ned, vil jeg finde ud af den hemmelighed. Er der en skjult dør eller –?"

Blodet fo'r hende til hovedet ved mit spørgsmål. Jeg fortsatte min spørgen med sagte, indtrængende stemme, for jeg havde pludselig fattet håb.

"Er det en udvej til frelse?" spurgte jeg.

Hun sad tavs, men som en, der ikke kan tage en beslutning, forlegen og på samme tid ærgerlig.

"Men det kan jo betyde livet eller døden for os," udbrød jeg utålmodigt, "og så sidder De der og gør Dem betænkeligheder i anledning af den tossede ed!"

Min utålmodighed blev belønnet efter fortjeneste. Euphrosyne så på mig med et blik, der udtrykte den dybeste foragt og sagde koldt:

"Har jeres liv noget at betyde for mig?"

"Undskyld, det huskede jeg ikke på," svarede jeg bittert. "De må undskylde mig. I nat gjorde jeg for Dem, hvad jeg formåede, og nu – kan mine venner og jeg for den sags skyld lige så gerne dø som leve. Men om jeg så skal lægge hele stedet øde, så vil jeg finde ud af Deres hemmelighed."

Jeg gik temmelig ophidset op og ned ad gulvet. Mine tanker drejede sig kun om at komme Constantin i forkøbet ved hjælp af hans egen familiehemmelighed.

På én gang klappede Euphrosyne i hænderne. Det var kun et sekund, og hun sad der rødmende og forvirret og søgte at se ud, som om hun slet ikke havde bevæget sig.

"Hvad gjorde De det for?" spurgte jeg og standsede lige foran hende.

"Ikke for noget," sagde hun.

"Det tror jeg ikke på."

Euphrosyne så på mig. "Jeg ville ikke have gjort det," sagde hun, "men kan De ikke gætte hvorfor?"

"Der er vel meget gætteri her i huset," sagde jeg utålmodigt og begyndte på ny at vandre op og ned. Men da hørte jeg en stemme sige ganske blidt og med et tonefald, der ikke syntes henvendt til nogen bestemt person, sidst af alle til mig.

"Vi neopaliter kan godt lide, at en mand kan blive vred, og jeg var allerede begyndt at tro, at De slet ikke kunne blive det."

"Jeg er aldeles ikke vred," sagde jeg rasende. Jeg kan ikke fordrage at blive kaldt vred, når jeg kun viser bestemthed.

Men Euphrosyne fandt det passende at le, det var den hjerteligste latter, jeg længe havde hørt, og dens munterhed undergravede min harme. Jeg stod lige overfor hende og tyggede på mit overskæg.

"Ja, De må gerne le," sagde jeg, "men jeg *er* ikke vred, og jeg forsikrer Dem, at jeg vil rive dette hus ned eller grave det op med den største sindsro, ja, med den største sindsro."

"De *er* vred," sagde Euphrosyne, "og De siger, at det er De ikke. De ligner min fader. Han kunne også stampe rasende i

gulvet, som De gør, og sige: Jeg er ikke vred, jeg er ikke vred, Phroso."

Phroso! Jeg havde helt glemt forkortelsen af min gæsts klassiske navn. Det betog mig, og jeg gentog sagte efter hende: "Phroso, Phroso." Jeg er også bange for, at jeg så lovlig interesseret på den lille fod, der havde stampet så modigt i gulvet.

"Ja, han kaldte mig altid Phroso. Å, jeg ville ønske, han var i live! Så ville Constantin –"

"Da han nu ikke er i live," sagde jeg og satte mig op på bordet tæt ved Phroso (jeg skriver således, det er nemmere) – tæt ved Phrosos albue – "da han ikke er i live, så skal jeg nok tage mig af Constantin. Men det ville jo være en skam at ødelægge huset, ikke sandt?"

"Jeg har svoret," sagde Phroso.

"Forholdene kan forandre så meget," sagde jeg og bøjede mig fremad, indtil jeg var ganske tæt ved Phrosos øre.

"Å," sagde Phroso bebrejdende, "således taler en elsker, når han finder en anden kvinde smukkere end den kæreste, han har."

Jeg fo'r tilbage fra Phrosos øre med et pludseligt sæt, for jeg følte mig ramt af hendes ord. Jeg kom ned af bordet og stod lige overfor hende med kejtet, stiv holdning.

"Jeg er nødt til endnu en gang at spørge Dem: Vil De fortælle mig den hemmelighed?"

Jeg havde talt hårdt og koldt, og hun så overrasket på mig, mit forandrede væsen forbavsede hende måske. Hun vidste jo ikke grunden.

"Først spurgte De mig venligt, så – elskværdigt, og jeg ville ikke svare. Nu spørger De, som om De ville true mig. Venter De nu, at jeg skal sige noget?"

Jeg var vred på mig selv og vred på hende, fordi hun havde gjort mig vred på mig selv; og i næste øjeblik blev jeg aldeles ophidset ved at se Denny stå med et umådelig fornøjet smil i døren ud til køkkenet.

"Hvad griner du af?" spurgte jeg næsten ude af mig selv.

"Ikke af noget," sagde Denny, og hans ansigt bestræbte sig hæderligt for at komme i alvorlige folder.

"Kom med en hakke," befalede jeg.

Dennys blik vandrede hen til Phroso. "Er hun så slem?" syntes han at spørge, og han gentog overrasket: "En hakke?"

"Ja, to hakker. Jeg vil til at brække dette gulv op for at finde de store Stefanopoulos'ers hemmelighed." Mit tonefald var yderst hånligt.

Nu lo Phroso igen og slog sagte hænderne sammen. Hvorfor gjorde hun dog dette, nu da Denny stod der og så på det hele med sine kloge øjne?

"*Det var de hakker!*" brølede jeg.

Denny vendte sig om og flygtede, og der gik nogle øjeblikke. Jeg vidste ikke, hvad jeg skulle gøre, om jeg skulle se på Phroso eller ikke, og så tog jeg flugten. Jeg styrtede ud i køkkenet under påskud af at ville hjælpe Denny eller påskynde hans søgen. Jeg fandt ham bøjet over en gammel hakke, der stod tæt ved den dør, der førte ud til indelukket, og jeg rev den ud af hånden på ham.

"Gid Fanden havde dig!" råbte jeg, for Denny lo mig lige op i ansigtet. Jeg styrtede atter tilbage til hallen. Men på

dørtærsklen standsede jeg, og hvad jeg sagde, skriver jeg ikke her.

For skønt jeg et eller andet sted kunne høre en klingende, munter latter, var hallen dog tom! Jeg kastede hakken, så den med et brag faldt på gulvet, og udbrød:

"Jeg ville ønske, jeg aldrig havde købt denne ø!"

Men det mente jeg nu i virkeligheden ikke.

7. Stefanopoulos'ernes hemmelighed

Var det virkelig komediespil, der blev drevet med mig? Lige straks var jeg overbevist om det, men i næste øjeblik forandredes mine følelser, min vrede blev til uro og min rådvildhed gav plads for handling. For Phrosos latter hørte op, som en latter standser, når den pludselig afbrydes, mens den klinger muntrest, og et sekund var der fuldstændig stilhed. Så hørtes der skud foran og bagved huset, de kom i hurtig rækkefølge, tre fra den ene side, fire fra den anden. Denny kom farende fra køkkenet med riflen i hånden.

"Vi bliver angrebet fra begge sider!" råbte han og sprang hen til sin plads ved vinduet, hvorfra han spejdede ud med stor forsigtighed. "Hogvardt og Watkins står parate i køkkenet, de skyder oppe fra skoven." Denny skød. "En forbier, pokker stå i det!" mumlede han. "Nå, jeg skal nok sørge for, at de ikke kommer nærmere."

Det var tilstrækkeligt at have Denny på denne plads, og jeg gik derfor hen mod døren ud til køkkenet, for fra den side hørtes flere skud. Fjenden kunne vanskeligt gøre andet end forurolige os – om at angribe kunne der ikke være tale, det ville være den visse død at forsøge på at gå ned ad den lod rette klippevæg, hvor vi med største lethed kunne skyde hver enkelt mand – men jeg ville dog se, om alt var i orden. Jeg kom ikke helt hen til døren, da jeg forinden blev standset af et nødråb. Jeg

hørte ikke mere Phrosos latter, men det var hende, der råbte. "Hjælp!" råbte hun, "hjælp!" Så hørtes der en latter henne fra Denny og et triumferende: "Ham fik jeg minsandten ved vingebenet!" Atter Phrosos råb om hjælp og så endelig et forklarende ord: "hjælp! Jeg er under trappen! Hjælp!"

Jeg lod nu mine venner om at klare angrebet, for jeg begyndte at forstå, at det kun var fingeret, mens det virkelige hovedangreb skete "under trappen", så der løb jeg hen. Trappen op til galleriet var ved hallens ene længdevæg, og den var så stejl, at en mand kunne stå oprejst under den fire fod fra det sted, hvor den gik op fra gulvet. Nu var jeg der, og jeg hørte ikke mere stemmer, men slæbende trin. Jeg havde hakken i hånden, og jeg slog som en besat mod brædderne, for jeg var ikke oplagt til at spilde tiden på at finde ud af dens snedige mekanisme. Tilfældet kom mig til hjælp, ved femte eller sjette slag må jeg have ramt fjederen, for brædderne veg til side, så der blev en åbning, omtrent tre tommer bred. Jeg kastede hakken, lagde mig på knæ og tog fat i den kant, der var nærmest ved mig. Jeg trak af al kraft, men til ingen nytte, brædderne bevægede sig ikke mere. Jeg så nu efter den fjeder, min hakke havde ramt. Å! der var den! Jeg gav et ganske let tryk, brædderne gled bort og syntes at rulle sig op under trappen, og jeg så nu en åbning på fire fods længde og tre fods bredde. Jeg kunne se, at en række stentrin førte ned i dybet. Jeg tog hakken og satte foden på første trin. Jeg lyttede, men da jeg kun kunne høre svindende fodtrin, gik jeg længere ned. Da jeg var kommet seks trin ned, hørte trappen op og jeg stod på en skråning. I dette øjeblik hørte jeg på ny kun få skridt fra mig råbet om hjælp, og jeg sprang fremad. Jeg hørte en forbandelse, og en kugle hvislede

forbi mig. Fra den åbne lem trængte et svagt lys ned i den snævre gang, og jeg kunne se, at en mand styrtede imod mig. Jeg vidste ikke, hvor Phroso var, men jeg tog i en fart hakken i venstre hånd, hvorpå jeg med min revolver skød lige ind mod manden. Han faldt forover, og jeg sprang over ham og løb ned gennem den mørke gang, hvor jeg stadig hørte skridt. Så hørte jeg pludselig en stemme, jeg kendte: det var kroværten Vlacho. "Så bliv da, hvor du er, og Fanden tage dig!" Der lød en dump lyd, som om et legeme faldt tungt mod jorden, og jeg kunne nu høre de rappe fodtrin, der fortalte mig, at Vlacho ikke havde haft mod til at kæmpe med mig i denne rottefælde oven i købet med en kvinde i sine arme, men nu havde taget flugten, fri og uhindret. Jeg, der forfulgte ham, standsedes i næste øjeblik af Phroso, der lå tværs over gangens gulv.

"Fejler De noget?" spurgte jeg hurtigt.

"Han kastede mig hårdt til jorden," svarede hun, "men jeg tog ingen skade."

"Så går jeg efter ham."

"Nej, nej, det må De ikke. De kender ikke vejen og dens farer, der kan også være flere folk ved den anden udgang."

"Det er sandt. Hvorledes gik det til?" spurgte jeg.

"Å, jeg gik her ned for at skjule mig for Dem. Men i samme øjeblik, som jeg kom til foden af trappen, greb Vlacho mig. Han havde siddet på lur der sammen med Spiro – De kender jo Spiro? Vlacho sagde: "Hun sparer os ulejligheden," og så begyndte de at slæbe mig bort. Men jeg ville ikke lade mig føre bort og råbte om hjælp. Jeg hindrede Vlacho i at gå hurtigt, og sammen med Spiro skulle han så til at bære mig, da De kom. Vlacho holdt så mig, mens Spiro gik Dem i møde og –"

Jeg afbrød hende. "Det ser ud til, at Constantin ikke har haft så mange betænkeligheder som De med hensyn til sin ed. Hvorledes kunne Vlacho og Spiro ellers komme her?"

"Ja, han må jo have fortalt dem hemmeligheden," indrømmede hun angerfuldt.

"Nå, kom nu med tilbage, man har brug for mig," og uden at spørge om lov tog jeg hende op på mine arme og begyndte at løbe tilbage. Jeg hoppede igen over Spiro – min ven Spiro havde nemlig ikke rørt sig – og kom så atter op i hallen.

"Bliv nu der, under trappen. Der er De beskyttet," sagde jeg hurtigt til Phroso. Så råbte jeg til Denny: "Hvordan går det?" Denny vendte sig om med et strålende smil. Han havde vist ikke engang bemærket min fraværelse.

"Brillant," sagde han. "Det er en dejlig bøsse, Constantins. Den rækker godt og vel tredive meter længere end nogen af deres, så jeg kan pille dem væk, før de bliver farlige. Jeg har pillet én væk og vingeskudt en anden, og nu er resten gået lidt tilbage for at snakke om sagerne."

Da jeg så, at alt var i orden på den side, løb jeg ud i køkkenet, og det var godt, jeg kom der. Vi var ikke i nogen fare, her var det kun et skinangreb, for der blev skudt meget uregelmæssigt og fra sikker afstand oppe i skoven. Jeg regnede ud, at der måtte være fire eller fem mænd skjult deroppe mellem træerne, hvorfra de nu og da kom frem for at hilse på os. Men noget stormangreb havde de ikke forsøgt. Nej, det, der var galt her, var, at Watkins, der ikke kendte meget til skydevåbens rækkevidde, nok så fornøjet afskød sin revolver ud i det tomme rum og spildte vor ammunition med en fart af 10 patroner i minuttet. Han var så uendelig lykkelig, at det gjorde mig ondt

at skulle standse ham, men jeg måtte jo gribe hans arm og meget bestemt befale ham at vente, indtil der var noget at skyde på.

"Jeg syntes, jeg ville vise dem, at vi var parate, Deres Herlighed," sagde han undskyldende.

Jeg vendte mig ærgerlig om mod Hogvardt.

"Hvorfor lod De ham stå der og gøre sig til nar?"

"Han rammer ingen, hvor de så siden er," svarede Hogvardt med filosofisk ro. "Og jeg havde selv travlt," tilføjede han.

"Hvad havde De travlt med?" spurgte jeg hånligt.

Som svar pegede Hogvardt med stolthed på bordet. Der lå fem lange og stærke lanser, hvis skafter var dannet af unge træer, mens spidsen bestod af en lang, skarp kniv, fastgjort til lansestagen med en solid ståltrådssurring.

"Jeg tror nok, de skal vise sig at være til god nytte," sagde Hogvardt, idet han rejste sig og trak vejret dybt som den, der har gjort et godt stykke arbejde.

"Patronerne havde alligevel været til mere nytte."

"Ja vist så, hvis De havde taget dem fra Watkins. Men det ville Deres Herlighed jo ikke have gjort for ikke at krænke ham, så derfor kunne han jo godt more sig, mens jeg lavede lanserne."

Hogvardt og jeg havde kendt hinanden længe, og jeg gik aldrig i rette med ham. Nu var ulykken jo også sket, patronerne var borte, mens vi havde lanserne, så der var ikke noget at snakke om. Jeg nøjedes derfor med at trække på skulderen.

"Deres Herlighed vil sikkert finde lanserne gode," sagde Hogvardt og lod – jeg kan næsten sige kærligt – fingeren glide hen ad en af dem.

Angrebet syntes nu at sagtne på begge sider, så jeg havde sikkert ret i min formodning, at det kun var fingeret. Mens vi så var optaget af det, skulle de to forvovne skurke Vlacho og Spiro anfalde os fra den hemmelige gang enten for at skyde os i ryggen og finde ly igen, før vi kunne besvare deres angreb, eller også for at bortføre Phroso. Jeg fik siden at vide, at det var den sidste plan, der skulle have været udført, for der var kommet en deputation til Constantin med det forslag, at han skulle slutte fred med mig, mod at jeg gav Phroso fri. Af grunde, som Constantin ikke kunne meddele deputationen, var han siden i aftes ude af stand til at forhandle med mig, og der var derfor ikke andet for end at forsøge på at befri Phroso. Denne gang var det mislykkedes, men jeg så slet ikke lyst på forholdene. Det ville snart være slut med vore forråd, vor ammunition var knap, og mens vi i vor stærke stilling og takket være Dennys skydefærdighed kunne afværge et angreb ved højlys dag, var jeg aldeles ikke vis på, at vi ville kunne klare et kraftigt, natligt overfald. Og da Constantin nu blev drevet frem ved øboernes ængstelse for Phroso, frygtede jeg, at han ikke ville vente længe med at føre det afgørende stød imod os.

"Jeg ville ønske, vi var vel ude af dette her," sagde jeg og tørrede min pande.

Alt var roligt nu. Watkins kom ind med brød, ost og vin.

"Deres Herlighed ønsker vel ikke noget af oksen til frokost?" spurgte han, da han gik forbi mig.

"Nej, vist ikke, Watkins," sagde jeg med et smil. "Vi må spare på den."

"Der er endnu en ged, men det er et elendigt, magert dyr, Deres Herlighed."

"Dens tid kommer nok, Watkins."

Var jeg nedtrykt, så var de andre tre så meget des mere muntre, mens de spiste. Fare var et begreb, der ikke eksisterede i Dennys hjerne, Hogvardt var det koldblodigste menneske i verden, og Watkins kunne ikke tro, at Forsynet ville handle ilde med en mand af min rang. De drak derfor på det held, vi havde haft og lyttede med den største interesse til min beretning om Stefanopoulos'ernes hemmelighed. Phroso sad lidt for sig og talte ikke, før jeg til sidst vendte mig til hende og spurgte: "Hvor fører gangen hen?"

Hendes svar kom meget villigt, det skyldtes jo Constantin og ikke hende, at vi havde fået hemmeligheden at vide.

"Hvis De går helt igennem den, kommer De til en lille hule i klipperne ved strandbredden tæt ved den vej, hvor fiskerne fra Cypern lægger ind."

"Å!" udbrød jeg. "Så kan vi komme derhen ad den vej."

Phroso rystede på hovedet.

"De kan være vis på, at Constantin lader den udgang stærkt bevogte, nu da han ved, De kender hemmeligheden."

"Vi kunne jo slå os igennem."

"Gangen er så snæver, at den ene må gå bagefter den anden, og det ville desuden –"

"Hvad ville det desuden –?" spurgte jeg.

"Det ville være den visse død at møde en fjende der," svarede hun.

Her afbrød Denny os:

"Hvad skal der for resten blive af den fyr, du skød? Skal han blive dernede eller er det nødvendigt, vi får ham op?"

Jeg havde også tænkt på Spiro, og jeg spurgte nu Phroso:

"Hvad gjorde de ved Stefan Stefanopoulos' lig? De havde jo ikke tid til at få det til den anden ende af gangen, vel?"

"Nej, de førte det ikke så langt," sagde hun. "Jeg skal gerne vise Dem gangen, hvis De vil skaffe en fakkel, men De må holde Dem bagved mig og lige midt på stien."

Jeg tog med glæde mod tilbuddet og sagde til Denny, at han skulle holde vagt. Han ville meget gerne have fulgt med, men der kunne måske forestå et nyt og mere alvorligt angreb, og jeg ville ikke lade Hogvardt og Watkins ene om forsvaret. Jeg tog så en lygte i stedet for en fakkel og var derpå parat til at gå. I det samme stak Hogvardt mig en lanse i hånden.

"Den kunne måske komme til nytte," sagde han. "Sådant et instrument er altid gavnligt."

Jeg ville ikke sige nej og tog derfor lansen. Phroso tog lygten og gik foran ned ad trappen.

"Vi kan vel høre, om der sker noget i hallen?" spurgte jeg.

"Ja, vi går ikke så langt."

Jeg bad Phroso om at lade mig gå først, da der kunne være en mulighed for, at nogle af Constantins banditter endnu var dernede.

"Det tror jeg ikke," svarede hun. "Han ville ikke røbe hemmeligheden til flere end højst nødvendigt. Vi har altid holdt det hemmeligt for folket, og selv om De ikke havde dræbt Spiro, ville han vist ikke have levet længe efter at have lært hemmeligheden at kende."

"Ja så, men Vlacho da?"

"Det er noget andet, Constantin holder meget af Vlacho. Men alligevel, der kunne komme en dag –." Hun fuldendte ikke sætningen, men jeg forstod hende godt.

"Hvad nytte var den hemmelighed til?" spurgte jeg, mens vi langsomt famlede os frem og gik forbi det sted, hvor Spiro lå.

"For det første kunne vi flygte bort ad den vej, i fald der skulle blive oprør på øen. Det var det, Stefan prøvede på og sikkert ville have udført, hvis ikke hans egen slægt havde været imod ham og havde indhentet ham her i gangen."

"Og for det andet?" spurgte jeg.

Phroso standsede, vendte sig om og så mig ind i øjnene.

"Hvis en af mændene her på øen skulle få stor magt – *for* stor magt, forstår De – så ville øens herre vise sig meget venlig imod ham og til sidst, som tegn på sit venskab for ham, byde ham komme her ved nattetid for at blive indviet i Stefanopoulos'ernes hemmelighed. De ville så sammen stige ned i gangen, men det var kun øens herre, der vendte tilbage."

"Hvad blev der af den anden?"

"To, tre eller fire dage efter ville man finde den andens lig opskyllet på strandbredden," svarede Phroso. "For se!" og hun holdt lygten så højt i vejret, at jeg kunne se en snes skridt fremad.

"Når de kom her," fortsatte hun, "Stefanopoulos og den anden, snublede Stefanopoulos og foregav, at han havde forstuvet sin fod, hvorfor han måtte bede den anden om støtte. De gik dernæst videre, således at øens herre var lidt bagefter ham; Stefanopoulos holdt faklen, men ikke højt op, som jeg nu holder lygten, for den måtte ikke skinne for langt frem. Når de så kom hertil – kan De se det, herre? – her."

"Ja vel," sagde jeg, og jeg tror, jeg rystede lidt.

"Når de så kom hertil, plejede faklens lys pludselig at skifte, så pludseligt, at den anden ville blive overrasket og urolig og

vende sig om for at se, hvad det var."

Phroso standsede lidt i sin beskrivelse af det gamle, simple og dog så udmærket virksomme nummer.

"Og hvad da?"

"Da ville Stefanopoulos' hånd, der hidtil havde hvilet let på den andens skulder, blive tung som bly, og med ét ville den anden blive kastet fremad, hvorpå Stefanopoulos og hans slægt på ny ville være ene om deres hemmelighed og ene om herredømmet over Neopalia."

Det var virkelig en interessant statshemmelighed, selv om den stat, det drejede sig om, var så lille som Neopalia. Jeg tog lygten ud af Phrosos hånd og sagde: "Lad os se."

Jeg trådte et par skridt frem og, idet jeg følte mig for med Hogvardts lanse, kom jeg til stedet, hvor den herskende Stefanopoulos plejede at kaste sin fjende ned. Klipperne, der hidtil havde indsnævret gangen, veg her ud til siderne, men stien førte videre fremad over en bro, der i virkeligheden var toppen af et fritstående klippestykke. Stien var smal og ikke indhegnet, og jeg antager, at kløften til hver side var henved tre meter bred foroven. Selv om vedkommende Stefanopoulos holdt sig i ro og undlod at skubbe til, kunne jeg dog forstå, at der hørte nogen dygtighed til at kunne passere dette sted i fakkellys. For da jeg lagde mig på knæ og stirrede ned i dybet, kunne jeg en snes meter nede se vand glimte, og jeg hørte en sagte skvulpen.

"Hvis en mand undgik at blive knust mod de skarpe klipper," sagde Phroso, "faldt han helt ned i vandet og sank straks, hvis han da ikke kunne svømme. Men kunne han det, blev han ved at svømme rundt som en fisk i et glas, indtil han blev træt, med

mindre han fandt den eneste åbning, der er. Kom han ud gennem den, gled han ud over et vandfald og slog sig ihjel mod klipperne nedenfor. Så kun ved et under kunne et menneske komme levende igennem. Alt dette fortalte man mig, da jeg måtte få hemmeligheden at vide. Og sikkert er det, at der ingen kom levende frem af dem, der faldt ned."

"Kom Stefans legeme frem?" spurgte jeg og så fascineret ned på det mørke vand.

"Nej, for de bandt sten fast til det, før de kastede det ned. Han ligger dernede på bunden. Der er måske en Stefanopoulos til dernede, for hans lig fandt man aldrig. Han var ved at styrte en mand ned, men denne greb fat i ham, og de faldt begge ned i afgrunden."

"Det glæder mig virkelig," sagde jeg, idet jeg rejste mig op. "Jeg ville ønske, det altid var gået således."

"Så stod jeg ikke her og fortalte Dem om det," sagde Phroso og smilede.

"Hm! Jeg ville i hvert fald ønske, at det som regel var sket, for en mere modbydelig lumskhed har jeg sjældent hørt om. Vi englændere er ikke vant til den slags."

Phroso så på mig et øjeblik, i hendes ansigt kunne jeg læse en underlig blanding af følelser, hun ville sige noget, men nølede, måske af frygt. Pludselig strakte hun sin hånd ud og lagde den på min arm.

"Jeg vender ikke tilbage til min fætter, der har krænket mig så dybt, hvis – hvis jeg må blive hos Dem," sagde hun.

"Hvis De må blive hos mig!" udbrød jeg og lo forlegent.

"Vil De beskytte mig? Vil De stå ved min side? Vil De sværge, at De ikke vil efterlade mig her på øen? Jeg skal da fortælle Dem

én ting til – noget, som sikkert ville volde min død, om man vidste, at jeg havde fortalt det."

"Jeg skal nok opfylde Deres ønske, enten De så fortæller mig noget eller ej."

"De er *ikke* den første englænder, der har været hernede," sagde Phroso. "For halvfjerds år siden kom en englænder her til øen. Han elskede vort folk og vor ø og var en god ven af Deres store Byron. Orestes Stefanopoulos, som den gang herskede over øen, satte ham meget højt, og han førte ham herned og viste ham stien og vandet i dybet. Næste dag kom englænderen herned, fastgjorde et reb foroven og lod sig så glide ned. Hvorledes det gik til, kender jeg ikke, men han slap i hvert fald uskadt forbi de skarpe klipper og vandfaldet og kom frem ved stranden. Men, ak, han pralede af sin bedrift. Og da dette blev bekendt, kom hele familien til Orestes og spurgte ham, om hvad han havde gjort. Orestes indså, at de vidste besked, og han sagde:

'Kom og spis hos mig i aften, så skal jeg fortælle jer det.'

Da de så kom om aftenen, fortalte Orestes dem rent ud, hvad han havde gjort af venskab for englænderen. De andre svarede intet dertil, men sad i dyb bedrøvelse, da de holdt meget af øens herre. Men Orestes lod dem ikke dræbe sig, hvilket de var forpligtet til at gøre, han tog en stor flaske vin og deri hældte han indholdet af en lille flaske. Da sagde de alle: 'Vel gjort, ædle Orestes!' og de rejste sig og drak ham til. Han tømte flasken på deres velgående og gik så til sit leje. Der lagde han sig ned, vendte ansigtet mod væggen og døde."

Jeg tror ikke, jeg hørte på denne sidste episode af Stefanopoulos'ernes familiehistorie med den interesse, den

muligvis fortjente. Mine tanker standsede ved englænderen. Men det var nydeligt gjort – nydeligt gjort af alle parter.

"Når den englænder kunne komme ud –?" udbrød jeg og så på Phroso.

"Ja, det var det, jeg mente, men det må være farligt."

"Vi kan jo egentlig ikke rose os af at være i sikkerhed her. Og Constantin bevogter den almindelige udgang. Vi vil minsandten forsøge det!"

"Men De må tage mig med, for hvis De undslipper ad denne vej, slår Constantin mig ihjel."

"De er jo lige så berettiget til at tage hans liv."

"Han gør det alligevel. Vil De tage mig med?"

"Ja, det vil jeg," sagde jeg.

Når man giver en kvinde et løfte, bør man efter min mening se hende åbent og ærligt i øjnene. *Jeg* så ikke ind i Phrosos øjne, men stirrede forlegent hen på klippevæggen.

Vi vendte så om og gik tilbage. Da vi kom til Spiros lig, standsede jeg og sagde: "Vær så god at sende Denny ned til mig."

Hun gik op, og da Denny kom, tog vi Spiro og bar ham derhen, hvor væggene veg ud til siderne. Der lod vi ham falde ned i det mørke vand. Jeg fortalte Denny om den englænder, der var kommet frelst igennem den hemmelige afgrunds farer. Han hørte spændt på mig og nikkede flere gange.

"Der er den vej, vi skal gå," sagde jeg og pegede ned. "Vi flygter i nat."

Denny så ned i dybet, rystede så på hovedet og smilede.

"Hvad skal der blive af den unge pige?" spurgte han.

"Hun kommer med."

Vi gik tilbage, og Denny syntes at være usædvanlig tavs og alvorlig. Jeg troede, at selv hans høje mod var blevet stækket ved stedets rædsler og det, der forestod, så jeg sagde:

"Op med humøret, du. Når han, den anden fyr, kunne komme igennem, kan vi også."

"Ja, pyt med det," sagde Denny hånligt. "Det tænkte jeg slet ikke på."

"Hvorfor går du så og er så højtidelig?"

Denny trak sin arm ud af min og sagde: "Jeg tænker på, hvorledes mon Beatrice Hipgrave og Euphrosyne vil komme ud af det med hinanden."

Jeg så på Denny. Jeg forsøgte at se vred ud, men det var til ingen nytte. Han lod sig ikke påvirke. Så tog jeg ham under armen og sagde: "Tak, gamle ven, jeg skal nok passe på."

For når jeg tænker på de kraftige forsikringer, jeg havde afgivet i Dennys påhør, måtte jeg indrømme, at han var berettiget til at give mig den lille mindelse.

8. Et overskåret reb

Visse af vor tids tænkere – eller måske skal jeg snarere sige: Visse af vor tids talere – mener, at livets værdi skal måles i det antal forskellige følelser, det gør os i stand til at opfatte. Ifølge denne standard havde min ø indtil videre været en storartet succes; den opfyldte til fulde den opgave, mrs. Kennett Hipgrave havde tildelt den, nemlig at få tiden til at gå indtil mit giftermål med hendes datter og holde mine tanker beskæftigede i den mellemliggende kedsommelige tid. Der var kun det ene lille problem, at øen ikke lod til at ville holde sig til denne beskedne form for brugbarhed; den truede med at opsluge mig og mine venner, så at der kun blev meget lidt tilbage af os, når den engang var færdig med os. For skønt vi stadig holdt os muntre, var vor stilling dog ikke ligefrem opmuntrende. Hvis stillingen over jorden ikke havde været så fuldstændig desperat, ville det have været ren og skær galskab at begive os ned i disse fugtige gange, som førte Gud vidste hvorhen, og hvor vi måske eller måske ikke ville finde nogle cypriotiske fiskere for enden, som måske kunne gøre os gode venner med, så de ville hjælpe os til flugt. Men ingen af os tvivlede dengang på, at det ville være klogest af os at vove forsøget. Jeg troede ikke mere, at det ville blive så særlig vanskeligt at komme bort, for da Phroso fortalte om de nærmere enkeltheder ved turen, viste det sig, at englænderen ikke alene var kommet levende ud, men hans tøj havde været fuldstændig tørt. Der måtte altså være en sti dernede, og hvor

én mand kan gå, kan fire også komme frem, og for Phroso, der på min opfordring igen havde iført sig mandsdragt, ville det heller ikke være nogen umulighed. Hogvardt og Watkins skulle nu gøre alt klart og begive sig på vej til kløften, bevæbnede med hakke og hammer samt nogle svære bolte og et langt reb. Denny og jeg holdt imens udkig, og Phroso, der syntes at være meget nedtrykt, trak sig tilbage til sine egne enemærker.

Det var vor hensigt at nå rejsens mål mellem otte og ni om aftenen. Phroso havde sagt, at det ville være det belejligste øjeblik til at træffe de fremmede fiskere, da disse på den tid plejede at spise deres aftensmad, før de satte bådene i vandet og tog ud til fiskepladserne. Tre timer syntes at være en rigelig tid at beregne til turen, for om vejen så var aldrig så bugtet, kunne den dog næppe være mere end tre eller fire kilometer, og vi bestemte os derfor til at drage af sted ved femtiden. Klokken fire vendte Hogvardt og Watkins tilbage fra den underjordiske gang. De meddelte, at de havde drevet tre bolte ind i nogle revner i klippevæggen over kløften og prøvet deres sikkerhed. Derpå havde de gjort rebet fast til alle tre bolte og overbevist sig om, at det var tilstrækkelig langt til at nå ned til vandet. Jeg ville helst gå først ned, men blev straks overstemt. Denny skulle gå først, derpå Watkins, Hogvardt og Phroso, og jeg skulle danne hærens bagtrop. Vi ordnede alt dette, mens vi nød et godt måltid, hvorefter hver mand forsynede sig med et forråd af gedekød – geden havde måttet lade livet samme dags morgen – og en flaske vin. Da klokken manglede et kvarter i fem, rejste Denny sig og kastede resten af sin cigaret bort.

"Det var den sidste," sagde han og så helt trist på sit tomme foderal.

Der var noget dystert i det tonefald, han sagde det med, men nu var vi alle parate til at vove noget og lod os derfor ikke forknytte. Jeg gik hen i hallens dør og affyrede et skud, derpå gjorde jeg det samme fra køkkenet. Jeg havde dermed underrettet de fjendtlige forposter om vor tilstedeværelse, og vi skyndte os nu ned i løngangen. Jeg lukkede selv til efter mig, og Stefanopoulos'ernes hemmelighed var skjult for alle profane blikke, hvilket ville være heldigst, da øboerne måske om få timer ville trænge ind i huset.

Jeg bad Phroso om at sætte sig ned i nærheden af kløften og vente, til vi var helt parate. Denny var ganske udmærket ved denne lejlighed, for han spildte ikke tiden til ingen nytte. Han tog et kraftigt ryk i tovet for at prøve det og svang sig så ud over kanten.

"Nu må I ikke komme, før jeg råber," sagde han, mens han gled ud af lygtens lyskreds. Hogvardt og Watkins holdt fast i tovet, så de kunne hale ham op, hvis det skulle være nødvendigt. Et øjeblik var der tavs forventning, så hørte vi Dennys stemme fra dybet:

"Alt vel! Her er en bred kant – omtrent en meter bred – et godt stykke over vandet, og jeg kan se en lysning. Det er måske vejen ud."

"Det er næsten alt for ligetil," sagde jeg.

"Ønsker Deres Herlighed, at jeg nu følger efter?" spurgte Watkins.

"Ja vel, Watkins," sagde jeg, helt velfornøjet.

"Pas på!" råbte Watkins til Denny, og dermed gled han ned.

Lidt efter meldte et råb, at han var i god behold dernede. Jeg satte lygten fra mig og tog fat i rebet.

"Jeg må holde igen, Hog. De vejer jo noget," sagde jeg.

Hogvardt var rolig og smilende.

"Så snart jeg er vel nede, skal jeg tage imod den unge dame. Deres Herlighed vil nok varsko mig, før De lader hende glide ned?"

"Ja vel," svarede jeg. "Nu henter jeg hende med det samme."

Gamle Hogvardt forsvandt ud over kanten. Jeg hørte ham stønne lidt, han skurede måske mod væggen; men han kom da godt ned. Denny råbte: "Nu er vi klar til at tage imod hende. Kom så." Jeg vendte mig for at gå hen til det sted, hvor jeg havde efterladt Phroso.

Min ø, der mest af alt forekom mig at ligne en fortryllende, men yderst lunefuld ung pige, havde nu opført sig smukt i et par timer. Dermed synes også grænsen for dens tålmodighed at være nået. Inden fem minutter kunne Phroso og jeg nu være i sikkerhed hos de andre, og vi kunne da alle håbe på et godt udfald af vort foretagende. Men sådan gik det ikke. Da jeg havde vænnet mig til halvmørket, lod jeg lygten stå ved tovet, mens jeg gik tilbage efter Phroso. Jeg var allerede tæt ved hende, da jeg pludselig hørte en slæbende lyd som om et tæppe blev trukket hen over stengulvet. Jeg standsede, vendte mig om mod kløften og lyttede. Lyden vedblev et øjeblik, og jeg gik et skridt henimod stedet. Men da så jeg et mærkeligt syn. Lygten hævede sig op, indtil den syntes at svæve frit, dens lys skinnede henimod mig, og med ét kastede den sig ud over klippekanten. I samme øjeblik hørte jeg tydelig en kniv skære i rebet. Der lød et råb nedefra, og jeg sprang fremad. Jeg for hen til det sted, hvor væggene veg ud og kløften gabede. Nu hørte jeg på ny den slæbende lyd og midt på den smalle sti så jeg noget mørkt. Det

måtte være et menneske, et menneske, der, uden at vi havde anet det, havde iagttaget os, og som nu benyttede lejligheden til at skille os fra hinanden. Et øjeblik – og det blev skæbnesvangert – stod jeg som lamslået. Så greb jeg min revolver og affyrede tre skud. Kuglerne fløj henover stien, men den mørke skikkelse kunne ikke mere skimtes. Men lidt efter kom der et skud til svar fra den anden side af kløften. Jeg kunne høre Denny råbe som en besat nede i dybet. Jeg skød på ny, og der hørtes en stønnen, men i samme øjeblik glimtede to skud i mørket. Der måtte altså mindst være to modstandere, om ikke flere. Et øjeblik stod jeg tvivlrådig, men så indså jeg, at jeg kunne ingen nytte gøre på den plads, og jeg løb hurtigt tilbage til Phroso.

"Kom! Kom!" råbte jeg, da jeg nåede hen til hende. "Kom med op igen! De har skåret rebet over og kan være efter os om et øjeblik."

Til trods for sin forbavselse rejste hun sig dog og fulgte mig. Vi hørte fodtrin bagved os. Nu kom forfølgerne over klippebroen. Mon de ville standse og skyde ned i kløften? Nej, de løb videre. Det gjorde vi også, et tryk af Phrosos øvede fingre åbnede løndøren. Jeg vendte mig og sendte fjenden ét skud til, derpå løb jeg op ad trappen og lukkede døren efter os. Vi stod atter i hallen, men kun Phroso og jeg.

Jeg fortalte hende i en fart, hvad der var sket. Hendes kinder blussede, da hun svarede:

"De krystere! De turde ikke angribe os, da vi alle var samlet."

"*Nu* varer det ikke længe, før de angriber os," sagde jeg, "og der er ingen udsigt til, at vi skulle kunne forsvare huset længe.

De kan jo åbne den hemmelige dør, hvilket øjeblik det skal være."

Phroso gik hurtigt hen til den, bøjede sig et øjeblik over den og sagde derpå: "Ja, det kan de. Den kan ikke stænges mere, da De har ødelagt dens indretning med Deres hakke."

Jeg gik hen til løndøren, mens jeg på ny ladede min revolver. Derpå råbte jeg: "Den første, der stikker hovedet op, er dødsens!"

Der hørtes ikke en lyd dernede fra. Enten havde de lidt for meget til at turde vove angrebet, eller, hvad der var mere rimeligt, de foretrak den mere sikre udvej: at omringe os og få bugt med os ved at anfalde os med overvældende styrke udefra. Nu var det snart forbi med al modstand, og jeg var meget nedslået. Jeg satte mig i en lænestol, men jeg havde fingeren på aftrækkeren, og mit blik var rettet mod den hemmelige dør.

"Vore venner kan ikke komme tilbage til os, og vi kan ikke komme ned til dem," sagde Phroso.

"Nej," svarede jeg. Hendes ord var så fortvivlet sande.

"Og vi kan heller ikke blive her," fortsatte hun.

"De er her om én, højst to timer, det er jeg sikker på. De fyre dernede vil bringe meddelelse om, at vi er alene tilbage her."

"Hvis de nu kommer?" sagde Phroso og så på mig.

"De gør vist ikke Dem noget, vel?"

"Jeg kan ikke sige, hvad Constantin vil kunne gøre, men jeg tror ikke, at folket vil lade ham gøre mig noget ondt, med mindre –"

"Med mindre –?"

Hun tøvede med svaret, så på mig og vendte atter blikket bort. Jeg tror nok, at jeg nu forsømte at holde øje med den

løndør, som jeg burde passe på.

"Med mindre – hvilket?" gentog jeg. Phroso rødmede og svarede ikke. Jeg fortsatte:

"Med mindre De er så letsindig at forsøge på at beskytte mig, mener De? Med mindre De nægter at tilbagegive dem det, som Constantin tilbyder at skaffe dem – øen?"

"Folket vil ikke lade Dem få øen," sagde hun halvhøjt. "Jeg tør ikke stå overfor folket og sige, at øen er Deres."

"De indrømmer altså, at det er min ø?" spurgte jeg hurtigt.

Phroso smilede og strakte hånden ud mod mig. Å, Denny, du min samvittighed, hvorfor sad du dernede i afgrunden? Jeg greb hendes hånd og kyssede den.

"Mellem venner er der intet, der hedder dit eller mit," sagde hun sagte.

Denny, Denny! Hvor var du henne? Jeg kyssede atter hendes hånd og slap den, som var den en glød, jeg havde brændt mig på.

"Men det kan jeg jo ikke sige til mit folk," sagde Phroso med et smil.

Så smukt det end lød, ville jeg dog ønske, hun ikke havde sagt det. Jeg sad og ønskede, at hun ikke ville tale, som hun talte, eller se ud, som hun så ud, eller være, hvad hun var. Jeg glemte rent løndøren.

Endelig rejste jeg mig og gik hen til bordet. Der lå en stump papir, hvorpå Denny havde tegnet en karikatur af Constantin (som han havde udstyret med hestehov og hale). Jeg vendte den ubeskrevne side opad og tog min blyant frem. Det hele skulle være forretningsmæssigt, havde jeg besluttet, så derfor begyndte jeg med "Eftersom –", der har en kold, juridisk klang.

"Eftersom øen Neopalia er min ejendom, afstår og overdrager jeg den herved fuldt og helt og af egen fri vilje til den ædle Euphrosyne, en broderdatter af den ædle Stefan Georgios Stefanopoulos, tidligere herre over bemeldte ø Neopalia. – Wheatley." Jeg skrev det samme underneden på græsk og gik så hen til Phroso med papiret, idet jeg gnavent sagde: "Vær så god, så er det vel i orden, håber jeg." Jeg satte mig ned igen. Jeg var i dårligt humør, for jeg holdt ikke af at afstå min ø, ikke engang til Phroso. Tillige nærede jeg en meget stærk tvivl om, at min opgivelse af øen ville bidrage det ringeste til at redde mit skind.

Jeg ved ikke, om jeg behøver at fortælle, hvad Phroso gjorde, da jeg gav hende øen tilbage. Disse Sydens børn har deres egen indtagende, men ret ejendommelige måde at vise deres glæde på. Jeg vidste ikke, hvor jeg skulle se hen, og jeg var nærved at sige: "Så hold dog op!" Pludselig holdt hun op, men ikke fordi jeg havde sagt noget. Det var en pludselig tanke, der standsede hende, en tanke, jeg havde haft hele tiden, men som nu først slog ned i hende.

"Men Constantin?" sagde hun. "De kender jo hans – hemmeligheder. Vil han da ikke alligevel prøve på at slå Dem ihjel?"

Selvfølgelig ville han det, hvis han da havde sit eget liv kært. For jeg havde svoret, at jeg ville se ham hængt for ét mord, og jeg vidste, at han pønsede på et til.

"Det skal De ikke spekulere over," sagde jeg. "Jeg tænker nok, jeg kan magte Constantin."

"Tror De, jeg vil forlade Dem?" spurgte hun og så meget sød og krænket ud.

"Nej! Nej, det tror jeg selvfølgelig ikke," sagde jeg, halvt forskrækket. "Det kunne aldrig falde mig ind at tro det om Dem."

"Jo, det var det, De troede," sagde Phroso, og der lå en verden af bebrejdelse i hendes stemme.

"Kære, unge dame," sagde jeg, "tag nu dette papir og gå tilbage til Deres folk. De skal slet ikke tale alvorligt til Constantin, kun holde ham for nar. De ved, hvad jeg har fortalt Dem, så De vil ikke lade Dem føre bag lyset af ham. De må heller ikke lade ham mærke, at De ved noget om damen deroppe i hytten, da det ikke vil hjælpe Dem noget. Derimod kunne det skade mig, og det ville sikkert udsætte hende for større fare, for hvis der ikke allerede er hændt hende noget, kan det ske, hvis hans mistanke vækkes."

"Jeg skal gøre alt dette. Men hvad vil De gøre, herre?"

"Hør, De skal ikke kalde mig 'herre'. Hvad jeg vil gøre? Flygte."

"Så bliver De dræbt."

"Skal jeg da blive her?"

"Ja, bliv her."

"Ja, men Constantins bande er her jo snart."

"De må overgive Dem og sige til dem, at de skal bringe Dem til mig. Så kan de ikke tilføje Dem noget ondt."

Det var jeg nu ikke så sikker på, at de ville; men jeg lod, som om jeg troede det. Jeg turde nemlig ikke fortælle Phroso, hvad jeg i virkeligheden havde besluttet at gøre. Det var et risikabelt foretagende, men det var måske en udvej, og egentlig var det mere end en udvej. Det var lige så fuldt en forpligtelse, som ingen mand var berettiget til at unddrage sig. Her lagde jeg nu planer for Phrosos skyld; det var, som det skulle være. Og jeg

spekulerede også på at frelse mig selv, det var der heller ikke noget galt i. Men hvad skulle der blive af den stakkels kvinde deroppe på bjerget? Jeg vidste, at den gode Constantin nok skulle sørge for, at Phroso ikke traf på hende. Var der ingen, der kunne advare hende? Skulle jeg fremdeles lade hende forlade sig på den skurk, hun uheldigvis havde fået til mand, og hans værktøj Vlacho? Når jeg tænkte nærmere over det, nu hvor jeg var skilt fra mine venner og ikke have noget håb om at kunne overvinde Constantin i ærlig kamp, så var det jo ikke det, der lå nærmest for at bekymre sig om. Og var det ikke tænkeligt, at Constantin ville vise sin hustru Stefanopoulos'ernes hemmelighed?

Det var disse og lignende overvejelser, som fik mig til at beslutte mig til ikke at stole på, at hun ville kunne redde mig. Hun havde ganske vist stor tiltro til sin egen indflydelse, nu da hun var i besiddelse af det stykke papir, jeg havde skrevet. Jeg nærede imidlertid knap så stor tiltro til det, for det stod klart, at Constantine havde stor magt hos disse vilde øboere, og jeg tænkte, at det ville være temmelig sandsynligt, at de ville forlange, at Phroso skulle ægte ham, før de ville adlyde hende; og for resten ville Constantin, uanset om han lovede mig mit liv eller ej, nok gøre sit bedste for at berøve mig det.

Der var intet at tøve efter. Jeg rejste mig og åbnede døren. Phroso sad ubevægelig, og jeg så ud. Der var ingen at se, men jeg hørte dette hornsignal, som jeg en gang tidligere havde hørt, og som havde vist sig at være forløberen for et angreb. Phroso hørte det også, for hun rejste sig og sagde: "Hør, nu kalder de mændene sammen. Så kommer de her."

Men hvis alle mændene blev kaldt sammen, ville der ikke være så mange at vare sig for i skoven. Jeg spurgte derfor:

"Samles de alle i byen?"

"Alle, der ikke er stillet på en eller anden post," svarede hun.

Jeg måtte jo håbe på det bedste, men Phroso havde tabt modet.

"De kommer her for at gribe Dem."

"Så må De ikke vente længere med at gå," sagde jeg. Jeg tog hendes hånd og førte hende blidt hen mod døren. Et øjeblik blev hun stående og så på mig. Jeg havde sluppet hendes hånd, men nu tog hun min, og på én gang sagde hun heftigt, mens en dyb rødme farvede hendes kinder:

"Hvis de dræber Dem, skal de også dræbe mig."

Ordene fo'r hende uvilkårligt ud af munden, men endte i en halvkvalt hvisken.

"Snak," sagde jeg. "Nu har De øen, nu må De ikke tale således."

"Jeg bryder mig ikke –" begyndte hun, men standsede pludselig.

"Jeg skal desuden nok komme ud af klemmen," sagde jeg.

Hun slap min hånd, men vedblev at se på mig.

"Hvad vil De gøre, hvis De nu slipper bort?" spurgte hun. "Hvad vil De gøre, hvis De kommer til Rhodos?"

"Jeg indgiver anklage mod Deres fætter og kroværten. De andre er jo uvidende mennesker, som jeg ikke bærer nag til. Det er jo desuden Deres folk nu."

"Og hvad mere gør De så?" spurgte hun alvorligt.

"Så er der jo ikke mere at gøre, vel?" sagde jeg og forsøgte at se munter ud. Forsøget var ikke vellykket.

"De rejser så hjem til Deres slægt?"

"Ja, jeg rejser hjem, men ikke fordi jeg egentlig har, hvad man kalder slægtninge."

"Kommer De aldrig mere tilbage til Neopalia?"

"Det ved jeg ikke. Jo, hvis De inviterer mig."

Længe stirrede hun på mig. Hun syntes at have glemt hornsignalet, der kaldte øboerne sammen. Jeg huskede heller ikke på det; jeg så kun det skønne, fuldkomment ovale ansigt, der var indrammet af hendes hår og havde de dejligste, dybe øjne. Phroso tog en ring af sin finger.

"De har kæmpet for mig," sagde hun, "og vovet livet for mig. Vil De modtage denne ring? Jeg forsøgte engang at dræbe Dem, husker De det, herre?"

Jeg nikkede til svar, og Phroso satte ringen på min finger.

"Bær den, indtil De får en anden af den kvinde, De kommer til at elske," sagde Phroso med et lille smil. "Gå da ned til stranden – De er jo øboer ligesom jeg, ikke sandt? – gå da ned til stranden og kast den i havet. Kan hænde, at havet, kære ven, vil bringe den tilbage som bud fra Dem til mig; for jeg tror ikke, De kommer til Neopalia igen."

Jeg svarede ikke, vi gik hen til døren og standsede igen et øjeblik på tærsklen.

"Se ud over det blå hav," sagde Phroso. "Er den ikke – Deres ø mener jeg – er den ikke smuk? Hvis Gud bringer Dem sikkert til Deres fædreland, hvilket jeg beder ham gøre, tænk da med venlighed på Deres ø, og på en, som bor der."

Hornsignalet var for længst døet hen. Den synkende sol var ved at forvandle havets blå til guld. Det var en meget stille aften, mens vi stod der på tærsklen til dette hus, der havde

været vidne til så mange vilde optrin, og som så hurtigt havde erobret sig en plads for bestandig i mit liv og i min erindring.

Jeg så på Phroso. Hendes blik var på ny rettet mod havet, hendes kinder var blege, og hendes læber skælvede. Pludselig hørte vi et højt, skingrende stød i hornet.

"Det er tegnet til afgang," sagde hun. "Nu må jeg gå, for ellers kommer de herop i ophidselse og vrede, og da kan jeg ikke standse dem. Og da vil de dræbe min herre. Jeg *vil* have lov at sige *min herre*."

Hun gjorde en bevægelse for at forlade mig. Jeg havde ikke svaret på noget af alt det, hun havde sagt. Hvad kunne en mand af ære have sagt? Det var vel kun én ting? Jeg beroligede mig selv (måske lidt for ivrigt?) med, at jeg ikke havde nogen ret til at sige sådan noget. Og det var det eneste, jeg havde lyst til at sige.

"Gud velsigne Dem," sagde jeg, da hun skulle til at gå. Jeg greb hendes hånd og trykkede på ny et let kys på den. "Min hyldest til øens herskerinde," hviskede jeg.

Hendes hånd hvilede et øjeblik i min, det var i kortere tid end nogen af vore tidsangivelser kan sige, men dog længere og indholdsrigere end sekunder, minutter eller timer. Med et sidste blik – spørgende, bedende, undskyldende, og ja, fuldt af håb – forlod hun mig og gik ned ad vejen i al sin ungdoms strålende ynde og skønhed. Jeg stod og stirrede efter hende, jeg glemte kvinden oppe i hytten og min egen fare, ja, jeg tænkte ikke en gang på den fare, hun, der gik der, var udsat for. Jeg glemte alt, undtagen det gamle, der bandt mig og det nye, der drog mig. Så jeg blev stående, indtil hun forsvandt for mit blik, og stadig blev jeg stående, for hun var der jo fremdeles, skønt

klipperne skjulte hende. Men endelig vaktes jeg ved en høj råben, der fortalte om overraskelse, vild glæde og triumf, en råben, der skar gennem den stille luft og kastedes tilbage fra bjerget. Det var neopaliterne, der hilste deres genvundne herskerinde.

Så gik jeg ind, snappede Hogvardts lanse og skyndte mig gennem huset for at udføre mit hverv. For jeg ville frelse den kvinde, hvis det var muligt.

9. Hurra for St. Tryphon

Et menneskes tanker kan bevæge sig ad flere veje samtidigt; selv når det er mest optaget af at holde sig selv i live, er de i stand til at holde sig til den ene vigtige ting og lukke alt andet ude. Jeg burde ikke have tænkt på andet end den risiko, jeg løb, mens jeg steg hurtigt op ad den trædækkede bjergside. Og alligevel bemægtigede utallige andre ting sig min opmærksomhed. Ind imellem var jeg hos Denny og hans trofaste ledsagere på deres forræderiske sti dybt under jorden, med dybt vand til den ene side og stejle klippeskrænter til den anden, mens de tabte sporet, fandt det igen, lod sig bedrage af falske lysskær, og endelig til sidst nåede udgangen og blev godt modtaget hos de cypriotiske fiskere – eller måske blev brutalt overfaldet af dem, eller slet ikke fandt nogen, eller blev bragt som fanger af dem til Constantin. Så var jeg endnu længere væk, hos mine venner i England, hvor "sæsonen" nu var i fuld gang, hvor jeg indfandt mig til mrs. Hipgraves eksklusive modtagelsesaftener, hørte på Beatrices muntre snak og kønt indpakkede uforskammetheder, på Hamlyns indolente kedsommeligheder, mens jeg af og til kastede et hastigt blik ud over dette sceneri, som jeg kendte så godt. Derpå var jeg atter tilbage i det optrin, jeg netop havde forladt, sagde atter farvel under den rolige himmel og så ud over havet, som farvedes gyldent af den nedgående sol. Og således gik jeg, frem og tilbage, indtil jeg næppe mere sansede noget, men kun var et

glitrende spejl, hvorover et kalejdoskopisk spil af mine forestillinger drejede og jog sig mellem hinanden.

Men alt imens disse tanker fo'r mig rundt i hovedet, var jeg forsigtigt, men hurtigt kommet op ad bjergsiden og helt op i skoven. Jeg stirrede ud i tusmørket og anstrengte mine øren; hørte en fjende i hver raslen af et blad og et fjendtligt fodtrin i enhver af skovens lyde. Men indtil nu havde jeg ikke opdaget nogen virkelig fjende. Men tys! Jeg faldt ned på knæ. Der, til højre for mig, så jeg en skikkelse, der stod lænet mod en træstamme. Det var en høj, mager mand, der støttede sig til en lang bøsse. Mon han ville opdage mig? Jeg lagde mig på knæ. Mon han ville kunne høre mig? Jeg lå så stille, som den døde Spiro havde ligget nede i gangen. Jeg følte forsigtigt efter min revolver, og i det samme kom jeg i tanker om noget, der nær havde fået mig til at gøre en pludselig bevægelse. Da vi fordelte den bagage, vi ville medføre på vor flugt, havde Denny fået restbeholdningen af patronerne! Nu havde jeg kun ét skud tilbage. Dette ene skud og Hogvardts lanse var alt, hvad jeg havde at forsvare mig med. Jeg dukkede mig endnu mere. Manden rørte sig imidlertid ikke, og jeg begyndte at kravle fremad på hænder og fødder, i høj grad besværet af den lange lanse, som jeg dog på ingen måde ville skille mig ved. Da jeg var kommet omtrent hundrede skridt frem, passerede jeg en anden skildvagt. Hans hoved var sunket ned på brystet, han mærkede mig ikke. Jeg åndede mere frit, nu var jeg kun halvtreds skridt fra hytten.

Lige ved huset kunne jeg ikke få øje på nogen. Men her på Neopalia betød det alligevel ikke, at der ikke fandtes nogen, så jeg vedblev at være forsigtig. Men nu gjaldt det om at gøre det

sidste skridt. Jeg var nu ikke mere skjult mellem træerne, men lå på pladsen foran hytten. Døren var helt åben. Jeg lyttede spændt, men kunne intet høre. Nå, da jeg ville ind i hytten, var der jo ikke noget at betænke sig på, så meget mere som et hurtigt angreb rimeligvis var det sikreste. I et par spring nåede jeg verandaen og kom ind i huset. Jeg lukkede sagte døren efter mig og stod nu der beredt på at bruge Hogvardts lanse mod den første fjende, jeg måtte møde. Ingen viste sig. Jeg befandt mig i en snæver gang med døre til begge sider. Jeg åbnede døren til højre og så ind i et lille firkantet værelse, hvor der var dækket et bord med tre kuverter; men der var ingen i værelset. Jeg lukkede så den anden dør op. Dette værelse var næsten helt mørkt, for der var trukket tætte gardiner for vinduet. I første øjeblik var det mig ikke muligt at skelne noget, men da mine øjne havde vænnet sig til mørket, opdagede jeg snart, at jeg befandt mig i en tarveligt møbleret dagligstue. På væggen lige over for mig var der en sofa, og på den hvilede der en kvinde. På det regelmæssige åndedræt kunne jeg høre, at hun sov. Dette var sikkert den kvinde, jeg søgte; men kunne det gå an at vække hende? Mon det var en forstandig kvinde, eller mon hun ikke snarere ville skrige op, når hun så mig.

Jeg stod og så på hende. Hun sov som én, der var udmattet, men ikke kunne falde til ro, med hvileløse, uvilkårlige bevægelser og usammenhængende udbrud i søvne. Med ét brød hun ud af søvnen til en slags halvvågen bevidsthed. Hun satte sig op og så sig forvirret om.

"Er det dig, Constantin?" spurgte hun og gned sine øjne. "Eller er det Vlacho?"

Med ét skridt stod jeg lige ved hendes leje.

"Hverken Constantin eller Vlacho," sagde jeg og lagde en hånd på hendes skulder. "Men ti stille!"

Jeg tror nok, jeg så noget foruroligende ud, som jeg stod der med Hogvardts lanse i hånden og revolveren stikkende op af brystlommen. Men der kom ikke en lyd over hendes læber.

"Mit navn er Wheatley. Jeg er flygtet bort fra huset dernede, og jeg er kommet herop, fordi jeg har noget at meddele Dem. Husker De, da vi sidst var sammen?"

Hun stirrede fremdeles overrasket på mig, men jeg kunne se, hun genkendte mig.

"Ja, ja. De var – vi gik hen i restauranten for at udspejde Dem."

"Ja, jeg vil gerne tro, det var grunden. Men jeg har været i Deres nærhed efter den tid. Husker De den mand, der befandt sig på verandaen her udenfor?"

"Var det Dem?"

"Ja. Mens jeg opholdt mig der, hørte jeg –"

"Men hvad vil De her? Huset her er bevogtet, og Constantin eller Vlacho kan komme, hvad øjeblik, det skal være."

"Her er jeg lige så sikker, som da jeg var nede i huset. Hør mig nu. *Er* De Constantins hustru, sådan som han sagde forleden nat?"

"Om jeg er Constantins hustru? Selvfølgelig. Hvorledes kunne jeg ellers være her?" Hun følte sig krænket ved mit spørgsmål, og ligesom i restauranten holdt hun hånden op, men denne gang tilføjede hun: "Her sidder hans ring."

"Hør mig så, og afbryd mig ikke," sagde jeg barsk. "Tiden er kostbar – for mig – og kan hænde endnu mere for Dem."

Jeg kunne læse uro i hendes blik, men hun hørte på mig i tavshed. Jeg fortalte hende nu i korthed, hvad der var hændet mig, og derpå gengav jeg mere udførligt samtalen mellem Constantin og Vlacho. Hun krammede sofapuden, som hun havde i hånden, og hendes åndedræt blev hurtigere, men jeg tror ikke, at hun i virkeligheden blev videre overrasket ved min beretning. Hun havde ingen tillid til Constantin, det havde jeg allerede opdaget ved vort første møde, og det, jeg fortalte hende, var snarere en bekræftelse på hendes egen mistanke end nogen ny og overraskende afsløring. Hun blev opfyldt af angst, men ikke forundring, og da jeg sluttede min fortælling, så jeg i hendes øjne et blik, som jeg tror, at selv Constantin ville være veget tilbage for.

Da jeg var færdig, huskede jeg, at der var én ting til, jeg skulle sige. Jeg måtte advare hende mod den hemmelige gang, for den ville på en alt for let måde sætte Constantin i stand til at blive fri for fru Francesca. Men nu afbrød hun mig.

"Jeg har ikke set den unge pige. Hvorledes ser hun ud?"

"Hun er meget smuk," sagde jeg ganske ligefremt. "Hun kender allerede det, jeg nu har sagt Dem og vil være på sin post. Det er Deres mand, De må frygte for."

"Og han tænker på at dræbe mig?" sagde hun og så spørgende på mig.

"De har jo hørt, hvad jeg har fortalt Dem. Hvorledes De vil forstå det, må De selv afgøre."

Hun sprang op.

"Jeg kan ikke blive her, aldeles ikke! Barmhjertige Himmel, de kan jo komme, hvad øjeblik, det skal være! Hvor går De hen? Hvorledes vil De flygte? De er jo i lige så stor fare som jeg."

"Ja, jeg skulle næsten tro, min fare er større," sagde jeg. "Det var min hensigt herfra at gå lige ned til havet, og finder jeg der mine venner, kæmper vi sammen. Finder jeg dem ikke, prøver jeg selv at finde en båd, og lykkes det mig ikke, springer jeg i havet. Jeg er en god svømmer, og tror, at jeg kan leve lige så længe i vandet som på Neopalia, og i hvert fald finde en lettere død."

Nu stod fru Francesca lige overfor mig, og hun lagde sig hånd på min arm.

"De vil jo hjælpe mig, ikke? De vil ikke lade mig blive tilbage for at blive myrdet?"

"De ser jo, at jeg står her foran Dem. Er det ikke svar på Deres spørgsmål?"

"Oh Gud, den skurk! Vil De tage mig med Dem?"

Hvad kunne jeg gøre? At hun kom med mig, gav hende ikke mange chancer og berøvede mig enhver udsigt til at komme bort. Men jeg kunne naturligvis ikke uden videre forlade hende.

"Hvis De ikke kan finde andre udveje, må De komme med mig," sagde jeg.

"Men hvilken anden udvej skulle der være? Hvis jeg undgår ham, vil han opdage, at jeg nærer mistanke til ham. Hvis jeg lader som om jeg stoler på ham, er jeg i hans magt."

"Så må De flygte med mig, men jeg tør holde tusinde mod én på, at det ikke lykkes."

I samme øjeblik hørte vi en stemme udenfor: "Er alt i orden?" og derpå lød tunge fodtrin på verandaen.

"Det er Vlacho!" hviskede hun. "Er De bevæbnet?"

"Som man tager det," sagde jeg og trak på skulderen. "Men der er mindst to foruden ham. Jeg så dem i skoven."

"Ja, ja, det er sandt. Der er som regel fire, så det ville være den visse død. Kom her, skjul Dem bag forhænget, jeg skal prøve på at standse ham foreløbig. Skynd Dem, skynd Dem!"

Hun var ivrig og forjaget, men jeg kunne se, hun havde omtanke. Jeg trådte bagved forhænget, som hun trak tæt til, og jeg hørte, hun kastede sig på sofaen. Nu lød kroværtens stemme, og på samme tid fyldtes værelset af en stærk duft af *Eau de Cologne*.

"Om jeg har det godt?" sagde fru Stefanopoulos irriteret. "Jeg er *meget* syg, min gode Vlacho. Tror De, jeg ville sidde her i et mørkt værelse og bade mine tindinger, hvis jeg havde det godt?"

"Min ædle frues sygdom bedrøver mig usigeligt," sagde Vlacho høfligt. "Så meget mere som jeg bringer bud fra den ædle Constantin."

"Ja, det er vel lettere for ham at sende bud end selv at komme," sagde hun med udmærket foregiven utilfredshed.

"Tænk dog på, hvor travlt han har med denne fordømte englænder," sagde den elskværdige Vlacho. "Vi har ikke haft et øjebliks ro. Men nu tror jeg nok, vore vanskeligheder er forbi, og huset er atter vort."

"Ja så, I har altså drevet dem ud?"

"De flygtede selv," sagde Vlacho. "Men nu er de skilt fra hinanden, og vi skal nok få fat på dem. Vi ved nok, hvor vi skal finde størsteparten."

"I har altså ikke fanget nogen af dem endnu. Hvor I må være dumme."

"Min ædle frue er meget streng imod os. Nej, endnu har vi ingen fanget."

"Ikke engang Wheatley selv?" spurgte hun. "Rendte han også fra jer?"

Man kunne tydelig mærke ærgrelsen i Vlachos stemme, da han svarede:

"Ham skal vi nok få fat på, skønt Himlen må vide, hvor den skurk skjuler sig."

"I er virkelig meget dumme," sagde fru Francesca og badede atter sin pande. "Hvor er så den unge pige?"

"Hende har vi i god behold," lo Vlacho. "Hun skal ikke gøre os flere knuder."

"Hvad vil I da gøre med hende?"

"Det må De spørge den ædle Constantin om. Hvis hun vil afstå øen, lider hun måske ingen overlast."

"Nå, hun interesserer mig heller ikke. Kommer min mand her ikke til aften, Vlacho?"

"Komme her til aften? Nej, vist ikke, frue. Nu er det store hus i orden, det er et ganske anderledes passende hus for den ædle frue end dette hundehul. Jeg er kommet her for at føre Dem derned. Der vil den ædle Constantin spise til aften med Dem. De kan ikke tænke Dem, hvilket prægtigt hus det er."

"Prægtigt?" sagde hun hånligt. "Hvad er der da at se i det?"

"Der er rigtignok meget at se," sagde Vlacho. "Ja, der er endda hemmeligheder. Og den ædle Constantin har befalet mig at sige, at af kærlighed til Dem vil han i aften vise Dem husets store hemmelighed. Han vil vise Dem sin kærlighed og tillid og derfor delagtiggøre Dem i alle sine hemmeligheder."

Da jeg hørte skurkens ord, greb jeg lidt fastere om min lanse. Men fru Francesca var situationen voksen.

"I gør et svært væsen af jeres hemmelighed," sagde hun foragteligt. "Men jeg er træt og har ondt i hovedet. Hemmeligheden får virkelig vente, og vil min mand ikke komme herop i aften, spiser jeg alene. Vil De være så god at sige ham, at jeg kommer ikke."

"Men den ædle Constantin sagde på det bestemteste, at De skulle komme."

"Jeg ville også komme, hvis jeg var rask."

"Jeg kan hjælpe Dem, ædle frue. Hvis De tillader det, skal jeg og mine mænd bære Dem derned på Deres leje."

"De er en rigtig kedelig fyr, Vlacho, De med 'Deres mænd'. Og min mand er ikke et hår bedre, siden han sender mig alle disse budskaber. Men syg er jeg, og jeg kommer ikke. Har De forstået mig?"

"Min herre vil blive meget vred, hvis jeg kommer tilbage uden Dem," tryglede Vlacho ydmygt.

"Jeg skal skrive Dem en erklæring om, at De gjorde Deres bedste for at overtale mig," sagde hun med en hånlig latter.

Jeg hørte kroværten gå med tunge skridt henimod hendes leje.

"Jeg tør ikke vende tilbage uden Dem."

"Så får De blive her, Vlacho, og spise til aften med mig."

"Den ædle Constantin synes ikke om, at man sætter sig imod hans vilje."

"Så skulle han have ladet være at gifte sig med mig," svarede hun.

Hun klarede sig med megen behændighed og viste en koldblodighed, der var ganske vidunderlig i betragtning af den

fare, hun svævede i. Hun vandt min fulde sympati, og jeg lovede mig selv, at jeg skulle yde hende al den hjælp, jeg formåede.

Hun havde sagt det sidste højt og udfordrende, og dette syntes at forurolige Vlacho.

"Tys! Tys!" sagde han, og der var noget truende i hans stemme.

"Hvorfor må jeg ikke tale højt?" spurgte hun. "Er der noget ondt i det, jeg siger?"

Jeg spekulerede over årsagen til Vlachos pludselige frygt. Det gik op for mig, at der – desværre – måtte være folk indenfor hørevidde, folk, som ikke kendte Constantins hemmeligheder og derfor bedre ville udføre hans befalinger.

"Ondt! Der er ikke noget ondt i det, men der er jo ingen grund til at lade alle og enhver høre sådanne ord," sagde Vlacho forvirret.

"Alle og enhver? Hvem har De da med Dem?"

"Jeg har taget et par mand med mig til ledsagelse for den ædle frue," sagde han. "Så længe disse engelske blodhunde og mordere stryger omkring" (Bravo, Vlacho!) "må man virkelig være forsigtig."

Hun lo igen hånligt og han fik et nyt, pinligt spørgsmål.

"Men når disse folk ikke ved besked og heller ikke må få at vide, at jeg er Constantins hustru, hvorledes kan jeg så gå ned til huset og blive hos Constantin?"

"Det er en af Constantins hemmeligheder. Skal jeg røbe en lille smule for den ædle frue? Der er et udmærket skjulested i huset, og der vil den ædle Constantin kunne huse Dem i sikkerhed. De vil intet mangle og kun de trofaste mænd, der har våget over Dem her, vil vide, hvor De er."

"Når jeg stadig skal 'gemmes hen', kan jeg lige så godt blive her," sagde hun. "Hvis Constantin vil udråbe det over hele Neopalia, at jeg er hans hustru, da skal jeg drage ind som frue i hans hus, men heller ikke før."

"Det vil den ædle frue jo selv let få ham til at gøre," sagde Vlacho. "Men jeg tør jo da ikke stille den ædle Constantin betingelser, vel?"

"De kan stille dem i mit navn," svarede hun. "Gå nu, og sig ham, hvad jeg har sagt."

Der var et øjebliks tavshed. Så lød det i en gnaven, trodsig tone fra Vlacho:

"Jeg går ikke uden Dem. Jeg fik ordre til at bringe Dem ned, og den ordre udfører jeg. Kom nu!"

Jeg hørte hendes kjole rasle, da hun trak sig tilbage, og hun råbte: "Rør mig ikke?"

"De *skal* komme," sagde Vlacho. "Nu kalder jeg på mine mænd og lader dem bære Dem ned."

"Jeg vil ikke følge med," sagde hun i en sagte, men bestemt tone.

Vlacho lo. "Vi får se," sagde han og gik hen over gulvet.

"Hvorfor går De hen til vinduet?" udbrød hun.

"For at kalde Kortes og Demetri til," sagde han, "eller vil De måske følge med?"

Jeg trak mig så meget tilbage, at jeg lænede mig mod vinduesposten. Jeg havde Hogvardts lanse klar, og jeg ønskede i dette øjeblik intet hellere end at bore den ind i den fede Vlachos krop.

"De vil fortryde det, hvis De gør, hvad De der siger."

"Jeg vil fortryde det meget mere, hvis jeg ikke adlyder den ædle Constantin," sagde Vlacho. "Se nu har jeg fat i forhænget. Kommer De så godvilligt med, frue?"

"Nej!"

Der var et øjebliks stilhed. Jeg kunne høre begges åndedræt. Min revolver hvilede trygt i min lomme, det ville være skæbnesvangert at skyde. Det var mit håb, at jeg med et stød af lansen skulle klare det hele. Så ville der være én bandit mindre i verden og måske en udvej for hende og mig.

"Som De vil da," sagde kroværten.

Ringene, der bar forhænget, raslede hen ad stangen, og det tunge tæppe gled til side. Fuldmånen, der nu var kommet op, skinnede lige ind på Vlacho og det forpinte ansigt bagved ham. Han så mig, og jeg hørte et svagt udråb, "Kristus!" I det samme fløj hans hånd ned mod bæltet. Han trak en pistol frem og løftede den, men jeg var hurtigere i mine bevægelser end Vlacho. Den store jagtkniv på enden af min lansestage borede sig dybt ind i hans bryst. Jamrende slog han armene i vejret og faldt så til siden over mod forhænget, der halvvejs bar ham, indtil det blev revet ned fra ringene og faldt ned over ham som et liglagen. Jeg trak lansen tilbage. Stødets styrke havde været for meget for Hogvardts ståltrådssurringer. Nu dinglede kniven i en vinkel ud fra skaftet. Vlachos blod begyndte at rinde frem under tæppet i en bugtet strøm. Fru Francesca stod og stirrede på mig, fuldstændig målløs. Men mit blik faldt på to mørke skygger udenfor, og jeg fik en pludselig fortvivlet indskydelse. Hun var på mit parti og jeg på hendes. Hvis vi begge blev anset for skyldige i Vlachos død, kunne vi ikke hjælpe hinanden; men hvis hun blev anset for uskyldig, og det ville hun jo nok; ingen

andre havde hørt hendes samtale med Vlacho – så kunne hun måske hjælpe os begge.

"Opgiv mig," hviskede jeg på engelsk. "Opgiv mig og råb om hjælp!"

"*Hvad?*"

"Råb om hjælp. Mændene er derude. Så kan De måske bagefter hjælpe mig."

"Hvad for noget? Skal jeg lade som –"

"Ja vist, men skynd Dem!"

"Men de vil sikkert –"

"Nej, nej! Skynd Dem for Guds skyld, skynd Dem!"

"Gud hjælpe os," hviskede hun, og derpå råbte hun højt: "Hjælp! Hjælp! Hjælp!"

Jeg sprang henimod hende. I det samme blev vinduet revet op, og en mand sprang ind. Jeg vendte mig om, og bagved den første så jeg Demetri. Der kom flere til, hurtige trin hørtes hen over den hårde jord. Den mand, der først var sprunget ind, var en meget høj, smuk og kraftig fyr, som jeg ikke før havde set. Nu førte han en lang, gammeldags pistol op mod mit hoved. Jeg lod mine hænder synke og så på ham med et smil. Det kunne være den visse død at gøre modstand, både for mig og for min nye forbundsfælle; derimod kunne overgivelse måske medføre en lille mulighed for frelse.

"Jeg overgiver mig," sagde jeg.

"Hvem er De?" råbte han.

"Lord Wheatley."

"Men flygtede De da ikke ned i –?" Han standsede pludselig.

"Ned i gangen?" sagde jeg. "Nej. Jeg kom herop. Jeg var ved at forsøge på at flygte. Jeg kom herind, mens denne dame sov, og

jeg skjulte mig bag forhænget."

"Ja, ja," sagde hun. "Det er rigtigt, hvad han siger, Kortes, det er rigtigt. Og så kom Vlacho –"

"Og da denne dame her," fortsatte jeg, "havde indvilliget i at følge med Vlacho, gik han hen til vinduet for at kalde på jer, og til uheld for ham traf han mig bag ved gardinet. Se efter, om han er død."

"Slå ham ihjel, Kortes, slå ham ihjel!" råbte Demetri rasende.

Kortes vendte sig om mod manden.

"Vær rolig!" sagde han. "Den fremmede har overgivet sig. Skal jeg dræbe en mand, der har overgivet sig til mig? Neopalias herskerinde og den ædle Constantin skal afgøre hans skæbne, ikke jeg. Er De bevæbnet, herre?"

Det gik mig nær til hjerte at skulle udlevere mit sidste, kostbare skud. Men han behandlede mig hæderligt, og jeg rakte ham derfor revolveren, idet jeg sagde:

"Jeg stoler på, at De vil beskytte mig mod denne fyr og de andre, indtil jeg bliver overgivet til de personer, De lige nævnte."

"I min varetægt er De sikker," sagde Kortes. Han bukkede sig ned og trak forhænget bort fra Vlachos ansigt. Kroværten rørte sig lidt og stønnede. Han var ikke helt død endnu. Kortes vendte sig til Demetri:

"Bliv her og plej ham. Du må gøre for ham, hvad du kan. Så snart jeg kan, skal jeg sende hjælp op, men jeg tror ikke, han lever."

Demetri stod og skulede. Han syntes ikke rigtig om det hverv, der var pålagt ham.

"Fører du denne mand til den ædle Constantin?" spurgte han. "Lad en anden blive hos Vlacho, og lad mig følge med dig."

"Hvem andre bør blive hos Vlacho end hans brodersøn Demetri?" spurgte Kortes med et smil. (Dette slægtskabsforhold var en interessant nyhed for mig.) "Jeg gør, hvad der er min pligt. Og nu, da Vlacho er såret, er det jo mig, der befaler. Ikke sandt?"

"Men hvad så med denne dame?" spurgte Demetri.

"Jeg har aldeles ingen befaling angående hende, og jeg ved ikke engang, hvem hun er."

Her blandede fru Francesca sig med megen værdighed i samtalen:

"Jeg følger med Dem. Jeg har en del at fortælle, når denne herre skal afhøres. Hvem jeg er, skal De snart erfare."

Demetri gik nu forbi mig og sendte mig samtidig et rasende blik. Jeg så, at han bar et blodplettet bind om den ene side af hovedet. Da han så, at jeg betragtede bindet, sagde han arrigt:

"Ja, jeg har Dem at takke for tabet af mit halve øre."

"Det var måske nede i løngangen?" spurgte jeg elskværdigt.

"De skal nok få det rigelig betalt, enten af mig eller af min ædle herre."

"Kom," sagde Kortes, "lad os gå."

Jeg lystrede ham villigt; for jeg forstod, at hvis Demetri havde haft befalingen i stedet for Kortes, ville jeg være blevet dræbt på stedet. Jeg gik ud af huset og stillede mig der, hvor han anviste mig plads imellem en halv snes neopaliter. Kortes indtog pladsen ved min side, og fru Stefanopoulos gik om på den anden side af ham. I tavshed satte vi os i bevægelse. Jeg tilstår, at mit hjerte bankede af spænding ved tanken om hvilken vej, vi skulle gå. Vi gik ned ad bakken mod huset. Hvis vi skulle ned i Stefanopoulos'ernes hus, havde jeg måske tyve minutter tilbage

at leve i, og den kvinde, der fulgte os, ville ikke komme til at overleve mig ret længe. Forgæves søgte jeg at granske Kortes' smukke træk. Vi kom nærmere til det skæbnesvangre hus; men med ét næsten hoppede hjertet i mig, for Kortes sagde ganske sagte: "Til højre!" og vi drejede ind på den sti, der førte til byen. Vi gik altså ikke den øjeblikkelige død i møde, og hver eneste lille opsættelse indeholdt muligheder, som ingen kunne ane noget om. Jeg rørte ved Kortes' skulder.

"Hvor går vi hen?" spurgte jeg.

"Ned til byen," svarede han.

Vi gik tavse videre. Stien blev bredere og mindre stejl. Foran os så vi nogle lys blinke. Så hørte vi en klokke slå tolv slag. Da det sidste havde lydt, begyndte en anden klokke at ringe, og som på kommando standsede alle. Hver mand tog sin fez af og korsede sig. Jeg så spørgende på Kortes, men han svarede ikke, før alle hoveder igen var dækkede, og vi på ny havde sat os i bevægelse. Da sagde han:

"I dag er det St. Tryphons dag. Ved De ikke det?"

"Nej," sagde jeg. "Jeg kender St. Tryphon, men hans fest fejres ikke alle vegne på den dag."

"Den fejres altid på den dag her i Neopalia," og han så på mig, som om han ville sige mere.

Til enhver anden tid ville St. Tryphons-festen have interesseret mig overordentlig, men just nu var jeg optaget af at studere en anden side af neopaliternes liv, så jeg lod det emne falde.

Vi var nu kommet ud på hovedvejen og gik rask ned mod byen. Nu kunne jeg genkende den snævre gade, der lå helt forladt og øde i månelyset. Vi fortsatte vor gang, indtil vi kom

til en temmelig stor, firkantet bygning, der lå et stykke fra vejen, og som jeg derfor ikke havde bemærket den aften, vi kom. Her gjorde Kortes holdt.

"De skal overnatte her," sagde han. "Med hensyn til den fremmede dame ved jeg ingen besked."

Fru Francesca greb min arm.

"Jeg må også blive her," sagde hun. "Jeg kan ikke gå tilbage til min bolig."

"Nu vel," sagde Kortes roligt. "Der er også to værelser i huset."

Vagtmandskabet opstilledes nu udenfor huset, der syntes enten at være en slags kaserne eller et fængsel. Da vi trådte ind, åbnede Kortes døren til et stort værelse til højre og lod fru Francesca træde derind, mens han derpå førte mig ind i et mindre, tarveligt møbleret værelse. Jeg kastede mig udmattet ned på en træbænk, der stod ved den ene væg. En kort stund stod Kortes og betragtede mig. Hans ansigt syntes at udtrykke ubestemthed, men ikke uvenlighed. Klokken, der indtil nu var vedblevet at ringe, holdt nu op. Så sagde Kortes:

"Fat mod, herre! I hvert fald i dag er De sikker, for ikke en gang den ædle Constantin vil vove at dræbe et menneske på St. Tryphons dag."

Før jeg kunne svare, var Kortes borte. Jeg hørte en slå blive skudt for døren og var altså nu fange.

Men jeg fattede mod, som Kortes bad mig. Fireogtyve timer at leve i! Det var mere, end jeg i de sidste dage havde turdet regne med, så jeg tog også hatten af for St. Tryphon. Jeg tog også jakken af, rullede den sammen og lagde den under mit hoved, og snart efter sov jeg ind.

10. Ret og dom på Neopalia

Passivitet har også sine behageligheder. Når man nu en hel uge igennem har lagt planer og spekuleret over, hvad man ville gøre ved fjenden, er det alligevel med en følelse af lettelse, at man sidder med hænderne i lommen og tænker på, hvad fjenden nu vil gøre ved én. Det var i alt fald mine tanker, da jeg vågnede om morgenen og så sollyset strømme ind i min hvidkalkede fangecelle. Det var St. Tryphons festdag. St. Tryphon være priset, for Kortes havde sagt, at jeg ikke kunne blive dræbt på den dag. Jeg nærede ganske vist ikke stor tillid til Constantins skrupler i den anledning; men han ville næppe udfordre neopaliternes følelser. Men der var ikke noget, som kunne forhindre min henrettelse i morgen. Nå, i morgen er der atter en dag, og den vil være forskellig fra dagen i dag, sådan som det vil være, lige så længe vort univers eksisterer. Jeg strakte mig og gabte velbehageligt, og jeg følte mig sært nok helt forhåbningsfuld. Jeg var vis på, at Denny var kommet godt igennem, og at cyprioterne havde vist sig imødekommende. Og jeg var lige så sikker på, at når Constantin blev afsløret, var det ude med hans magt. Det glædede mig, at jeg havde sat Vlacho ud af spille. Jeg tror nok, jeg sagde til mig selv, at ondskaben ikke ville få lov at triumfere, at ærlige mænd ville overvinde alt, og at ubeskyttet skønhed ville få hjælp fra Himlen: alt sammen noget som viste, at jeg stadig havde visse rester af min ungdoms naive tro, og af samme årsag følte mig frisk og vel tilpas efter en forfriskende søvn.

Jeg blev imidlertid revet ud af mine fortrøstningsfulde fantasier på en ubehagelig måde, da lyden af en rå stemme udefra fik mine drømme til at smelte bort og den hårde virkelighed atter meldte sig og fik mit gode humør til at forvandle sig til en fast beslutning om at tage tingene med fatning, som de måtte komme.

"Før ham ud!" råbte stemmen.

"Det er dette asen, Demetri," sagde jeg til mig selv og undrede mig over, hvad der kunne være blevet af min venlige vogter, Kortes.

I næste øjeblik kom der et halvt dusin mænd ind med Demetri i spidsen. Jeg spurgte ham, hvad han ville.

"Rejs Dem op!" sagde han til mig og "Før ham ud!" til de andre. Lidt efter stod vi ude på gaden.

Ja, det var tydeligt, der var fest i dag på Neopalia. Husene var flagsmykkede, og adskillige steder var der ophængt billeder af helgenen. Kvinderne gik i deres strålende og pletfrie dragter op og ned ad gaden med børnene ved hånden. Alle sammen gjorde de plads for vor procession, og vi var genstand for megen opmærksomhed. En halv snes minutter gik vi opad, så drejede vi af til venstre og gik igen nedad mod havet. Lidt efter var vi ved den lille kirke, hvis klokke jeg havde hørt. Her gjorde vi holdt. I samme øjeblik kom der en virkelig procession ud af kirken. Den anførtes af en gammel, hvidskægget mand, der bar et stort billede af St. Tryphon. Den gamle mands dragt var ikke meget afvigende fra de andre neopaliters, men han bar en præstekåbe over den. Efter ham kom der nogle mænd, derpå kvinder og børn, og et par tiggende krøblinge sluttede toget. På et vink af Demetri satte vi os atter i bevægelse, og vi kom alle

ned mod strandbredden. Omtrent tre hundrede skridt fra vandet så jeg en stor, jævn plads, bevokset med græs og på den ene side begrænset af en halvkredsformet græsbænk. Der sad en snes mennesker der, og foran dem stod der en del bevæbnede neopaliter. Den gamle mand, der bar billedet, gik hen imod midten af pladsen. Tre gange løftede han billedet mod himlen, og hver gang blottede alle deres hoveder og knælede ned. Derpå begyndte han at bede, men jeg hørte ikke, hvad han sagde. Min opmærksomhed var rettet mod en lille gruppe, der sad midt på græsbænken. Der så jeg Phroso og ved hendes side Constantin. Foran Constantins fødder lå Vlacho med et tæppe over sig, så man kun så hans blege ansigt med de lukkede øjne. Bagved Phroso stod min nye ven, Kortes. Hans ene hånd hvilede på den lange kniv, der sad i hans bælte, den anden holdt en lang bøsse, der støttedes mod jorden. Jeg savnede én person, Constantins hustru, men hun var intet steds til at få øje på. Jeg så atter hen på Phroso, der var klædt i en kostbar hvid, broderet dragt. Hendes ansigt var blegere end Vlachos, og hun kunne se mig, men vedblev at sidde med sænket blik. Constantin sad ubevægelig med rynkede bryn, men med et svagt smil om læberne, mens han med tilkæmpet tålmodighed hørte på den gamle mands vidtløftige bøn.

Det var tydeligt nok, at der skulle foregå vigtige ting, men det lod ikke til, at man havde travlt. Da den gamle mand var færdig med sin bøn, kom krøblingene frem og kastede sig ned foran det hellige billede. Der skete imidlertid intet mirakel, og præsten tog atter fat. Det blev en udførlig tale, og hyppigt nævnte han "barbarerne", med hvilket udtryk han betegnede mine venner, mig selv og vistnok hele den verden, der lå

udenfor Neopalia. Derpå satte han sig ned imellem Phroso og Constantin, der gjorde plads for ham. Det overraskede mig, at han optrådte med så megen værdighed, men jeg antog, at det var i dagens anledning, der blev gjort stads af ham. Da han havde taget plads, kom der en snes mand frem og begyndte at danse. De opstillede sig i en halvkreds og bevægede sig først i meget langsomt tempo; men lidt efter lidt blev deres bevægelser hurtigere, indtil de sluttede med en ganske vidunderlig hvirvlende ringdans. Under alt dette sad Phroso og Constantin helt ubevægelige, og Vlachos ansigt var stadig udsat for solens brand. De mænd, der skulle passe på mig, støttede sig på deres lange bøsser, og jeg stod og spekulerede på, hvornår min tur kom til at deltage i denne besynderlige ceremoni.

Endelig hørte dansen op. Der blev et øjeblik forventningsfuld tavshed, og mængden trængte sig nærmere hen mod det sted, hvor bevæbnede mænd var opstillet på begge sider af græsbænken. "Træd frem!" sagde en af mine vogtere. Jeg adlød, tog min hat af og bukkede for Phroso. Derpå satte jeg atter hatten på og ventede på, hvad der skulle ske. Alles blikke var rettede mod Constantin, der endnu en stund blev siddende uden at sige noget. Så rejste han sig langsomt, bøjede sig for Phroso og pegede yderst teatralsk på Vlachos lig. Jeg var imidlertid ikke oplagt til at høre på en tale, som den Marcus Antonius holdt ved Cæsars lig, så just da Constantin åbnede munden, sagde jeg højt:

"Ja, *jeg* dræbte Vlacho, og grunden kender ingen bedre end Constantin Stefanopoulos."

Constantin så flygtigt på mig, og uden at ænse min bemærkning holdt han en lovtale over den døde krovært. Talen blev påhørt uden begejstring, Vlachos dyder syntes ikke at være synderlig skattede, jeg hørte endog et par gange en undertrykt latter, da Constantin kaldte ham "en tapper mand" og "en trofast, ærlig sjæl". Constantin mærkede dette og gik hurtigt over til at spørge tilhørerne, om de vidste, i hvilken kamp Vlacho var faldet. Nu fik han fat på mængdens opmærksomhed. Mændene kom nærmere, og nu og da sendte de mig truende blikke. Constantin blev stadig ivrigere, og han havde arbejdet sig op i et sandt raseri, da han til sidst skreg: "Det var i kampen for Neopalia, han døde. I kampen for den ø, som denne barbar vil tage fra os!"

"Han døde –" begyndte jeg, men en tung hånd blev lagt på min skulder og en kniv blinkede for mine øjne, så jeg holdt inde. Det var Demetri, der havde taget plads ved min side, og jeg vidste, at han med begærlighed ville gribe den mindste anledning til at gøre mig tavs for bestandig. Jeg tav derfor stille, og mændene, der bifaldt Constantins sidste ord, råbte vredt: "Ja, han vil tage vor ø fra os!"

"Ja," fortsatte Constantin, "han vil tage vor ø. Han siger, det er hans. Han har dræbt vore brødre og vil berøve vor herskerinde hendes arvelod. Hvilken straf bør han lide? For selv om vi ikke har lov til at dræbe på St. Tryphons dag, så må vi godt fælde dom, og dommen kan fuldbyrdes i morgen ved daggry. Hvilken straf skal denne mand lide? Fortjener han ikke at dø?"

Dette var, hvad juristerne kalder et "ledende" spørgsmål, og det fik øjeblikkelig det ventede svar i en dyb mumlen fra alle sider: "Ja, ja! Han skal dø!" Det var tydeligt nok, øen var

hovedsagen, Vlachos død var en tilfældig hændelse uden videre betydning. Jeg tror nok, at Phroso forstod dette lige så godt som jeg selv, for nu rejste hun sig. Constantin syntes ikke at ville finde sig i hendes afbrydelse; men hun blev kækt stående, skønt hun var meget bleg, og hendes hænder skælvede. Endelig tog Constantin plads.

"Hvad betyder alt dette?" spurgte hun. "Den fremmede kendte ikke vore skikke. Han troede, at øen var hans med rette, og da han blev angrebet, forsvarede han sig. Jeg vil ønske, at I, når det gælder, må kæmpe lige så tappert, som han kæmpede."

"Ja, men øen, øen!" råbte de.

"Ja," sagde hun, "jeg elsker også Neopalia. Og I skal vide, at han har givet mig øen tilbage. Se her har jeg hans skriftlige frasigelse." Hun holdt det papir, jeg havde givet hende, i vejret og læste det skrevne for dem. "Hvad har I så imod ham? Hans folk har altid elsket grækerne, og han har givet mig Neopalia tilbage. Hvorfor må han da ikke drage herfra i fred?"

Virkningen af Phrosos ord var stor. Den gamle præst greb papiret og granskede det ivrigt. Så gik det videre fra hånd til hånd under overrasket mumlen og stærk bevægelse. Phroso stod og så til, mens Constantin sad med forbitrelsen malet i hver mine. Og da han så, at jeg smilede venligt til ham, blev rynken i hans pande endnu dybere.

"Ja, det er virkelig sandt," sagde den gamle præst og drog et lettelsens suk. "Han har afstået Neopalia. Der er ingen grund til, at han skal dø."

Phroso satte sig. Det så ud, som en pludselig udmattelse var kommet over hende, og jeg så, at Kortes måtte støtte hende.

Constantin var dog ikke slået endnu. Han sprang op og råbte med en stemme, der fortalte om bitter foragt:

"Ja, vist så, lad ham kun drage herfra – lad ham rejse til Rhodos og fortælle guvernøren, at I søgte at slå ham og hans venner ihjel, at I ved trusler tvang ham til at skrive, hvad han ikke mente, og at I er oprørske, blodtørstige folk, der fortjener stor straf. Hvor enfoldige I er, o, neopaliter! Men jeg siger jer, denne mand er ikke enfoldig. Han kan narre en ung pige. Det ser ud til, at han også kan narre jer. Ja, lad ham rejse til guvernøren på Rhodos, og skjul I jer mellem klipperne, når guvernøren kommer med sine soldater. Skjul jer med jeres kvinder og børn, når soldaterne kommer for at indsætte denne mand som hersker over øen og for at straffe jer. Husker I ikke, hvad der skete, da guvernøren sidst var her? Er ikke mærkerne af hans vrede indbrændt i jeres hjerter?"

Denne henvendelse fremkaldte på ny uro og mistanke. Phroso syntes forvirret og så hen på Constantin. Der blev atter rettet vrede blikke imod mig. Men den gamle præst rejste sig og gav tegn til tavshed.

"Lad den fremmede mand tale," sagde han. "Lad ham fortælle os, hvad han vil gøre, hvis vi giver ham fri. Måske er han villig til at sværge, at han ikke vil fortrædige os, men drage bort i fred og lade os leve i fred på vor ø. Tal, herre!"

Taler har jeg aldrig været, og jeg var ikke henrykt over her at skulle sige noget, der kunne blive af største betydning for mig, enten på den ene eller den anden måde. Jeg var imidlertid på det rene med, hvad jeg ville sige, så jeg trådte et skridt frem og begyndte:

"I neopaliter! Jeg bærer ikke nag til jer. Det er ikke lykkedes jer at gøre mig skade, og jeg formoder, at I ikke har fanget nogen af mine venner, da disse vel ellers befandt sig her. Jeg har dræbt to af jeres mænd, Vlacho, som ligger her, og Spiro. Dermed er jeg tilfreds og mener, at det kan gå op imod jeres behandling af mig. Jeg har afstået Neopalia til den ædle Euphrosyne, og hvad jeg skænker en kvinde – eller en mand – kræver jeg ikke igen hverken af en guvernør eller nogen som helst anden i verden. Derfor er Neopalia jeres, og det skal jeg gerne sværge på. Og for så vidt det står i min magt, skal ingen af dem, der her står omkring mig, komme til at undgælde for, hvad der er sket. Det sværger jeg også."

De havde hørt opmærksomt på mig, og nu nikkede de bifaldende, da den gamle præst så sig om og sagde:

"Han taler vel. Han vil ikke gøre det, som den ædle Constantin frygtede, men derimod tilsværge os sikkerhed. Hvorfor ikke lade ham drage herfra i fred?"

Phroso så hen på mig og smilede bedrøvet. Constantin sad og bed i sine negle og så yderst sur ud. Det gik mig til hjerte at skulle gå videre, for jeg vidste, at det næste, jeg havde at sige, på ny ville give ham en chance imod mig, men jeg foretrak at løbe den risiko.

"Vent lidt!" sagde jeg. "Eden er hellig, og da jeg var oppe i Stefanopoulos'ernes hus, svor jeg en ed. Der er en mand her iblandt os, han har myrdet sin gamle slægtning, han har planlagt ét mord til imod en kvinde, og han har på en lumpen måde bedraget en ung pige. Med den mand forliger jeg mig ikke; for jeg har svoret, at jeg ikke vil hvile, før han har lidt sin straf. Og min ed agter jeg at holde. Derfor vil jeg – som

Constantin Stefanopoulos har sagt – drage herfra til Rhodos for at få guvernøren til at sende folk hertil og hænge manden i Neopalias højeste træ. Og jeg skal nok selv følge med for at se, at alt går rigtigt til. Når det så er besørget, drager jeg i fred hjem til mit land."

Et øjeblik var der dyb stilhed, men forbavselsen viste sig tydeligt på alles ansigter. Så begyndte der en dæmpet hvisken og spørgen, og Constantin så hen på mig. Jeg så, at hans hånd bevægede sig hen mod en lomme, og jeg anede, hvad den lomme indeholdt. Nu kom den gamle præst helt hen til mig og spurgte tøvende:

"Hvem er det, I taler om, herre?"

"Han sidder der," siger jeg. "Det er Constantin Stefanopoulos."

I det samme slog Demetri mig med sin store hårede hånd på munden, idet han arrigt hviskede: "Vil De tie!" Jeg gik et skridt tilbage og gav ham derpå et sådant slag mellem øjnene, at han i samme nu sank om. Der hørtes et råb fra mængden, men i dette øjeblik sprang Kortes fra sin plads bag Phroso og stillede sig ved min side. Der var flere af de omkringstående, der holdt med mig; for jeg havde fået lov til at tale frit, og der var ingen, der havde givet Demetri lov til at afbryde mig.

"Ja, netop Constantin Stefanopoulos!" råbte jeg. "Var det ikke ham, der dræbte den gamle mand, da han allerede havde givet efter? Var det ikke ham –"

"Den gamle herre solgte øen," lød det knurrende fra flere sider, men præstens stemme lød øver de andres:

"Vi er kommet til stede for at dømme den fremmede, der står her, og ikke den ædle Constantin."

"Vi var alle lige gode om det med den gamle mand," sagde Demetri, der nu havde fået sig rejst op og så rigtig ond ud.

"Du lyver, og det ved du godt," sagde jeg hidsigt. "Han havde givet efter, og de andre havde trukket sig tilbage fra ham; men Constantin stak ham ihjel. Hvorfor gjorde han det?"

Der kom intet svar, og Constantin benyttede sig af det.

"Ja, hvorfor?" råbte han. "Hvorfor skulle jeg dræbe ham? Han blev dræbt af én, der ikke vidste, at han havde givet efter." Pludselig så jeg, at hans blik faldt på Vlacho. De døde røber intet og kan ikke forsvare sig.

"Da nu Vlacho er død," vedblev Constantin behændigt, "har jeg lov til at sige det. Det var Vlacho, der i sin alt for stærke iver dræbte den gamle herre."

Constantin mærkede, at hans løgn gjorde virkning, og han skyndte sig at benytte den vundne fordel.

"Denne mand," sagde han, "vil rejse til Rhodos for at anklage mig. Men var jeg ene om at angribe Neopalias herre? Var jeg ene om at angribe englænderen? Vil guvernøren nøjes med ét offer? Gælder det ikke hver tiende mands hoved, når han kommer for at straffe os? O, neopaliter, det er jeres og mit liv, der står på spil, hvis han kommer levende herfra."

Nu holdt alle med ham igen, og mange råbte:

"Lad ham dø! Dræb ham!"

Før jeg kunne tale, rejste Phroso sig og strakte sine hænder ud imod mig.

"Giv dem de løfter, de forlanger, og frels Deres eget liv, herre. Hvis min fætter er skyldig, vil Himlen straffe ham."

Men jeg hørte ikke engang efter Phrosos ord. Som et lyn fo'r jeg ud af kredsen, der vogtede mig, for ude i de yderste rækker

havde jeg blandt de lyttende kvinder fået øje på den kvinde, vi havde fundet ved den døendes leje. Jeg greb hendes hånd og trak hende midt ind i forsamlingen.

"Så sandt som Gud lever, så sig sandheden," bad jeg. "Hvem var det, der dræbte Neopalias herre? Hvis navn var det, han nævnte i sine bebrejdelser, da han lå på sit dødsleje?"

Skælvende og rystende stod den gamle kvinde midt i menneskemængden, der var ubevægelig og tavs af overraskelse over min pludselige handling.

"Sagde han ikke: 'Constantin! Du, Constantin!' lige før han døde?" spurgte jeg.

Den gamle kvinde bevægede læberne, men der hørtes ikke en lyd. Hun var halvdød af skræk og så på Constantin, som om hun var hypnotiseret af hans blik. Han så på hende med et hånligt smil.

"Tal sandhed, kvinde!" råbte jeg. "Tal sandhed!"

"Ja, tal sandhed," sagde Constantin, og der var triumf at læse i det hadefulde blik, han sendte mig. "Sig det åbent og ærligt. Hvem dræbte min onkel?"

Mit vidne svigtede mig. Den skræk, hun nærede for Constantin, havde bundet hendes tunge, da jeg spurgte hende oppe i huset; her beherskede den hende fuldstændigt. Det ene ord, der lød fra hendes skælvende læber, var: "Vlacho". Constantin brød ud i hånlatter, og Demetri gav et vildt brøl. Neopaliterne trængte mere på, og det syntes at se sort ud for mig. Selv St. Tryphon ville vanskeligt kunne frelse mig fra en øjeblikkelig død. Jeg gjorde alligevel endnu et forsøg.

"Lad hende sværge ved det hellige billede," råbte jeg. "Lad hende sværge ved det, og hvis hun igen siger Vlacho, så er jeg

villig til at dø på stedet for min beskyldning."

Min uforfærdede henvendelse gav mig et pusterum. Jeg havde talt til deres retfærdighedsfølelse og overtroiske anskuelser.

"Ja, lad hende sværge ved det hellige billede," råbte nogle. "Så får vi besked."

Præsten bar billedet hen til hende, men hun rystede på hovedet og brød ud i hulken. Mændene omkring hende var imidlertid opsatte på, at hun skulle sværge, ja, der var en af dem, der truede ad Constantin, da denne spurgte, om hendes første vidnesbyrd ikke var tilstrækkeligt.

Præsten tog hende i ed og sagde derpå højtideligt:

"Nu har du svoret ved St. Tryphon. Tal så!"

Der blev åndeløs tavshed. Hvis hun nu svarede "Constantin", ville mit liv fremdeles hænge i en tråd, men hvis hun sagde "Vlacho", skar hun dermed tråden over. Hun så fra mig hen til Constantin og derpå op til himlen, og hele tiden bevægede hun læberne i hviskende bøn.

"Tal!" sagde præsten blidt til hende.

Så talte hun sagte og frygtsomt.

"Vlacho stod der parat med sin kniv. Men vor gamle herre havde givet efter og råbte, at han ville ikke sælge øen. Da de hørte dette, trak de sig tilbage, også Vlacho. Men den ædle Constantin førte sin dolk imod ham, og da han lå i dødskamp, var det Constantins navn, der bebrejdende kom over hans læber." Den gamle kvinde vaklede og var lige ved at falde om, men pludselig kastede hun sig ned for Constantins fødder og råbte: "Tilgiv mig, herre! Tilgiv mig! Jeg kunne ikke sværge en falsk ed ved det hellige billede. Hav barmhjertighed, herre!"

Men Constantin, der ellers huskede de forseelser, der blev begået imod ham, havde ikke tid til at give sig af med den gamle kvinde. Han sprang op og råbte:

"De, der er mine venner, skal komme her hen. Ja, når det endelig skal frem, så *var* det mig, der dræbte den gamle mand. For havde han ikke udført den skændige handling, havde han ikke solgt Neopalia? Var han ikke forpligtet overfor den mand, her står? Halvdelen af købesummen var blevet betalt. Hvis han havde fået lov at leve, ville han og denne mand her have ført soldater herover for at undertvinge os. Derfor dræbte jeg ham, og derfor har jeg også søgt at dræbe den fremmede. Hvem vil dadle mig for det? De, der vil, lad dem holde sig til den fremmede, og mine venner beder jeg komme til mig. Har vi nu ikke talt længe nok frem og tilbage? Nu er det tid at handle. Hvem elsker Neopalia? Hvem holder med mig?"

Mens han talte, havde neopaliterne flokket sig om ham. Nu var der kun tre eller fire tilbage, der ikke kunne bestemme sig, og kun Kortes stod ved min side.

"Er I sådanne børn, at I er bange for mig, fordi jeg kæmpede for vort land? Skulle den gamle mand slippe levende herfra for at hjælpe denne til at blive herre over os? Ja, jeg Constantin Stefanopoulos dræbte ham, skønt jeg var af hans slægt. Der står den fremmede. O, neopaliter! skal vi nu ikke fuldende værket?"

"Nu er det forbi!" tænkte jeg. St. Tryphon ville ikke kunne standse begivenhedernes gang. "Det er ingen nytte til, at De udsætter Dem selv," sagde jeg til Kortes. Jeg lagde mine arme over kors og ventede på det, der skulle komme. Jeg var måske nok lidt bleg, men jeg viste ellers ikke nogen frygt.

Neopaliterne så på hinanden og dernæst på Constantin. Denne havde været rask nok med sine ophidsende ord, men det lod ikke til, at han ville være den første til at styrte løs på mig. Kortes stod fremdeles ved min side og han så ud til at kunne tage et par stykker på sin samvittighed. Der blev heller ikke lang betænkningstid. Demetri havde fået fat i et stort sværd oppe fra hallen, og han fo'r nu ind på mig. Jeg troede, at det nu var forbi alt sammen, og at det bedste, jeg kunne gøre, var at tage det med ro, så jeg blev stående. Men pludselig rev en kraftig arm mig tilbage. Det var Kortes, der trak mig bagved sig og nu stod ansigt til ansigt med Demetri. I næste øjeblik var Kortes omringet af en halv snes stykker. Han slog efter dem, men de undveg. En af dem råbte: "Gør ikke Kortes noget," og en anden løb behændigt om bagved ham og greb om hans arme, og da de nu alle trængte ind på ham, fik de hans våben vristet fra ham. Min sidste forkæmper var afvæbnet, men han havde borttaget dødens bitterhed ved sit tapre forsvar. Jeg rettede mit blik ud mod horisonten og stod afventende. Jeg syntes, tiden blev uendelig lang, og dog var det kun sekunder. Så glimtede Demetris sværd over mig og foran mig. Men det rørte ikke ved mig. På ny glimtede der noget hvidt; det lyste op mellem mig og min vilde modstander. Det var Phroso, der bleg, åndeløs og skælvende, men med stolt hævet hoved og vreden skinnende i de mørke øjne råbte:

"Dræber du ham, skal du også dræbe mig! Jeg vil ikke leve, hvis han dør!"

Selv den barske Demetri holdt inde, og de andre veg tilbage. Jeg så Constantins ildevarslende blik bag hans fællers

forbavsede ansigter. Men Demetri, der stadig holdt sværdet parat, sagde ærgerlig:

"Hvad har hans liv at betyde for den ædle Euphrosyne?"

Phroso hævede sit stolte hoved. Hendes ansigt var vendt bort fra mig; men da hun talte, så jeg en pludselig rødme udbrede sig over hendes hals. Med en stemme, som alle kunne høre, sagde hun roligt og kækt:

"Hans liv er mit liv! For jeg elsker ham, som jeg elsker mit eget liv – ja, Gud skal vide, meget, meget mere!"

11. Min sidste trumf

I de fleste familier – i det mindste dem, som har noget at rose sig af eller skamme sig over – findes der en eller anden enkelt egenskab, som nedarves gennem slægterne, og som udgør familiens stolthed. Hos den ene slægt kan det være et indtagende væsen og smukke manerer, hos den anden mod, hos en tredje udviklet statskløgt, hos en fjerde ridderlig troskab mod en tabt sag eller en falden fyrsteslægt. Sagn og traditioner forstærker denne ene stolthed; det bliver et arvestykke, et racemærke – og måske i sidste ende en overtro, som overgår alt andet. Hvis en mand klynger sig til den, giver det ham uden videre ret til at gøre hvad som helst for en given sag; familiens kvinder holdes i ære, hvis de føder sønner, som viderefører arven. Det bliver en ny guddom, med eget alter og ritualer, og tit og ofte kræver dette alter kostbare ofre. Klogskab har ikke meget at gøre med en sådan kult, og slægtsdyder, som ikke helliggøres som et arveligt særpræg, forsvinder ofte lige så stille.

Hvad familien Wheatley, som jeg tilhører, angår, da har jeg altid ladet mig fortælle, at vi som regel har mange fejl og få fortjenester. Min eget livsbane – hvis jeg skulle få en sådan – vil næppe danne en undtagelse. Men der er én ting, som vi Wheatley'er altid har kunnet rose os af: Aldrig er der blevet sagt om os, at vi har svigtet vort en gang afgivne ord. Dét er vor stolthed og vort skjold. Selv om et løfte er givet i et letsindigt øjeblik, må det holdes, om så det skal koste liv og lykke. Dette

lærte jeg allerede, dengang jeg som barn sad på moders skød. Jeg havde set min fader giver tusinder og atter tusinder til en uværdig ven, alene på grund af et løfte, han havde aflagt i sin ungdom. "Dårskab! Dårskab!" råbte alverden. Måske havde de ret, måske ikke. Hvorom alting er, så svøbte vi os i vor eneste dyds fattige kåbe og fortsatte sindigt vor vej. Vi var altid vant til – – men nok om det. En mand kan let forfalde til vidtløftighed, når han begynder at tale om sine forfædre. Kun endnu dette: Jeg førte min religion med mig til Neopalia, rejste der et alter for den og beredte mig på at lægge det sjældneste og dyrebareste offer på dette alter. Var det forkert af mig? Det var ikke et spørgsmål, som jeg stillede mig selv.

"Hans liv er mit liv! For jeg elsker ham, som jeg elsker mit eget liv!" Ordene lød endnu for mig, og mit hjerte bankede til svar. "Var det sandt?" fløj det gennem min hjerne. Var det sandhed eller kun et krigspuds, et ædelt bedrageri? Jeg vidste det ikke selv. Det var besynderlige ord, men for mig lød det ikke usandsynligt. Vi havde jo levet menneskealdre sammen i de få timer oppe i det gamle, grå hus. Og afskeden i den stille aften havde knyttet os sammen, mens den tilsyneladende skilte os fra hinanden. Jeg lukkede mine øjne for ikke at se den slanke, statelige skikkelse, der skilte mig fra døden. Da jeg atter så op, havde Demetri og hans ophidsede kammerater trukket sig tilbage og stirrede måbende på os; men kvinderne var nu i bevægelse, og en høj, ung pige løb hen til Phroso og lagde sin arm om hendes liv. Hun klappede Phrosos hånd og talte kærligt til hende. Demetri tog et skridt fremad.

"Ja, kom du kun, hvis du tør!" råbte den høje, unge pige tappert. "Synes du, at en hund som du bør være nær ved den

ædle Euphrosyne?" Phroso vendte sit ansigt bort fra mændene og skjulte det ved kvindens bryst.

Så lød der en kold, skærende røst; fuld af bitter vrede, som skulle forestille spot:

"Hvad betyder dette komediespil, kære kusine? Elsker du denne mand? Du, der er øens herskerinde, og som har givet mig din tro?" spurgte Constantin. Han vendte sig om mod mængden: "I ved jo alle, at hun og jeg er trolovede?"

Folket omkring nikkede bekræftende. "Ja, ja, de er trolovede," hørte jeg en halv snes af dem mumle, idet de kastede nysgerrige blikke på Phroso. "Ja, dengang den gamle herre levede, var de trolovede."

Nu mente jeg imidlertid, at det var på tide for mig at være med, så jeg trådte frem, skønt Kortes søgte at holde mig tilbage.

"Vær forsigtig," hviskede han. "Vær endelig forsigtig!"

Jeg så på Kortes. Hans ansigt var blegt og fortrukket som hos en mand, der lider, men han smilede stadig venligt til mig.

"Jeg må tale," sagde jeg. Jeg gik lige hen foran Constantin og sagde højt og tydeligt:

"Blev De forlovet med den ædle Euphrosyne, før De ægtede Deres hustru, eller skete det senere?"

Han fløj op fra sin plads, som om han ville styrte løs på mig, men sank så tilbage igen, helt overvældet af raseri. Rundt om hviskedes der i dyb forbavselse: "Hans *hustru*!"

"Ja, netop hans *hustru*," sagde jeg. "Den hustru, som han var sammen med, da jeg traf ham i mit eget land, den samme hustru, der fulgte med ham her til Neopalia. Det var hende, Vlacho ville have ført i døden, og hun tilbragte sidste nat

derhenne i vagtstuen. Hvor er hun nu, Constantin Stefanopoulos? Hun er måske død, så der intet er til hinder for, at De ægter den ædle Euphrosyne? Lever hun endnu, eller kender hun Stefanopoulos'ernes hemmelighed?"

Jeg ved ikke, hvad der fremkaldte mest bevægelse blandt neopaliterne: min omtale af hans hustru eller min hentydning til hemmeligheden. De trængte sig tæt sammen om mig. Jeg kunne ikke mere se noget til Phroso, men Kortes banede sig vej hen til mig. Så vendtes alle blikke med ét mod Constantin, der sad på græsbænken og i sit raseri borede fingrene ned i grønsværet.

"Hvad er det for en løgn?" råbte han. "Jeg ved ikke af nogen hustru, men der var en kvinde oppe i hytten."

"Ja, der var en kvinde i hytten," sagde Kortes. "Og hun var i vagtstuen i nat; men hvem hun var, vidste jeg ikke, og jeg havde ingen befaling fået angående hende. Men i morges var hun borte."

"Den kvinde er Constantins hustru," sagde jeg; "men han og Vlacho havde lagt råd op om at dræbe hende, for at han kunne gifte sig med jeres herskerinde og selv få øen."

Demetri fo'r nu op og råbte med mægtig harme og afsky:

"Skal han have lov til at leve, når han således bagtaler den ædle Constantin?"

Men der var ingen, der hørte efter Demetri. Jeg havde gjort for stærkt et indtryk på dem.

"Hvem var den kvinde?" spurgte jeg igen, "og hvor er hun nu?"

Constantin var meget udspekuleret. Han så atter hen på den døde Vlacho.

"Jeg bør ikke røbe min vens hemmeligheder," sagde han med udmærket påtagen værdighed, "og en slet person har for bestandig lukket Vlachos mund."

"Ja vel," udbrød jeg. "Det var Vlacho, der dræbte den gamle herre, og Vlacho, der førte den fremmede kvinde til øen! Vlacho tjener virkelig den ædle Constantin lige så godt nu, som da han levede. For nu er hans mund lukket. Det var derfor, må I vide, Vlacho, der købte øen og dræbte Spiro, og nu har han slået sig selv ihjel. Hverken Constantin eller jeg har lod eller del i noget af det, det skyldes alt sammen Vlacho – den nyttige, nyttige Vlacho!"

Det var en fryd at se på Constantins ansigt, og det gjorde ham ikke mere fornøjet, da han så mændene smile ved min spot.

"O, du trofaste tjener!" vedblev jeg og henvendte mig til Vlacho, "dine synder er meget store, men gid du må blive dømt med barmhjertighed!"

Jeg vidste ikke, hvilke kort Constantin havde på hånden. Hvis det enten på den ene eller den anden måde var lykkedes ham at skaffe sin hustru af vejen, så stod sagerne ikke så slet for ham; men var hun endnu i live og i frihed, spillede han et farligt spil. Han var nødt til at handle; for jeg havde gjort et sådant indtryk på neopaliterne, at de forlangte mere end almindelige modsigelser fra hans side.

"Den fremmede, der kom for at stjæle vor ø," sagde han, "spørger mig om, hvor den kvinde er henne. Men det er mig, der må spørge: Hvor er hun? For det er ham, der bør bringe hende frem for jer, for at hun kan sige, om Constantin Stefanopoulos lyver for jer. O, hvor det er længe siden, at I

tvivlede på en Stefanopoulos' ord og foretrak at høre efter fremmede!"

Hans tale vandt deres øre, og han fortsatte:

"I kender mig og I kender min slægt. Alligevel hører I efter den mand, der med sine løgne kæmper en fortvivlet kamp for livet! Hvad skal jeg gøre for at tilfredsstille jer? For den kvinde er ikke i min varetægt. Men hørte I mig ikke, da jeg i den gamle herres overværelse tilsvor min kusine evig kærlighed? Er jeg mensvoren? Skal jeg sværge på ny?"

Stemningen for Constantin voksede atter. Han havde påkaldt neopaliternes fædrelandskærlighed og gamle hengivenhed for deres herskab, og så svigtede de ham ikke. Neopaliterne var rede til at tro ham, hvis han ville sværge.

"Ja, sværg!" råbte de. "Sværg os til ved det hellige billede, at den fremmede lyver."

"Ved det hellige billede? Er det ikke en alt for stor og hellig ed for en sådan sags skyld? Er mit ord ikke tilstrækkeligt?"

Den gamle præst trådte nu frem.

"Nej, herre, det er en meget vigtig sag, for det angår jert hus' ære, og et menneskeliv afhænger af det. Kan en ed være for stor, når det gælder ære og liv? Sæt jert liv imod hans; for den, der sværger således og sværger falsk, har ikke lang tid at leve i her på Neopalia. I dag og alle dage værner vi St. Tryphons ære."

"Ja, sværg ved billedet," råbte folket. "Det er nok, når den ædle Constantin sværger ved billedet."

Jeg kunne se, at Constantin ikke syntes om denne opfordring; han gik nok ret elskværdigt ind på det, men trak dog halvt foragtende på skulderen ad den gamle præsts ord. Hele folket hilste hans indvilligelse med stor tilfredshed

undtagen Demetri, der så meget urolig og tvivlrådig ud. Demetri vidste, hvorledes det forholdt sig, og selv om han med let hjerte kunne skære halsen over på et menneske, ville han dog sikkert ikke nægte det, hvis han blev tagen i ed ved det hellige billede. Nej, jeg så oven i købet nu, at da billedet blev ført hen til Constantin, trak han sig sky tilbage fra sin herre og korsede sig ubemærket. Constantin gjorde sig ingen skrupler, så da de ceremonier, der før var gået forud for den gamle kvindes edsaflæggelse, var blevet nøjagtigt og højtideligt gentaget, svor han så frejdigt, som nogen kunne ønske, og skrev derved dødsdommen over mig. For da eden var aflagt og de højeste navne i Himlen påkaldt til bekræftelse, sluttede han med de ord: "Nu har jeg svoret!" og alles øjne rettedes på ny mod mig som for i tavshed at spørge mig, om jeg endnu havde nogen bøn at fremkomme med. Jeg benyttede mig af øjeblikket.

"Lad Demetri sværge, at, så vidt han ved, har den ædle Constantin talt sandhed," sagde jeg roligt.

"Det er kun udflugter," udbrød Constantin utålmodigt. "Hvad kender Demetri til det?"

"Hvis han intet kender til det, er det let for ham at sværge," sagde jeg. "O, neopaliter, et menneske bør have lov til at frelse sit liv, hvis det er muligt. Jeg har givet jer øen tilbage. Lad nu til gengæld Demetri sværge. Se, se blot på Demetri! Han skælver, hans ansigt er blegt, og sveden bryder frem på hans pande. Hvorfor mon? Lad ham dog sværge!"

Jeg havde ikke fået min vilje, hvis skurkens ansigt ikke havde hjulpet mig. Men det forholdt sig, som jeg sagde: Demetri var ligbleg, og han rystede over hele kroppen. Et par gange rømmede han sig, men han kunne ikke få et ord frem.

Constantins blik hvilede ufravendt på ham, og det sagde ganske tydeligt: "Sværg, dit fæ! Sværg!"

"Lad også Demetri sværge," var der nogle, der råbte. "Manden har ret, det er let for ham at sværge, hvis han intet ved."

Pludselig sprang Phroso op.

"Ja, lad ham sværge," råbte hun. "Hvem er det, der befaler her? Er det ikke mig, der er jeres herskerinde? Lad ham sværge ved billedet!" Og hun gav præsten et tegn.

Billedet blev båret hen foran Demetri, der veg tilbage, som om han troede, det ville dræbe ham, hvis han rørte ved det.

"I den almægtige Guds navn, så vist, som du håber på barmhjertighed! I vor Herre og Frelsers navn, så vist, som du beder om nåde! I Helligåndens navn, hvis ord er sandhed! Ved den hellige jomfrus og den hellige –" begyndte præsten.

"Tag det bort! Tag det bort! Jeg vil ikke sværge!" skreg Demetri hæst.

"Lad ham sværge!" sagde Phroso, og denne gang gentog hele forsamlingen hendes ord skarpt og bydende:

"Sværg, at du vil sige den hele sandhed og intet dølge af, hvad du ved," sagde den gamle præst.

"Han skal ikke sværge," råbte Constantin, idet han sprang op. Men han talte for døve øren og vandt kun mistroiske blikke.

"Det er skik og brug her på Neopalia. Således har det været i umindelige tider," mumlede nogle.

"Ja," sagde præsten, "således har det bestandig været sædvane her på øen, og eden kan altid kræves af den, man har mistanke til. Demetri, sværg! Vor herskerinde byder dig at sværge."

Demetri så sig om; men der var ingen mulighed for at slippe bort, da folket stod i en tæt kreds om os. Hans arme sank slappe

ned.

"Vil I love ikke at tilføje mig noget ondt, hvis jeg siger sandheden?" spurgte han tvært.

"Ja," sagde Phroso. "Siger du den hele sandhed, skal ingen krumme et hår på dit hoved."

Nu var spændingen på sit højeste; for Demetri aflagde eden, mens Constantin så til med blegt og fortrukket ansigt. Der blev en kort stilhed, men i næste øjeblik blev den brudt af forbavsede udråb, for Demetri sagde: "Følg med!" og begyndte at gå hen imod byen. "Følg med!" sagde han igen. "Jeg skal sige jer alle sandheden. Jeg har tjent min herre godt, men et menneske råder selv for sin sjæl. Jeg skal tale sandhed."

Det omslag, der var sket hos folket, viste sig ved det, der nu skete. På et tegn af præsten tog Kortes og en anden mand Constantin ved armene og rejste ham fra græsbænken. Han skælvede og kunne næppe støtte på benene. I hjertet var han en kujon, det så man nu, da han var blevet retfærdighedens bytte. Vi fulgte nu alle med Demetri fra forsamlingspladsen og ned i den snævre gade, der førte op fra havnen. Der var ingen, der talte. Jeg gik i midten og foran mig Phroso, der stadig blev støttet af den kvinde, der var kommet frem for at trøste hende.

Demetri førte an med hurtige, bestemte skridt. Da han kom til kroen, standsede han og gik ind. Vi fulgte alle efter, også Constantin og hans vogtere. Vi gik igennem huset og kom ud i en indhegnet gård, der mod søsiden var lukket med en lav mur. Her stod Demetri stille.

"Så sandt Gud hører mig, siger jeg jer, at jeg kendte ikke den kvinde. Men i aftes kom Vlacho og bød mig følge med op til hytten på bjerget. Hvis han kaldte på mig, skulle jeg komme og

hjælpe ham med at bære hende ned til den ædle Constantin. Men da der blev kaldt, kom jeg sammen med Kortes og fandt Vlacho svømmende i sit blod. Kortes ville ikke give mig lov til at lægge hånd på den fremmede dame, men bød mig blive hos Vlacho. Da Kortes var borte og Vlacho død, løb jeg imidlertid ned og fortalte min herre, hvad der havde tildraget sig. Den ædle Constantin blev meget bestyrtet og befalede mig at følge med. Vi kom så til byen og gik forbi vagtstuen."

"Han lyver," råbte Constantin, men folket krævede stilhed, og Demetri fortsatte:

"Der stod Kortes på vagt. Min herre spurgte ham om, hvilken fange, han bevogtede, og da han hørte, at det var den engelske herre, søgte han at formå Kortes til at udlevere ham; men det ville Kortes kun gøre på den ædle Euphrosynes befaling. Så sagde min herre: 'Har du ikke andre fanger, Kortes?' Kortes svarede: 'Der er også en dame derinde. Vi fandt hende oppe i hytten; men hverken I, herre, eller Neopalias herskerinde har givet mig nogen befaling angående hende.' 'Hun er mig også ligegyldig,' sagde min herre og trak på skulderen, hvorpå han og jeg gik videre. Men da vi var kommet et stykke fra Kortes, lagde vi os på lur i skyggen af et hus, og der lå vi længe og ventede. Da klokken var slået to, så vi Kortes komme ud fra vagtstuen og den fremmede dame var med ham. Vi var kun halvtreds skridt fra dem, og jeg hørte, hvad damen sagde."

"Det gik til, som han siger," afbrød Kortes alvorligt. "Jeg lovede at være tavs; men nu vil jeg tale."

"'Jeg må gå til den ædle Euphrosyne,' sagde hun til Kortes," vedblev Demetri. "'Jeg har noget at fortælle hende.' Kortes svarede: 'Hun bor i præstens hus. Det er det tiende hus på

venstre hånd, når De går opad.' Hun takkede ham, og han gik ind i vagtstuen igen. Damen kom langsomt og frygtsomt opad gaden; min herre lo sagte og foldede et silketørklæde sammen. Der var ikke et menneske at se foruden damen, og da hun passerede os, sprang min herre ud imod hende og bandt tørklædet for hendes mund, før hun kunne få tid til at udstøde et skrig. Vi løftede hende derpå op og bar hende hurtigt nedad gaden. Vi kom her til Vlachos kro, døren stod åben; for Vlacho var gået ud, og det var endnu ikke bekendt, at han aldrig ville vende tilbage. Vi bar hende hurtigt igennem huset og kom så her, hvor vi nu står. Her lagde vi hende ned, og min herre bandt hendes hænder og fødder, så hun slet ikke kunne røre sig. Derpå trak min herre mig til side, tog fem guldstykker ud af sin pung, og idet han så mig ind i øjnene, sagde han: 'Er det tilstrækkeligt?' Jeg forstod ham og svarede: 'Ja, det er tilstrækkeligt, herre!' Han trykkede min hånd og gik så sin vej uden igen at komme i nærheden af damen. Da jeg havde lagt de fem guldstykker i min pung, trak jeg min kniv og bøjede mig over damen for at se, hvor jeg bedst kunne føre kniven. Hun var forsvarligt bundet og lå helt stille. Men det var en klar nat, og jeg kunne se, at hendes blik var rettet mod mig. Jeg stod en stund med kniven i hånden, så bøjede jeg mig ned for at støde til. Men hendes blik brændte mig ind i sjælen, og pludselig syntes jeg, at jeg hørte Satan le ved min side og hviske til mig: 'Stød til, Demetri! Stød til! Du er jo allerede fordømt, så stød kun til!' Jeg turde hverken se til højre eller til venstre, for jeg følte, at den Onde var hos mig. Så lukkede jeg øjnene og greb om min kniv, men damens blik tvang mig til at se på hende. Nu syntes jeg, jeg kunne høre mange djævle omkring mig, og de lo

af glæde: 'Han er en af vore. Ja, Demetri er en af vore. Han skal nok gøre det, og så hører han os til!' Med ét kom jeg til at hulke, og i det samme glimtede det i den bundne dames øjne. Hendes blik blev som den hellige jomfrus i kirken, jeg kunne ikke dræbe hende. Jeg kastede kniven fra mig og brast i gråd, og mens jeg græd, hørte djævlenes spektakel op. Jeg syntes, jeg hørte en stemme fra det høje: 'Jeg døde for at holde din sjæl i live, vil du nu selv tilintetgøre den, Demetri?' Jeg ved ikke, om der var nogen, der talte til mig, men natten var stille, og jeg var opfyldt af frygt. Jeg udbrød sagte: 'Ak, jeg er en stor synder!' Men da hørte jeg stemmen sige: 'Synd ikke mere!' og damens blik hvilede bønfaldende på mig. Så lukkedes hendes øjne, og jeg forstod, at hun var besvimet. Jeg tog hende op i mine arme og bar hende over den plads, hvor vi nu står."

Han standsede og stod et øjeblik tavs og ubevægelig. Der var ingen, der sagde noget.

"Jeg bar hende hen til enden af muren," fortsatte Demetri, "for jeg vidste, at Vlacho havde sit forrådskammer der. Døren var låset; men jeg lagde hende ned på jorden, mens jeg gik tilbage og hentede min kniv. Jeg fik så døren op og bar hende ind og lagde hende ned på gulvet. Derpå gik jeg tilbage til huset og kaldte på Vlachos datter, Panayiota, som jeg er beslægtet med. Da hun kom, pålagde jeg hende at holde vagt over damen, indtil jeg vendte tilbage. Jeg sagde, at Vlacho havde befalet mig at bringe hende hid, og det var min mening, at jeg senere ville føre damen til et sikkert sted, hvis jeg kunne finde et sådant. Panayiota, der elskede mig og frygtede Vlacho, lovede at vogte den besvimede dame trofast. Jeg løb så hen til min herre og fortalte ham, at nu var gerningen udført, og jeg bad om lov til at

vende tilbage og grave en grav til liget eller kaste det i havet. Men den ædle Constantin sagde: 'Det er tidligt nok at gøre det i aften. Så er vi over alle vanskeligheder. Var der nogen, der så dig?' Jeg svarede ubetænksomt: 'Ja, Panayiota ved besked.' Da blev min herre rasende; for han frygtede, at Panayiota ville forråde os; men da han hørte, hun elskede mig, blev han roligere. Han ville dog ikke lade mig gå, og jeg kunne ikke få lejlighed til at vende tilbage til damen."

Demetri tav. Uden at se op trådte Phroso sagte hen til det sted, han havde nævnt. Der var et lavt skur der, lukket med en svær trædør. Phroso bankede på, men der hørtes intet svar. Hun vinkede til Kortes, og han fik døren lukket op. Kortes gik ind, men kom tilbage i næste øjeblik og vinkede os nærmere. Vi flokkedes om døren, jeg var mellem de forreste. Der så vi et besynderligt syn. På gulvet sad en sværtbygget pige, lænet op imod skurets væg. Hendes øjne var lukkede, munden stod halvåben, og hun trak vejret dybt og regelmæssigt. Det var Panayiota, der havde vaget trofast den hele nat, men nu var bukket under for søvnen. Med hovedet i hendes skød hvilede den kvinde, som Demetri ikke havde kunnet dræbe. De bånd, hun havde været bundet med, lå ved siden af hende, og hun sov også, udmattet som hun var af sindsbevægelse og anstrengelse. Vi stod og så på dette mærkelige syn; det var som et fredeligt, venligt glimt gennem ophidsede lidenskabers mørke sky.

"Tys!" sagde Phroso. Hun gik frem, lagde sig på knæ ved den sovende kvinde, og ganske sagte kyssede hun Constantins hustru på panden. "Priset være Gud!" sagde Phroso blidt og kyssede hende én gang til.

12. Lov og orden

Nu syntes lykkens hjul endelig at have drejet sig således, at min tur måtte komme. For synet at fru Francesca i Panayiotas arme var den stærkeste bekræftelse på Demetris fortælling. Fra kvinderne hørtes medlidende mumlen, mens mændene kom med harmfulde udbrud. Hendes frelse måtte føre min med sig; for den betød jo hendes ægtefælles og min fjendes undergang.

Kortes trak Constantin Stefanopoulos fremad, indtil han kun stod et par skridt fra sin hustru. Der var ingen, der syntes at ville hjælpe ham, der var ingen, der fandt, at Kortes tog for hårdt på ham. De to kvinder vågnede og så sig forvildede om, men med ét sprang fru Francesca op, løb hen til mig og kastede sig med et skrig på knæ foran mig. "De vil frelse mig, herre, De vil frelse mig!" Demetri stod og så ret tilfreds ud; Constantin bed sig i læben og så sig frygtsomt om, som om han søgte venner eller frygtede hævn, og Phroso sagde med sin klare stemme:

"Der er intet at være bange for; for sandheden er kommet for dagen."

Hendes blik, der ikke ville møde mit, hvilede længe ømt og medfølende på den kvinde, der endnu knælede for mig. Phroso gik hen og rejste hende op, og præsten fremsagde en kort bøn til tak for den afsløring, St. Tryphon havde tilvejebragt. Jeg drog et lettelsens suk; for nu havde mine åndsevner været i en forfærdelig spænding i mange timer, og det trætter en mand at banke på dødens port en hel dag igennem. Og dog, i det øjeblik,

hensynet til min egen sikkerhed faldt bort, vendte mine tanker sig mod nye vanskeligheder: hvor var mine venner, og hvad var det, Phroso havde sagt?

Pludselig lød Kortes' klangfulde stemme over den vedvarende mumlen og dæmpede trusler, som fyldte luften:

"Hvad skal vi gøre ved denne mand?" sagde han, og hans hånd hvilede på den skælvende Constantins skulder. "For han har gjort alt det, den fremmede beskylder ham for at have gjort: han har bedraget den ædle Euphrosyne, han har søgt at dræbe denne dame, og vi har af hans egen mund hørt, at han dræbte vor gamle hersker, skønt han godt vidste, at han havde givet efter?"

Constantins hustru vendte sig hurtigt om mod den talende.

"Dræbte *han* den gamle herre?" spurgte hun. "Han sagde til mig, at det var Spiro, der i øjeblikkets ophidselse slog ham ihjel."

"Ja, vel så. Spiro eller Vlacho eller Gud ved hvem," sagde Kortes og trak på skuldrene. "Der var fuldt op af løgn i hans mund."

Men den gamle følelse havde ikke lagt sig, og der var igen et par stykker, der sagde:

"Den gamle herre solgte øen."

"Var det derfor, han døde?" spurgte fru Francesca hånligt, "eller er sandheden ikke den, at det var mig, der førte ham i døden?"

Der blev almindelig overraskelse, og alles blik vendte sig mod hende.

"Ja," vedblev hun, "jeg tror nok, jeg dømte ham til døden ved at gå til ham og fortælle ham min historie, samt bede om hans

beskyttelse. Constantin fandt mig hos ham og hørte ham hilse mig som sin brodersøns hustru, og samme eftermiddag blev han dræbt. Kan Constantin nægte, at den gamle herre ventede på den ædle Euphrosynes hjemkomst for at fortælle hende om det, da hans mund blev lukket for bestandig?"

Denne oplysning, der viste en ny hæslig bevæggrund for det, som Constantin havde forsøgt at fremstille som overdreven patriotisme, berøvede ham hans sidste forsvarere. Han lod til at indse, hvordan han var stillet; hans blik ophørte at lede efter mulige tilhængere og han rettede det i stedet mod jorden foran sig i stum fortvivlelse. Der var ikke én, som nu ville løfte en hånd for ham, vreden over at være blevet bedraget og brugt som hans værktøj skærpede deres had. Hans hustrus ord var ikke nogen overraskelse for mig. Jeg havde hele tiden haft på fornemmelsen, at han havde haft et skjult motiv, og at han havde udnyttet neapolitanernes voldsomme følelser til sine egne formål. Hvad hans motiv var, stod nu klart og tydeligt for alle, og retfærdiggjorde til overmål den mistro og skræk for ham, som jeg havde mærket hos hans hustru, dengang jeg første gang talte med hende oppe på bjerget. Men hun, som havde affyret det afgørende skud, vendte sig nu bort igen, og tog uden at sige mere Phrosos hånd.

Kortes, som nu, åbenbart med almindeligt samtykke, overtog befalingen – for Phroso gjorde ikke en bevægelse – så sig omkring for på sine landsmænds ansigter at læse deres beslutning. Han fik den oplysning og det samtykke, han ventede.

"Vi har ikke lov at dræbe nogen på St. Tryphons dag," sagde han.

Det var dødsdommen, så indirekte den end var udtalt, og neopaliterne forstod det og nikkede alvorligt. Forbryderen indså det også og vaklede; de stærke hænder der holdt ham fast, blev nu næsten forvandlet til støtter for at holde ham oppe. "Ikke i dag, men i morgen ved daggry." Kortes udtalte folkets vilje, og der var ingen, som bad om nåde eller udsættelse på Constantins vegne.

"Nu fører jeg ham til vagtstuen og forvarer ham der," sagde Kortes, og den gamle præst mumlede sagte: "Gud være ham nådig!" Med ét sprang Phroso hurtigt hen foran Kortes, hendes øjne bad ham finde en grund til at vise barmhjertighed, et påskud til at fælde en mildere dom. Hun sagde ikke et ord, men enhver forstod hendes bøn. Kortes så sig atter om, i forsamlingens ansigter så han mildhed, hvor han før så vrede, men det milde udtryk gjaldt den, der gik i forbøn, ikke forbryderen. Kortes rystede derfor alvorligt på hovedet, og Phroso vendte sig om mod den kvinde, der før havde stået hende bi, og skjulte sit ansigt ved hendes bryst. Constantin, som så, at hans sidste håb var glippet, faldt om i armene på den mand, som sammen med Kortes holdt ham, idet han udstødte en lang, dæmpet jamren af frygt og fortvivlelse, som var frygtelig at høre, selv fra så skyldige læber som hans.

Således gik det til, at Constantin Stefanopoulos blev dømt til døden i kroens gård, og han blev nu ført til sit fængsel, mens vi alle i tavshed fulgte efter ham og Kortes ud på gaden. Kroen tømtes og den smalle gade fyldtes af den folkemængde, som ledsagede Kortes og hans fange, indtil døren i vagtstuen lukkede sig bag dem.

Så var det, at Phrosos øjne for første gang vendte sig mod mig med et hurtigt blik, der fortalte om glæden over min frelse, men hun slog øjnene ned, da jeg så på hende, og vendte sig bort i sin forvirring. De ord, som hun i øjeblikkets glæde havde glemt, stod mig klart for hende, og hun blev blussende rød. Jeg vendte mig bort og så ned ad den stejle gade ud mod havet. Jeg tænkte kun på hende og ikke på noget som helst andet.

Men åh, denne ø! min herlige, lunefuld ø!

Men pludselig brast der et uvilkårligt, overrasket udråb over mine læber, og idet jeg løftede min hånd, pegede jeg med havnen og ud over havet. Hvert hoved drejede sig i den retning, jeg angav, hvert øje blev fængslet af det syn, jeg så. Der var et øjebliks åndeløs stilhed – en midlertidig undren – men så lød det fra alle neopaliterne:

"Guvernøren! Guvernøren!"

Ja, ganske rigtigt! En kanonbåd kom dampende ind mod havnen, og det tyrkiske flag vajede fra mastetoppen.

Dette syn bragte forandring i tingene. I et nu smeltede hoben bort omkring mig, gaden blev øde og tom, og husene på hver side opslugte deres beboere. Kun Kortes og hans fange, samt Phroso og fru Francesca blev stående. Demetri skyndte sig at komme bort, den gamle præst gik hjem, og inde i Vlachos kro fik pigerne travlt med forberedelser. Jeg stod der ubevogtet, upåagtet, tilsyneladende helt forglemt. St. Tryphons fest, forhøret, dommen, alt synes at have været drømmesyn, det flag, der vajede over kanonbåden, bragte nutiden tilbage med al livets prosa og gjorde dermed ende på det vilde, poetiske drama, som vi havde opført, og som nok havde fortjent at blive

besunget af en ny Alexander. Hvorledes gik det til, at guvernøren kom før tiden, og hvad kom han efter?

"Denny!" udbrød jeg pludselig, thi jeg fik den tanke, at det måtte skyldes ham, og fuld af håb for jeg af sted, som om alle Demetris onde ånder var i hælene på mig. Jeg løb ned ad den stejle gade og ud på molen. Da jeg kom derud, lagde kanonbåden netop til, og et øjeblik efter rystede Denny min hånd, så den var nærved at falde af, mens Hogvardt og Watkins oppe fra skibets dæk vinkede, som de var gale.

Denny var fra rælingen sprunget ned på molen, men nu blev der stukket en landgang ud, og sammen med ham gik jeg nu over på dækket og hilste med et dybt buk på en herre, som stod der. Det var en høj, fyldig skikkelse, tilsyneladende endnu ikke halvtreds år. Hans ansigt, der var mørkt og gustent, havde hårde træk, læberne var fyldige og øjnene små og skarpe. Jeg syntes ikke videre godt om hans udseende, men som han stod der foran mig, betød han lov og orden. Nu var det forbi med alle de vilde optrin, jeg havde måttet gennemleve. For denne mand, hviskede Denny til mig, var ingen anden end selve guvernøren, Mouraki Pasha. Jeg bukkede dybere endnu; for jeg stod foran en mand, rygtet vidste meget at fortælle om, noget godt, mere slemt, men alt sammen yderst interessant.

Mouraki Pasha talte til mig, blidt og med megen værdighed. Han benyttede det græske sprog, som han talte flydende, men med et fremmed tonefald, for af fødsel var han armenier.

"De må have en del at berette, lord Wheatley," sagde han med et smil. "Men først må jeg forsikre Dem om den glæde, det er for mig at finde Dem i live og uskadt. De kan være forvisset om, at De skal få oprejsning for, hvad De har måttet tåle af disse

oprørske skurke. Jeg kender neopaliterne, det er hårde negle, men de kender også mig, og jeg kan også være en hård negl, hvis det er nødvendigt." Hans blik modsagde ikke hans ord, da hans øjne med et ildevarslende udtryk dvælede ved den lille by derinde. "Men De vil naturligvis først tale med Deres venner," fortsatte han elskværdigt. "Kan jeg have den fornøjelse at se Dem om en halv times tid?"

Jeg bukkede. Den store mand vendte sig og gik, og Denny greb mig i samme øjeblik i armen: "Nå, gamle dreng, fortæl os så det hele."

"Ja, vent lidt," svarede jeg temmelig ærgerlig, "fortæl du nu hellere det hele."

Men Denny var mere bestemt end jeg, så min beretning kom først. Jeg fortalte dem det hele, som det var gået til, så nær som én ting. Læseren gætter let, hvad det var, jeg tav med. Denny og de to andre hørte efter med stigende overraskelse, og de dansede rundt af fryd, da jeg kom til beretningen om Constantins endelige nederlag.

"Det er udmærket," forsikrede Denny mig. "Gamle Mouraki skal nok klynge ham op."

"Så er det din tur at fortælle," sagde jeg.

"Å, vi har skam ikke noget særligt at berette. Vi kom helt igennem det gamle rør og nåede ud til havet, og så var alle fiskerne taget ud på fiskepladserne med undtagelse af en gammel fyr, der skulle passe på deres fødevarer. Nå, vi vidste ikke, hvordan vi skulle kunne komme tilbage til dig, og den gamle fisker fortalte os, at hele pladsen vrimlede med bevæbnede banditter, så –"

"Vil du nu ikke nok behage at give mig en ordentlig beretning," sagde jeg alvorligt.

Efter megen spørgen fik jeg da historien ud af Denny og de to andre, og her gengiver jeg den, for det var slet ikke så simpel en ting, som Denny i sin beskedenhed ville bilde mig ind. Da deres første overraskelse i anledning af det overskårne reb havde fortaget sig, blev de efter en hurtig rådslagning enige om at skynde sig af sted så hurtigt som muligt, og de gik hen ad en smal, slibrig klippekant, der indrammede vandet i dybet. Det stykke vej, de havde at tilbagelægge, var så farligt, at Hogvardt bestemt forlangte, at de skulle bindes sammen ved reb som ved en bjergbestigning, og således sikrede drog de af sted. Den første åbning fandt de uden videre vanskelighed, og nu viste rebet sig at være til god nytte, for Denny, der gik først igennem, styrtede hovedkulds ned og ville sikkert have mistet livet, hvis hans kammerater ikke havde kunnet holde ham oppe. Stien drejede nemlig brat af til højre, og Denny var gået lige ud over klippens kant. De var nu mere forsigtige og famlede sig langsomt frem i mørket, snart opad, snart nedad. Der gik timer på den vis, og til sidst var Watkins, der ikke var vant til legemlige anstrengelser, så udmattet, at han ikke kunne løfte en fod. Og dertil kom det fortvivlende, at det svage lysskær, som Denny straks havde kunnet se, hele tiden syntes at vige tilbage. Som det senere viste sig, havde de gået, eller rettere kravlet, snublet og hoppet i elleve timer, og i deres uro turde de ikke unde sig tid til hvile. Endelig syntes målet at være nær, for den bugtede sti blev med ét lige og jævn, og Denny, der allerede havde glemt den opfordring til forsigtighed, han havde fået så kort i forvejen, satte i løb med et højt hurra. Det var at udfordre

skæbnen, og stien førte da også ud over en ny afsats. Denne gang faldt de alle tre med et vældigt plask oven på hinanden i et dybt vandhul, og der gik nogle øjeblikke, før de kom op igen, ja Watkins var nær kommet til enden af sine lidelser, hvis ikke de to andre havde fået ham trukket op. Stien førte nu videre. Den syntes at være tilfreds med det sidste puds, den havde spillet mine venner, og fortsatte nu på helt normal måde, lysskæret blev stærkere og gik til sidst over i en blændende stråleglans. "Havet! Havet!" råbte Denny. Endelig stod de i en stor hule, der vendte lige ud til det blå hav. Hvad de så gjorde, kunne jeg på ingen måde få dem til at tilstå, men havde jeg været der, ville jeg have takket Gud og trykket mine kammeraters hænder, og det samme er jeg vis på, at de gjorde.

Dødtrætte, som de var, lå de der i nogle timer, indtil de pludselig blev vækket af en gammel mand, der kom ind i hulen med et bundt kæppe. Da han så de tre, vendte han om for at flygte, men i samme øjeblik var de på benene og greb ham for at få at vide, hvem han var. Han havde lige så meget at spørge dem om, og da han endelig blev klar over, hvem han havde for sig, og hvorledes de var kommet der, løftede han forbavset sine hænder og fortalte Hogvardt, der var den eneste, der kunne forstå ham, at deres frygt var vel grundet. Det var ikke en time siden, han havde truffet en neopalit, der havde fortalt, at man ikke tænkte på eller talte om andet end den fremmede, der havde dræbt Vlacho og var blevet fanget af Kortes, og som skulle dø den næste dag, for denne samtale fandt sted om morgenen på St. Tryphons dag. Denny var stemt for et hurtigt angreb, skønt det ville være den sikre død, og Watkins var rede til at gå med, selv

om han var så udmattet, at han næppe kunne gå. Hogvardt stod imidlertid fast på at gå mere forsigtigt frem.

De fik nu at vide, at den gamle mands kammerater var ude på fiskepladserne, en snes kilometer til søs, men den gamle mand havde en båd, og den gik de nu ned til. Under fiskernes vejledning begyndte de at ro, men deres kræfter ville ikke slå til. Solen sendte sin brændende varme ned over dem, Watkins måtte holde op med at ro, og Denny tjattede virkningsløst i vandet. Til sidst måtte også Hogvardt med et dybt suk opgive roningen. Den gamle fisker sad og så opgivende op mod himlen, og båden lå helt stille. Således gik tiden for dem, mens jeg på den anden side af øen udkæmpede min duel med Constantin Stefanopoulos.

Mens de så lå der, endnu en halv snes kilometer fra fiskerflåden, viste der sig pludselig en røgsky. Denny fløj op med et sådant sæt, at båden nær var kæntret. Årerne blev hurtigt stukket ud, og trætheden veg for de gladeste forhåbninger, da det tydeligt viste sig at være en kanonbåd. Denne kom hurtigt ned mod dem, og afstanden mellem dem blev mindre og mindre. Men de tre i båden råbte højt op, længe før de andre kunne høre dem, og de vedblev at råbe længe efter, at man havde hørt dem. Der blev sat en båd ud, og de tre kom om bord. De tyrkiske officerer hørte med forbavselse på flygtningenes historie, men trak på skuldrene, og guvernøren kunne aldeles ikke fås i tale, på ingen måde. "Jeg vil tale med ham!" råbte Denny, og Hogvardt ligefrem indsyltede skibschefen i smiger. Det var et menneskes liv, der stod på spil! Nej, de kunne ikke komme til at tale med ham. – det var en englænder. – Hans Excellence sov, så længe det var varmt. – Ja,

men en engelsk adelsmand! – Hans Excellence ville sikkert blive vred, men –! De penge, Denny havde hos sig, i forbindelse med det vildeste praleri om min magt og indflydelse, gjorde omsider udslaget. Jo, nu skulle de vække Hans Excellence. Himlen se i nåde til dem, for hvad han ville sige, men vække ham skulle de. Guvernøren ville til Neopalia i næste uge, denne gang gik de forbi for at inspicere en anden ø. Men måske Hans Excellence ville forandre sin rejseplan; han holdt meget af englænderne. Og det var jo en meget fornem englænder, ikke sandt?

Da Hogvardt næsten havde udtømt sit ordforråd, og Denny var bristefærdig af indeklemt raseri, blev Excellencen vækket. Han hørte på deres fortælling, tænkte over den, mens han langsomt strøg sit skæg, og endelig lød hans ordre: "Til Neopalia!" De tre råbte hurra, hvilket fik Mouraki Pasha til at trække brynene til vejrs og sende dem et overbærende blik. Således kom Mouraki til Neopalia, og dermed håbede jeg, var vor nød forbi.

Der var gået mere end den halve time med den beretning, og nu kom der bud efter mig. Jeg fortalte nu guvernøren mine tildragelser, og han hørte meget tålmodigt på mig, og forsikrede mig til slut, at han nok skulle gøre sin pligt og sørge for, at øboerne blev straffet.

"Øen skal blive givet tilbage til Dem," sagde han, "og De skal få fuldstændig oprejsning, lord Wheatley. Disse neopaliter skal jeg nok tale et ord med."

"Ja, jeg ønsker kun, at retfærdighedens arm må ramme Constantin," sagde jeg. "Øen har jeg afstået."

"Snak," sagde Hans Excellence. "Det foregik under tvang, det anerkender vi ikke. Det er selvfølgelig Deres ø, Deres ankomst

dertil er officielt bekendtgjort, og De kan slet ikke overdrage den til andre uden min regerings samtykke."

Jeg ville ikke diskutere den sag yderligere. Hvis det behagede Mouraki at give mig øen tilbage, formodede jeg, at jeg, efter iagttagelse af flere eller færre tidsspildende, men nødvendige ceremonier, atter kunne overdrage den til Phroso. I øjeblikket var dette en sag af underordnet betydning; for nu var Mouraki her med sine mænd, og Neopalia lå for guvernørens fødder.

Ja, således var situationen virkelig, og jeg bemærkede en stor forandring, da jeg i den kølige aften gik op gennem gaden ved Mourakis side, ledsaget af soldater og beskyttet af krigsskibets store kanon, der nu beherskede byen. Der var en del kvinder, der iagttog os, men ikke ret mange mænd, og disse var ubevæbnede og så overordentlig ydmyge ud. Mouraki syntes at lægge mærke til min overraskelse.

"De lavede uroligheder her for tre år siden," sagde han, "og jeg kom da herover. Det har de ikke glemt."

"Hvad gjorde De ved dem?" var jeg dristig nok til at spørge.

"Det, der skulle gøres," sagde han, og han, denne armenske guvernør, tilføjede med et betydningsfuldt smil: "Det er jo ikke armeniere." Jeg forstod hans smil således, at her var der vel ingen kedsommelig englænder, der ville forlange, at oprørske neopaliter skulle dømmes efter, hvad der var lov og ret.

"Og Constantin?" spurgte jeg. Jeg håber ikke, jeg var for hævngerrig.

"Det er jo St. Tryphons festdag," sagde Hans Excellence og smilede på ny.

Nu kom vi forbi vagtstuen. En officer med fem mand forlod vor eskorte og posterede sig udenfor bygningen. Constantin var

dermed i sikker forvaring, og vi gik videre. Så sagde Mouraki: "Jeg må anmode Dem om husly. Som øens hersker tilkommer det Dem at være min vært."

Jeg bukkede til svar og slog ind på den vej, der førte op til det gamle grå hus. Da vi var et par hundrede skridt fra huset, så jeg Phroso komme ud af døren. Hun gik os hurtigt i møde og standsede lidt foran guvernøren, idet hun nejede dybt for ham og i velvalgte ord bød ham velkommen og udtrykte sin ærbødighed. Mouraki så på hende i tavshed og smilede næsten umærkeligt. Hun blev forvirret ved dette tavse smil, og hendes velkomstord døde bort på hendes læber. Endelig sagde guvernøren langsomt og alvorligt:

"Er De den dame, der fremkalder oprør og trodser min herskers vilje, og som søger at dræbe den mand, der kommer i fred for at tage det, han har lovlig adkomst til?"

Jeg tror, jeg bevægede mig, som om jeg ville styrte frem. Mourakis udtryksfulde ansigt sagde så tydeligt, som ønskes kunne, om jeg var så formastelig, at jeg ville driste mig til at afbryde ham. Jeg trak mig tilbage, for en offentlig indsigelse her ville kun bringe mig en offentlig tilrettevisning.

"Forunderlige er neopaliternes veje," sagde han og stirrede atter på Phroso.

"Jeg beder kun om barmhjertighed, herre," mumlede hun.

"Og hvad vil det sige, at De taler om Deres hus? Hvor er Deres hus? Jeg ser foran mig den engelske herres hus, det hus, hvor han gæstevenligt vil modtage mig. Hvor er det hus, De kalder Deres?"

"Huset tilhører den, De mener, herre," sagde hun. "Men jeg har dog anstrengt mig for at gøre det i stand til Deres

modtagelse."

Jeg var nu omtrent på kogepunktet, men beherskede mig dog. Det glædede mig, at Denny ikke var nærværende; han havde sammen med de andre to indlogeret sig om bord på yachten, for at der kunne blive bedre plads til Mouraki og hans følge. Phroso stod tålmodig og ventede, Mourakis blik målte hende fra øverst til nederst.

"Den anden kvinde?" spurgte han med ét. "Deres fætters hustru, hvor er hun?"

"Hun er oppe i hytten på bjerget, herre, med en kvinde, der opvarter hende."

Guvernøren gjorde tegn med hånden til, at Phroso skulle gå ved hans side, og således drog vi tre ind i huset. Der var liv og støj, og kvinderne og mændene havde travlt i anledning af den fornemme mands besøg.

Mouraki satte sig i den lænestol, jeg plejede at benytte, og idet han henvendte sig til den officer, der syntes at være hans adjudant, gav han hurtigt nogle ordrer angående sin personlige bekvemmelighed. Derpå vendte han sig om mod mig og sagde meget elskværdigt:

"Eftersom De betænker Dem på at optræde som vært, skal De være min gæst, mens jeg er her."

Jeg takkede. Han sagde derpå til Phroso, at hun kunne gå, og med en dyb hilsen trak hun sig tilbage og gik op ad trappen. Mouraki bad mig tage plads, og hans tjener kom nu med cigaretter. Mouraki bød mig én, og mens han stirrede på den blålige røg, studerede jeg hans træk med en vis ængstelse. Jeg var rasende på manden over den behandling, han havde givet Phroso, men han interesserede mig tillige. Jeg troede, at han nu

sad og overvejede betydningsfulde sager. Måske Constantins forbrydelse eller den straf, han skulle idømme neopaliterne. Skønt sådanne anliggender kunne vel ikke kaldes betydningsfulde for en mand, der ude i den store verden havde haft millioners skæbne i sin hånd, og som nu beklædte en guvernørpost, snarere fordi han var i unåde, end fordi det var en passende stilling for en så dygtig mand. Det var sådanne tanker, jeg gjorde mig, mens jeg sad og iagttog ham.

Men vi er kun mennesker, og de største iblandt os viser sig ofte mere menneskelige end vi andre dødelige. Da Mouraki var færdig med sin cigaret og så, at vi var ene, tog han én til, tændte den, og idet han tydeligt nok sammenfattede resultatet af sine overvejelser, sagde han:

"Ja, jeg tror egentlig ikke, jeg nogensinde har set en smukkere pige."

Der var kun én ting at svare til det, og jeg sagde derfor:

"Det tror jeg heller ikke, *jeg* har, Deres Excellence."

Men jeg var ikke tilfreds med udtrykket i Mourakis øjne, og den tilfredshed, der havde opfyldt mig ved tanken om mine venners frelse og min egen redning, var pludselig som bortblæst nu, da jeg sad og så på guvernørens gådefulde ansigt og kloge smil. Hvad vedkom det ham, om Phroso var smuk eller ej?

Jeg kunne vist med lige så megen ret have tilføjet: og hvad vedkom det mig?

13. Mouraki Pashas smil

Ved middagen viste Mouraki sig at være en glimrende bordfælle. Hans officielle stivhed og stolthed forsvandt, han kaldte mig kun ved navn og ønskede en lignende optræden fra min side. Det var ham en sand henrykkelse, forsikrede han, at træffe et civiliseret og elskværdigt menneske i en så fjern krog af verden, og han skød alle neopalitiske fortrædeligheder til side for kun at nyde øjeblikket. Det var virkelig en ganske glimrende aften, denne vittige og erfarne mand beredte mig, og da han trak sig tilbage, var det med et hjerteligt godnat. Jeg var mig ikke bevidst, om hans hensigt havde været at vinde mig eller blot at få at vide, hvad der boede i mig. Han var nået meget vidt i førstnævnte henseende, og jeg tvivlede aldeles ikke om, at det sidste var lykkedes ham fuldstændigt. Nå, jeg havde heller intet at lægge skjul på – med mindre det da skulle være noget, som jeg stadig stræbte at dølge for mig selv.

Jeg stod meget tidlig op den næste morgen. Man ventede ikke, at pashaen ville vise sig det første par timer, og han havde ikke udbedt sig min nærværelse før til frokost kl. 10. Jeg skyndte mig ned til havnen, gik om bord og fik en udmærket morgenkaffe og en glimrende svømmetur sammen med Denny.

Denny var meget spændt på at erfare mine hensigter: om jeg ville rejse hjem eller blive på Neopalia. Det var mig modbydeligt at tænke på at rejse hjem. Jeg priste øens skønhed i høje toner, men Dennys trækken på skuldrene antydede en vis tvivl med hensyn til min oprigtighed. Jeg endte med at erklære, at jeg

kunne ikke se nogen grund til at rejse, men selvfølgelig ville jeg lade mig råde af pashaen.

"Hvor er den unge pige?" afbrød Denny mig.

"Hun er oppe i huset," svarede jeg ligegyldigt.

"Hm! Har du hørt noget om, at Constantin er blevet hængt?"

"Ikke et muk; Mouraki har ikke talt om forretninger."

Denny agtede at foretage en lille sejltur og ville ikke opgive sin hensigt, fordi jeg ikke ville med. Jeg lovede så at træffe ham igen om aftenen og gik tilbage gennem gaden, hvad der i går eller i forgårs ville have kostet mit liv, men hvor jeg nu var så sikker som i Hyde Park i London. Kvinderne hilste høfligt, og det gjorde de fleste af mændene også, mens nogle enkelte lod, som om de ikke så mig. Jeg så, at soldaterne holdt vagt udenfor Constantins fængsel, og velfornøjet fortsatte jeg min vej op til huset. Jeg syntes, at min ø var meget smuk den morgen, og blodet strømmede muntert gennem mine årer. Jeg gik og tænkte på Phroso. Hvor var den anger, jeg forgæves søgte at føle?

Pludselig så jeg, at Kortes langsomt kom mig i møde. Han var altså blevet afløst, og Constantin var ikke mere i hans varetægt. Da vi mødtes, begyndte jeg at tale om vejret, om Neopalias skønhed og udsigterne for høsten. Han hørte på mig i tavshed, men da jeg et øjeblik standsede, så han på mig med sit trofaste blik og sagde blidt:

"Den ædle Phroso? Hvorledes står det til med hende?"

Jeg fortalte ham, hvad jeg vidste, men afdæmpede beretningen om Mourakis barskhed.

"De har altså ikke endnu talt til hende?" spurgte han. Og idet han trådte et skridt nærmere, tilføjede han: "Hun undgår Dem

måske?"

"Det ved jeg ikke," svarede jeg, og jeg følte mig forlegen under hans forskende blik.

"Det er jo naturligt, at hun er sky, men det går over, når hun først får talt med Dem. Jeg beder Dem, herre, tøv ikke. For hun føler det som en beskæmmelse, at hun har tilstået sin kærlighed, selv om det var for at frelse Dem. Det er svært for en ung pige at åbenbare den slags, når ingen har spurgt hende."

Jeg stod og lænede mig mod klippevæggen, der begrænsede vejen.

"Skynd Dem, herre, med at fortælle hende om Deres kærlighed til hende," bad han indtrængende. "Hun har måske allerede tænkt sig, at De elsker hende, men i sin skamfuldhed vil hun dog pines, indtil hun hører det af Deres egen mund. Opsøg hende uden længere tøven, herre!"

Jeg havde helt glemt min triumf over Constantin og min glæde over øens skønhed. Jeg slog øjnene ned for Kortes' stirrende blik, men så trak jeg på skuldrene og sagde ligegyldigt:

"Det var kun et venskabeligt påfund af den ædle Phroso for at frelse mig. Hun elsker mig ikke i virkeligheden, det var kun komediespil. Men jeg er hende inderlig taknemmelig for det; for det var til stor nytte for mig, og det må have været svært for hende at sige det."

"Det var ikke komediespil, det ved De også godt selv. Hørte De ikke kærligheden lyde i hvert ord? Ser De ikke kærligheden lyse i hendes blik, når hun er sammen med Dem, allermest når hun ikke vil se hen på Dem?"

"Hvorledes er De kommet til at kende hendes blik så godt?" spurgte jeg.

"Jeg har gransket det nøje, herre. Jeg ved ikke, om jeg elsker hende. Hun står så langt over mig, at mine tanker ikke har dristet sig til at flyve så højt. Men jeg ved, at jeg kan dø for hende, og jeg elsker ingen anden. Jeg synes, herre, at De burde nu være den lykkeligste og stolteste mand på jorden, og derfor beder jeg Dem om snart at tale til hende. Hvis jeg har næret nogen tvivl, så har min søster, som De så holde Phroso i sine arme, bortjaget den. Den ædle Phroso nævner Deres navn, mens hun sover."

En pludselig uimodståelig jubel steg op i mig. Jeg tror nok, jeg blev rød, for Kortes smilede, da han sagde: "Nu tror De mig, herre!"

"Tror!" udbrød jeg. "Nej, jeg tror aldeles ikke på det. Nej, nej, tusinde gange nej, jeg tror det ikke!" For jeg måtte slå min jubel og glæde ned, som man slår de hæsligste fristelser til jorden.

Der kom et tvivlrådigt udtryk i Kortes' ansigt, og nogle øjeblikke var vi begge tavse.

"Det er jo tåbeligt," sagde jeg som en svag protest. "Hun har kun kendt mig nogle få dage – eller rettere timer – og vi havde andet at tænke på end kærlighed."

"Kærlighed kommer oftest, når man ikke tænker på den, og en tapper arm tjener en bejler bedre end blide ord. De kæmpede imod hende og for hende, og hun så, De var en mand. Frygt ikke, herre, hun elsker Dem."

"Frygt ikke!" gentog jeg bittert.

"Hun har jo selv tilstået det," vedblev Kortes. "Så højt som sit eget liv, ja meget, meget mere."

"Så ti dog, mand!" råbte jeg vildt. "For fanden, hvad kommer det Dem ved?"

Kortes' ansigt røbede først stor forbavselse, så tvivlende frygt. Han kom nærmere og hviskede så sagte, at jeg næppe hørte det:

"Hvad fejler De, herre? Er det da ikke godt, at hun elsker Dem?"

"Lad mig være i fred! Jeg svarer ikke på Deres spørgsmål!" råbte jeg. Hvorfor tillod den fyr sig at krydsforhøre mig på den måde? Ak ja, det er den skyldiges evige spørgsmål.

Kortes trak sig et skridt tilbage og bøjede hovedet som for at gøre en undskyldning, men der lå ingen undskyldning i det blik, han sendte mig. Jeg ville ikke se på ham, men rettede mig og påtog mig min fornemste mine. Han skulle blot have læst i mit indre, hvor lille jeg følte mig.

"Nu kan det være nok, Kortes," sagde jeg så overlegent som muligt. "Deres hensigter er uden tvivl de bedste, men De tænker ikke på, hvem jeg er, og hvem De er."

Han følte sig aldeles ikke ydmyget, og jeg tror nok, at han opdagede en del af sandheden, om ikke den hele, for han sagde: "Herre, De lod hende fatte kærlighed til Dem, sligt sker ikke, uden at en mand selv hjælper til."

"Hænder det måske aldrig, at unge piger går hen og forelsker sig i en mand, uden at han har givet dem anledning til det?" snerrede jeg.

"Nogle gør det måske; hun ville aldrig gøre det," svarede han roligt.

Han tav. Jeg nikkede til ham og fortsatte min gang. Han bøjede atter hovedet og blev ved at se efter mig. Jeg kunne

mærke, at hans blik hvilede på mig, mens jeg fjernede mig. Jeg var meget ilde til mode, for han havde ydmyget mig på det grundigste. Jeg forsøgte at håbe, at han tog fejl, men i min hjælpeløse selvmodsigelse jublede mit skamfulde hjerte af fryd over, at han havde ret. Det var ligegyldigt, hvilken vej, jeg bestemte mig for at vandre, for begge veje førte til en kamp, som jeg veg tilbage for og afskyede.

Jeg var blevet noget forsinket ved min samtale med Kortes, så Mouraki sad allerede ved morgenmåltidet, da jeg kom op til huset. Han bad mig undskylde, at han ikke havde afventet mit komme og sagde: "Jeg har haft meget at gøre, De må skam ikke tro, jeg har sovet indtil nu. Og så blev jeg sulten. Jeg har lige modtaget indberetninger om tilstanden på øen."

"Her er meget fredeligt nu. Deres ankomst har virket yderst beroligende."

"Ja, de kender mig og er sikkert meget bange, da de tror, at jeg vil være streng imod dem. De husker mit sidste besøg."

Han nævnede ikke Constantin med en stavelse, og skønt hans tavshed med hensyn til denne slyngel forbavsede mig, turde jeg ikke på ny udfritte ham. Jeg sad og ønskede, at jeg vidste, hvad der var hændt under hans sidste besøg. En mand, der havde en sådan mund som Mouraki, kunne vist udføre handlinger, man aldrig drømte om.

"Nu vil jeg holde neopaliterne i spænding en lille tid," fortsatte han smilende. "Det har de godt af. For resten, Wheatley, dette papir her, vil De have det, eller skal jeg rive det itu?" Og han rakte mig det dokument, som jeg havde skrevet og overgivet til Phroso, da jeg gav hende øen tilbage.

"Gav hun Dem det?"

"*Hun?*" spurgte Mouraki med et drillende smil. "Er der da kun én kvinde i verden?" syntes han at spørge.

"Den ædle Euphrosyne, til hvem jeg gav det," sagde jeg med så megen værdighed, som det var mig muligt.

"Ja vel, det var Phroso, der havde fået det," sagde han. ("Pokker tage ved ham, at han tør kalde hende Phroso!" tænkte jeg.) "Jeg havde hende hernede i morges og lod hende udlevere papiret til mig."

"Ja, jeg kan jo kun give det tilbage til hende."

"Kære Wheatley, kan det more Dem at bære Dem således ad, har jeg ikke noget at sige til det. Men så længe Deres 'dokument' ikke har fået storvesirens stadfæstelse, vedbliver De at være Neopalias herre, og denne Phroso vil kun blive regnet for en meget oprørsk ung dame. Men De opnår jo en behagelig samtale, og der vil ingen skade være sket. Så giv det endelig tilbage." Han smilede atter, trak på skuldrene og tændte sig en cigaret. Hans opførsel viste hele tiden den fuldt ud høflige, tålmodige mands ringeagt for sagen og dens personer.

"Det synes at være lettere at få en ø end at blive af med den igen," sagde jeg leende, idet jeg forsøgte at dølge min ærgrelse.

"Ja, det er tilfældet med så mange ting," indrømmede Mouraki, "gæld, sygdom, fjendskab og – kærester."

Han gjorde et ganske lille ophold, før han nævnede det sidste, men det var så ubetydeligt, at jeg ikke kunne sige, om det var med hensigt eller ikke; og jeg havde allerede lært, at man ikke af Mourakis ansigtsudtryk kunne slutte sig til hans tanker. Men denne gang løste han selv gåden.

"Jeg berører måske private anliggender?" spurgte han. "Jeg har nemlig opdaget, kære lord Wheatley, at De i den beretning,

De gav mig, har ladet beskedenheden indtage oprigtighedens plads. Det var måske ganske naturligt, og jeg skal ikke gøre Dem bebrejdelser, så meget mere som andre har meddelt mig, hvad De fortiede. Men det var dog ingen hemmelighed, siden hvert eneste menneske på Neopalia vidste besked dermed?"

Jeg sad og røg min cigaret, og jeg følte mig yderst forlegen og ilde til mode.

"Jeg hører endvidere," fortsatte Mouraki med sit drillende smil, "at befolkningen glæder sig ved tanken om et Wheatley-Stefanopoulos dynasti, især da Constantins små streger har givet neopaliterne afsky for ham."

"Hvad agter De at gøre ved ham?" spurgte jeg dristigt for at lede samtalen hen i et andet spor.

"Kan De virkelig lide således at springe fra det ene emne til det andet?" spurgte Mouraki i en klagende tone. "Tænk dog på, at jeg er en langsomt tænkende orientaler, og det trætter mig frygteligt."

Det ville have været mig en sand fornøjelse at slynge min cigaret lige i ansigtet på ham.

"Ja, det er jo Deres Excellence, der bestemmer emnet for vor samtale," sagde jeg og betvang mit raseri.

"Å, lad os nu være fri for at høre dette 'excellence', når vi er her for os selv. Jeg lykønsker Dem virkelig til Deres erobring. Hun er ganske storartet, og det var et fortryllende indfald af hende at komme med denne kærlighedserklæring. Det har i høj grad behaget neopaliterne, der jo alligevel er ret romantisk anlagte, og den ædle handling rørte dem."

"Ethvert som helst menneske ville være blevet rørt."

"Ja, vist så," sagde Mouraki og rystede asken af sin cigaret. "Jeg spurgte hende ud om det i morges."

"Spurgte *De* hende ud?" Min stemme skælvede næsten umærkeligt af vrede. Det mærkede jeg selv, og Mouraki opfattede det også. Hans smil blev bredere.

"Ja, jeg må jo have rede på alt. Men jeg forsikrer Dem, kære Wheatley, jeg spurgte med så megen delikatesse som muligt."

"Sligt kan ikke gøres med delikatesse."

"Jeg anstrengte mig dog for det," sagde Mouraki i det klagende tonefald, han før benyttede, og han strakte hænderne bønfaldende frem imod mig.

Var det kun Mourakis hensigt at drille mig, eller havde han en bestemt hensigt? Han så ud, som om det sidste nok kunne være tilfældet. Jeg fik min fatning igen ved den tanke.

"Besvarede den unge dame så Deres spørgsmål?" spurgte jeg i en ligegyldig tone.

"Ville det ikke være indiskretion fra min side, om jeg fortalte Dem, hvad hun sagde?" afparerede Mouraki.

"Det tror jeg ikke. Der er jo ingen tvivl om, at det hele kun var et elskværdigt påfund af hende."

"Ja, det har De ret i! Et yderst elskværdigt påfund! Hun er sikkert en god lille pige," sagde pashaen leende, "en af dem, der skaber lykken i en mands hjem."

"Her på Neopalia har hun ikke megen udsigt til at blive gift," sagde jeg.

"Himlen finder nok på råd," bemærkede Mouraki. "For øvrigt synes hendes påfund at have gjort et stærkt indtryk på vor fælles ven Kortes."

"Måske," sagde jeg og trak på skulderen. "Han er vist selv lidt skudt i hende og derfor anlagt for skinsyge."

"Hvor De ser skarpt!" mumlede Mouraki beundrende. "Men, for at komme tilbage til Deres spørgsmål, skal jeg betro Dem, at den unge dame ikke sagde noget. Hun foretrak at spille fornærmet."

"Er det muligt?" udbrød jeg overdrevent spydigt.

"Ja, det er virkelig sandt. Men hendes rødmen klædte hende yndigt, særdeles yndigt. Jeg misundte Dem, det forsikrer jeg, jeg gjorde."

"Eftersom det ikke er sandt –"

"Å, det kan være meget behageligt at høre sådant, selv om det ikke er sandt. Oprigtighed i kærlighed gør denne yderligere tiltrækkende, men nogen nødvendighed er det ikke, min ven."

Jeg svarede ikke og lidt efter fortsatte pashaen:

"Men for øvrigt må vi ikke anlægge den samme målestok ved bedømmelsen af disse mennesker, som vi ville anvende, hvis talen var om os selv. Hvis Constantin ikke allerede havde en kone –"

"Hvad så?" udbrød jeg og sprang op.

"Og det er måske en hindring, som ikke er uovervindelig."

"Han fortjener kun ét: at blive hængt."

"At få en kone, der ikke bryder sig om ham, ville være næsten lige så slemt."

"Men det kan De jo ikke mene."

"Den tanke foruroliger Dem?"

"Det ville jo være modbydeligt."

Mouraki lo fornøjet, da han mærkede min ophidselse.

"Hvad siger De så om Kortes?" spurgte han.

"Han står jo så uendelig langt under hende. Men – tilgiv, at jeg spørger – hvorfor er det Dem så meget om at gøre at få hende gift?"

"Så længe hun er ugift, er hun tydeligt nok en fare for freden her på Neopalia," svarede han med påtagen alvor. "Men der er jo Deres unge ven –"

"Å, Denny er jo en ren dreng."

"De forkaster hver eneste, jeg foreslår," sagde han spøgefuldt beklagende, mens hans blik på samme tid hvilede forskende på mig.

"Deres forslag synes næppe at være alvorligt mente, kære pasha." Jeg sagde det i en vred tone, for han var mig for stærk, og det var forgæves, at jeg søgte at skjule min sindsstemning.

"Nu vel, jeg skal da fremkomme med to alvorlige forslag. Det må De da kalde hensynsfuldt. Jeg foreslår da først – Dem selv."

Jeg gjorde en afværgende bevægelse med hånden og lo forlegent.

"De siger ikke noget?"

"Burde jeg ikke høre, hvem De ellers har på listen? "

"Jo, selvfølgelig. Ja, den anden, jeg har at foreslå" – pashaen standsede og lo, mens han tændte sig en frisk cigaret – "det er mig selv."

"Stadig spøgefuld!" udbrød jeg og tvang mig til at smile.

"Nej, det er mit ramme alvor," sagde Mouraki indtrængende. "Jeg er i det uheldige tilfælde at være enkemand, for anden gang oven i købet; så hård har skæbnen været. Hun er yderst henrivende, og min stilling vil måske nok i nogen grad kunne bøde på, hvad jeg måtte mangle i ungdom og romantisk tiltrækning."

"Ja, hvis hun synes –"

"Jeg tror ikke, hun vil vedblive med at forkaste mig," sagde Mouraki med et tankefuldt smil, idet han fortsatte: "Da jeg kom her for tre år siden, var hun et meget smukt barn, der tegnede til at blive en meget smuk kvinde, og nu ser De jo selv, at jeg ikke er blevet skuffet i min forventning. Men min hustru levede endnu på den tid, om hun end var svagelig. Jeg tænkte dog ikke alvorligt over sagen den gang, og det var først, da jeg genså Phroso, at jeg kom på de tanker. De ser så overrasket ud?"

"Ja, jeg er også overrasket."

"Finder De hende da ikke tiltrækkende?"

"Oprigtig talt, så er det ikke det, der er grunden til min overraskelse."

"Skal jeg gå videre i mine formodninger? De mener, jeg er en gammel mand? Det er et ungt menneskes misforståelse, kære Wheatley."

Jeg kunne ikke udholde denne samtale længere og rejste mig temmelig brat.

"Alt dette kræver nøjere overvejelse," sagde Mouraki blidt, "og vi kan atter drøfte den sag i eftermiddag. Nu har jeg nogle småting at varetage."

Pashaen rejste sig og gik langsomt ovenpå. Jeg sad alene tilbage i den hal, jeg nu kendte så godt, og min første tanke var den, at det var sørgeligt, at jeg ikke længere var fange herinde og havde Constantin udenfor, stræbende mig efter livet, Phroso indenfor, afhængig af min beskyttelse, og Mouraki langt borte i det fjerne, bestyrende en eller anden afsides del af sit distrikt. Den tilstand var ganske vist alt for spændende til at kunne kaldes fornøjelig, men jeg følte mig i hvert fald ikke dengang

ydmyget eller pint og plaget som nu, og jeg var dengang ikke så fortvivlet som nu, da Mouraki forlod mig.

Der lød lette trin på trappen, og Phroso kom ned. Hun var den, jeg sidst af alle ønskede at se i dette øjeblik, og dog var der ingen i verden, jeg hellere så for mine øjne end hende. Da hun kom ned, så hun mig, og et øjeblik blev vi, hvor vi var. Så gik hun hen imod mig, og jeg rejste mig med et buk. Hun var meget bleg, men hun smilede, da hun sagte hilste mig og gik forbi mig. Det bedste, jeg kunne have gjort, havde været at lade hende være ene; men jeg fulgte efter. Jeg indhentede hende på marmortrinene foran døren, og der stod vi så og så ud over det fjerne, blinkende hav således, som vi før havde stået og betragtet det. Jeg stod og tænkte på, hvad jeg ville sige.

"Jeg bør sige Dem tak," sagde jeg, "og dog er det mig ikke muligt. Det var jo storslået."

En stærk rødme bredte sig over hendes ansigt.

"De forstod mig?" mumlede hun. "De forstod min hensigt? Jeg syntes, det var den eneste udvej, og jeg tror nok, det var til nogen nytte."

Jeg bøjede mig ned og kyssede hendes hånd.

"Jeg tænker ikke på, om det var til nytte eller ej," sagde jeg. "Jeg tænker kun på det, De gjorde."

"Jeg brød mig ikke om neopaliterne, men når jeg forestillede mig, hvad De ville tænke om mig –" Det var hende umuligt at fortsætte, og den hånd, der ligesom ved en forglemmelse et øjeblik havde hvilet i min, trak hun pludselig til sig.

"Ja, jeg vidste selvfølgelig godt, at det kun var et – påfund," sagde jeg. "Ja, det forstod jeg straks."

"Ja, ikke sandt?" hviskede hun og så ud over havet.

"Jo," sagde jeg og så ligeledes ud over havet.

"Og De tilgiver mig?"

"Tilgiver!" Min stemme lød sagte og sløret. Jeg kunne ikke indse, hvorfor et menneske skulle stilles, som jeg blev stillet, og jeg var ikke klar over, om jeg ville kunne udholde det. Men jeg kunne ikke på det tidspunkt gå bort fra hende, hvor meget det så skulle koste.

"Og De vil glemme det? Jeg mener, De –" Og hendes hvisken døde helt hen.

"Jeg glemmer det aldrig, så længe jeg lever," sagde jeg.

Da var det, som en tilsyneladende uimodståelig indskydelse fik magt over os, og vi så på hinanden. Vi så så længe, at det til sidst smertede. Mens jeg så på Phroso, kom der i hendes blik en glæde, der kæmpede med skammen, et budskab om uanet lykke, om angst og fryd. Så slog hun øjnene ned og begyndte at tale til mig, langsomt og roligt:

"Det faldt mig ind, at jeg kunne bringe hjælp, hvis jeg sagde det, fordi neopaliterne elsker mig og så måske ikke ville gøre Dem noget. Men jeg kunne ikke se hen på Dem. Jeg ønskede kun så inderligt, at De måtte forstå mig, således at De ikke skulle tro, at –, så De ikke skulle tænke det om mig, herre. Og jeg vidste ikke, hvorledes jeg skulle være i stand til at tale med Dem i dag, men jeg *måtte*, det var nødvendigt."

Jeg stod ved siden af hende uden at sige et ord, men i det samme hørte vi fra et af de smalle vinduer over os en sagte, fornøjet latter. Der fløj et udtryk af rædsel og afsky over Phrosos ansigt.

"Å, den frygtelige mand!" hviskede hun forfærdet.

"Hvad er der med ham?"

"Han har været her før, og jeg har set ham smile og hørt ham le, just som han nu lo, mens han sendte mennesker i døden og så til, da de døde. Det var mænd her fra øen, folk, der havde tjent os trofast og var vore venner. Å, han forfærder mig." Hun skælvede og strakte hænderne ud, som om hun ville afværge noget modbydeligt. "Jeg har hørt ham le således, da en moder bad ham skåne hendes søns liv, og en ung pige bad for sin kæreste. Det piner mig at være i hans nærhed, han kender ikke til medlidenhed. Men gå dog i forbøn hos ham for neopaliterne, de handlede i uvidenhed."

"Der skal ikke blive krummet et hår på én af dem, hvis det står i min magt at hindre det," sagde jeg alvorligt. "Men – er De ikke selv bange for ham?"

"Hvad skulle han gøre mig?" spurgte hun. "Han talte med mig i morges om – om Dem. Jeg kunne næsten ikke holde ud at tale med ham. Men hvad skulle han vel gøre mig?"

Jeg tav. Mouraki havde altså ikke omtalt det forslag, han i en drillende blanding af spøg og alvor havde fremsat for mig. Hun vedblev at se spørgende på mig, og idet hun lagde sin hånd på min arm, sagde hun:

"Og desuden ville De jo beskytte mig, herre. Så længe De er her, er jeg jo i sikkerhed."

"Så længe!" Det var som om mit hjerte frøs til is, mit blik sagde hende det, og hun forstod det øjeblikkelig. Hun tog hånden bort fra min arm og pegede ud over havet. Jeg så vor smukke lille yacht komme hjem fra sin lille morgensejlads.

"Ja, så længe De er her, herre," sagde hun og forsøgte nok så tappert at smile.

"Så længe De behøver mig, bliver jeg her," forsikrede jeg hende.

Hun så op på mig, og farven vendte tilbage i hendes ansigt.

"Så længe De er i nogen som helst fare," tilføjede jeg forklarende.

"Ja," sagde hun med et suk og så et øjeblik mod jorden, men fortsatte så, som om hun kom i tanker om de høflige ord, hun burde sige: "De er meget god imod mig, herre, skønt Deres ø har behandlet Dem så uvenligt, og det vil være Dem en glæde at sejle bort fra den til Deres hjem."

Jeg bøjede mig nærmere ind imod hende. "Det er den allerdejligste ø i verden, og det ville være mig kært at blive her hele mit liv."

Igen hørte vi den fornøjede latter fra vinduet ovenover, og Phroso blev atter forfærdet. Med et svagt skrig strakte hun sin hånd ud og greb min.

"Vær ikke bange. Han skal ikke gøre Dem noget," sagde jeg.

Et øjeblik efter hørte vi nogen komme ned ad trappen inde i huset, og lidt efter viste Mouraki sig i døren. Phroso havde hurtigt fjernet sig nogle skridt fra mig, men Mouraki vidste nok, at vi ikke havde stået således, lige før vi hørte hans skridt. Han så først på Phroso og dernæst på mig, hendes rødmen og mit skulende blik gav ham de oplysninger, han manglede. Et øjeblik stod han der og smilede – jeg afskyede dette smil – og så kom han helt frem. Han bukkede let, men i hvert fald høfligt for Phroso, og til min forbavselse tog han så min hånd og trykkede den på det hjerteligste.

"Ja, undskyld, men hvad er der i vejen?" spurgte jeg.

"I vejen!" udbrød han strålende velfornøjet. "I vejen? Ih, kære Wheatley, der er det i vejen, at De synes både at være en meget lykkelig og meget diskret person."

"Ja, jeg er ikke rigtig med endnu," sagde jeg og forsøgte at skjule min stigende vrede.

"Ja, men det er da ingen hemmelighed?" spurgte han. "Det er da almindelig bekendt, ikke sandt?"

"Hvad er det, der er almindelig bekendt?" Jeg næsten råbte disse ord; for det var mig umuligt at beherske mig.

Pashaen tog det imidlertid meget roligt. Han holdt en bunke breve i venstre hånd og begyndte nu at ordne dem. Han sluttede med at udvælge et, som han holdt op for mig, mens hans øjne blinkede ondskabsfuldt til mig.

"Jeg kommer noget bagud i min korrespondance, når jeg er på rejse," sagde han. "Dette brev kom til Rhodos for en uges tid siden sammen med en mængde officielle dokumenter, og jeg fik det først nu i morges. Det angår Dem."

"Mig? Hvorledes?"

"Eller snarere, det omtaler Dem."

"Hvem er det fra?" Mourakis ansigt lyste af skadefryd, så jeg blev urolig.

"Det er fra vor gesandt i London. De kender ham vist?"

"Ganske lidt."

"Ja vel."

"Nå? Og så?"

"Han spørger mig, hvorledes det går Dem på Neopalia, om jeg har nogle efterretninger fra Dem."

"Ja, nu er De jo i stand til at give ham besked."

"Ja, ganske udmærket besked. Og han vil derved blive i stand til at besvare nogle forespørgsler, der er blevet rettet til ham."

Nu vidste jeg, hvad der ville komme. Mourakis ansigt strålede af fryd, og jeg påtog mig det roligste udtryk, jeg kunne. Jeg turde ikke se hen på Phroso, der stod tæt ved os.

"Det var fra en vis ung dame, der er meget bekymret for Dem."

"Så?"

"En frk. Hipgrave – frk. Beatrice Hipgrave."

"Ja så!"

"Som jo er Deres veninde?"

"Ja, vist så, kære pasha."

"Som, for at sige det rent ud – og jeg må atter lykønske Dem, kære Wheatley – som ikke er nogen anden end Deres tilkommende hustru. Tusinde gange til lykke!"

"Tak, tak! Det var meget elskværdigt af Dem," sagde jeg. "Ja, det er min tilkommende hustru."

Jeg må have spillet denne komedie godt, og den var dog langt fra let. Mourakis henrykkelse svandt som dug for solen, og han så ret dum ud. Jeg vedblev at se koldt og overlegent på ham.

Men han høstede alligevel sin triumf. Fra mig så han hen på Phroso, og jeg fulgte retningen af hans blik. Hun stod aldeles livløs, forstenet, og hendes bønfaldende blik var ufravendt rettet mod mig. Hun gjorde ikke en bevægelse, sagde ikke et ord, Mouraki smilede på ny, og jeg sagde:

"Er der ellers noget nyt fra London, kære pasha?"

14. En krigslist

Nu var jeg glad. Så snart jeg blev ene og rigtig fik tid til at tænke over Mourakis kup, glædede jeg mig, for han havde gjort ende på den falske stilling, jeg var kommet i ved min egen svaghed. Han havde nu gjort det muligt for mig at tjene Phroso som hendes gode og sande ven, og han havde truffet den afgørelse i kampen, som jeg ikke selv havde kunnet træffe. Nu ville det være en let sag for os begge – forestillede jeg mig – at gå ud fra det foregivne venskabelige "påfund" og beskedent holde vore inderste følelser i baggrunden, mens vi i fællesskab lagde kontramine mod pashaen. Denne gik på sin side frem med al den tålmodighed og behændighed, som han aldeles mesterligt forstod at anvende. I den påfølgende uges tid foregik der tilsyneladende ikke noget, men den, der så nøjere til, opdagede snart, at der var langsom, men uafbrudt fremgang. Jeg var ene næsten hele tiden deroppe, men jeg kunne ikke få mig til at opgive min stilling og slutte mig til mine venner om bord på yachten. Der var intet for mig at gøre, men Mouraki arbejdede. Hver dag havde han lange samtaler med Phroso, mens jeg næppe så et glimt af hende. Øens anliggender var stadig grund nok for Mouraki til at tale med dens herskerinde, mens jeg ikke havde noget påskud til at opnå en sammenkomst, som hun bestræbte sig for at undgå. Jeg kunne forestille mig, hvilke fremskridt, pashaen gjorde, ikke med hensyn til at vinde hende, for jeg vidste jo, hvor hun hadede og frygtede ham, men i retning af at nedslå hendes mod og fremkalde en tilstand af

fortvivlelse, der ville tjene ham lige så godt som kærlighed. Der var ingen tvivl om, at han havde alvorlige hensigter. Hans uendelige tålmodighed fortalte om en fast beslutning; hans åbenbare tilfredshed viste, at han var vis på sit held.

Der var gået otte eller ti dage på den måde, og jeg blev mere og mere nervøs og mere og mere besluttet for hver time. Denny var hørt op med at udbede sig mit selskab, og jeg fjernede mig aldrig langt fra Stefanopoulos'ernes hus. En aften, da vejret var mørkt og stormfuldt, og Mouraki havde trukket sig tilbage, gik jeg en lille tur. Da jeg var gået et hundrede skridt fra huset, vendte jeg mig og så op mod lyset fra guvernørens vinduer. Det strålede roligt og klart og var mig som et billede på hans ufravigelige planer. Uden at jeg ret vidste af det, kom der en forbitret ed over mine læber. Til min overraskelse fik jeg svar i samme øjeblik.

"Han handler, De taler, herre. Han arbejder, De nøjes med at forbande ham. Hvem vinder?" lød det alvorligt, og jeg kunne skelne Kortes' smukke skikkelse. "Han arbejder, hun græder, og De bander. Hvem vinder?" spurgte han igen og lagde armene over kors.

"Synes De ikke, svaret ligger i Deres eget spørgsmål?" sagde jeg vredt.

"Jo, hvis jeg har spurgt rigtigt," sagde han, og jeg kunne mærke et anstrøg af foragt i hans tonefald, som jeg ikke brød mig om. "Jo, svaret ligger i mit eget spørgsmål, hvis De er tilfreds med at lade tingene være, som jeg har fortalt."

"Tilfreds med at ... Gode Gud!"

Han gik helt tæt hen til mig og hviskede:

"I morges fortalte han hende, hvad han ville, og nu i aften – mens vi står her og taler sammen – taler han atter om det til hende. Og hvem har hun til at hjælpe sig?"

"Hun vil jo ikke lade mig hjælpe, hun vil ikke tale med mig."

"Hvorledes vil De kunne hjælpe hende? De gør jo intet andet end at bande."

"Hør nu, Kortes," sagde jeg, "jeg ved meget godt, at jeg er et fæ, en usling og alt, hvad De ellers behager at antyde, men jeg finder ikke, at Deres foragt er en smule bedre end min banden. Hvad har De på hjerte?"

"Er De nødt til at holde Deres løfter til den dame i Deres eget land?"

"Har De hørt noget om hende?"

"Min søster, der betjener den ædle Euphrosyne, har fortalt mig om det."

"Ja, de løfter jeg har givet hende, må jeg holde."

"Også de løfter, De har givet Mouraki?"

Min tankegang fulgte hans, og jeg greb ham ivrigt i armen.

"Hvorfor spørger De, Kortes? Hvorfor?"

"Jeg troede, De gjorde Dem så mange betænkeligheder, herre."

"Jeg vil ikke et øjeblik betænke mig på at føre denne Mouraki bag lyset."

"Det lyder da af noget, herre," svarede han med et barsk smil. "Jeg var lige ved at tro, at vi to skulle have danset sammen ved brylluppet."

"Ved brylluppet?" udbrød jeg. "Nej, Kortes, det har jeg ikke. Men mener De –?" Jeg gjorde en bevægelse, der betød vold imod

Mouraki, men tilføjede i det samme: "Det må alligevel være i åben kamp."

"De må ikke røre et hår på hans hoved, herre. Det ville gå frygteligt ud over Neopalia."

Et øjeblik stod vi tavse. Så lo jeg kort:

"Jeg råder selv for mit rygte," sagde jeg, "og jeg kan sværte det til, hvis jeg skulle have lyst."

"Å, men det er kun Mouraki Pashas øjne," sagde Kortes med et smil.

"Men vil hun forstå det? Vi skal ikke have mere –"

"Ja, hun vil forstå Dem. De skal komme til at tale med hende."

"Kan De sætte det i værk?"

"Ja, med min søsters hjælp. Vil De først fortælle Mouraki det?"

"Nej, hun skal vide det først, det kunne jo hænde, hun ikke ville gå ind på noget."

"Han er hende alt for modbydelig til, at hun ikke vil gøre alt for at slippe fri."

"Godt. Hvornår da?"

"Nu i aften. Hun forlader ham snart."

"Men følger han hende ikke til hendes dør?"

"Jo, men De ved jo, herre, at der er en anden vej."

"Ja vel, over taget. Men så stigen?"

"Den skal være der om en time."

"Og De selv, Kortes?"

"Jeg venter ved foden af stigen. Om så pashaen selv kommer, skal han ikke slippe derfra i live, hvis han vil op."

"Kortes, De viser mig megen tillid."

"Det ved jeg, herre. Hvis De ikke var en mand, man kunne have tillid til, ville De nu gøre det, De skal foregive at gøre."

"Jeg håber, De har ret, Kortes, det brænder i mig, når jeg tænker på at være hende så nær."

"Tror De ikke, jeg forstår det, herre?" sagde han med et bedrøvet smil.

"De er en prægtig fyr, Kortes."

"Jeg er i hendes tjeneste."

"Deres søster giver hende så fuld besked, før jeg kommer. Det ville være umuligt for mig selv at sige det."

"Ja, den ædle Euphrosyne skal få fuld besked, inden De kommer."

"Om en time altså?"

"Ja vel."

Jeg trykkede Kortes' hånd, da han gik, og stod nu ene der i mørket. Men nu havde jeg noget for, og jeg var bevæbnet, så det var ikke ørkesløs banden, jeg nu hengav mig til. Jeg begyndte at gå rask frem og tilbage, mens jeg gennemgik min rolle. Den var ikke lille. Jeg skulle bekæmpe Mouraki med hans egne våben; min kynisme skulle overgå hans, og min ligegyldighed for ærens krav skulle være større end hans skamløse brug af frygt eller magt. Mouraki ville ikke mere få al latteren på sin side, jeg ville også få lov at le, eg jeg var vis på, at min latter selv på hans glatte, uudforskelige ansigt ville fremkalde en forbitret skulen.

Jeg gik hurtigt, og pludselig var jeg nær ved at støde til en mand, der sprang til siden for at undgå mig. "Hvem der?" råbte jeg og stod klar til at forsvare mig, sådan som jeg efterhånden havde lært var klogt her på Neopalia.

"Det er mig, Demetri," svarede en tvær stemme.

"Hvad har du at bestille her? Og med gevær?"

"Jeg går en aftentur ligesom den ædle herre."

"Dine 'aftenture' har før haft noget at betyde."

"De har ikke noget at frygte nu."

"Er der andre, der har noget at frygte?"

Der var et ophold, før hans barske stemme svarede:

"Nej, ingen. Hvem har noget at frygte nu, da vor nådige guvernør selv er til stede og våger over os?"

"Det har du ret i, Demetri, han er ikke mild mod sådanne urolige hoveder, som der jo også findes på Neopalia."

"Jeg kender ham bedre, end De kender ham, herre," sagde fyren, og hans stemme dirrede af undertrykt had. "Ja, vi er mange her på Neopalia, der kender Mouraki."

"Det siger Mouraki også, og han siger det, som om det fornøjede ham."

"Han skal nok blive helt fornøjet en skønne dag."

Demetris vildskab havde gjort mig opmærksom, og jeg så ham stift ind i ansigtet. Det tiltagende mørke var ikke nok til at skjule det vredesglimt, der skød frem i hans dybtliggende øjne.

"Demetri, Demetri," sagde jeg, "vandrer du ikke ad en farlig vej? Jeg kan se, du har en lang kniv i dit bælte, og den bøsse der, er den ikke ladt? Hør nu, Demetri, du skal gå hjem."

Han syntes påvirket af mine ord, men han benægtede den formodning, jeg var fremkommet med.

"Jeg søger ikke at slå ham ihjel," sagde han tvært. "Hvis vi var stærke nok til at kæmpe i åben kamp, svarer jeg ikke for vore handlinger. Han dræbte min broder, herre."

"Jeg har også dræbt en af dine brødre, Demetri."

"Ja, i ærlig kamp, da han prøvede at dræbe Dem. De piskede ham ikke først halvt ihjel for hans moders øjne og hængte ham bagefter."

"Gjorde Mouraki det?"

"Ja, herre. Men det er ikke noget at tale om, og jeg har intet ondt i sinde."

"Hør nu, Demetri! *Jeg* har ingen grund til at holde af Mouraki, og du hjalp mig godt for en tid siden, men hvis jeg igen ser dig drive rundt her med din bøsse og din kniv, så vil jeg, så sandt jeg lever, give pashaen underretning om det. Vi anvender ikke snigmord, hvor jeg hører hjemme. Forstår du mig?"

"Ja vel, herre, men det var heller ikke min hensigt."

"Du må selv bedst vide, hvad du har for, og nu ved du, hvad jeg vil gøre. Gå nu din vej og vis dig ikke mere her."

Demetri forsøgte at gøre nogle undskyldninger for sin tilstedeværelse, men han kunne ikke finde på noget, der virkede troværdigt. Han svor, at jeg tog fejl af ham. Jeg bad ham forsvinde, og til sidst gjorde han det også. "Det er dog en plage, at man har fået en hæderlig opdragelse," sagde jeg til mig selv. For det havde været svært belejligt, om man havde kunnet lade Demetri løsne et skud mod pashaen eller dræbe ham med den lange kniv, som han havde stået og kærtegnet.

Under vor samtale var tiden forløbet, og jeg gik tilbage til huset. Det var nær midnat. Lyset var slukket oppe hos Mouraki, og to soldater holdt vagt ved den lukkede dør. De lod mig komme ind og låsede døren efter mig. Det var ikke mig, de passede på. Mouraki vidste godt, at jeg ikke nærede noget ønske om at forlade øen. Det var Phroso, der blev bevogtet af pashaen, og han havde måske også nok en følelse af, at han selv ikke var populær på Neopalia, og at det ikke ville være klogt at forlade sig på indbyggernes loyalitet.

Lidt efter stod jeg i indelukket bag ved huset. Stigen var parat, og Kortes stod ved siden af den. Der syntes ellers ikke at være nogen oppe. Det regnede stadig, og blæsten var taget til, så det susede og hylede oppe i skoven.

"Hun venter på Dem," hviskede Kortes. "Hun ved besked og vil støtte planen."

"Hvor er hun?"

"Oppe på taget. Hun er indhyllet i min kappe, så hun er godt beskyttet."

"Og Mouraki?"

"Han er gået i seng. De talte sammen i to timer."

Jeg steg op og befandt mig så på det flade tag, hvor Phroso havde stået og stirret op mod bjerget. Dengang bekæmpede vi Constantin, nu var det Mouraki, der var vor fjende. Nu sad Constantin i fængsel, uskadelig, og, som det da lod til, hjælpeløs. Jeg tog Phrosos hånd og førte den til mine læber, mens jeg sagte hilste på hende. Phrosos første svar var en nervøs hulken, som hun straks gjorde undskyldning for.

"Jeg er så træt," sagde hun. "Så forfærdelig træt. Nu i aften måtte jeg kæmpe med ham i to timer. Tilgiv mig, jeg skal nok være stærk, herre."

Jeg havde besluttet at gå strengt forretningsmæssigt til værks og tog straks fat på sagen.

"De kender jo planen? Samtykker De i den?" spurgte jeg.

"Ja, jeg tror nok, jeg har forstået alt. De er meget god, herre, men De udsætter Dem for en stor fare for min skyld."

Det var sandt. I mere end én forstand.

"Jeg gør kun for Dem, hvad De ikke betænkte Dem på at gøre for mig," sagde jeg.

"Ja," hviskede Phroso ganske sagte.

"De spillede komedie dengang, nu er det min tur." Min stemmes tonefald var ikke blot koldt, men også bittert og ubehageligt. "Jeg tror nok, det skal gå," fortsatte jeg. "Han vil ikke driste sig til at foretage noget yderliggående skridt imod mig, så jeg kan ikke indse, hvorledes han vil forhindre os i at tage bort."

"Tror De, han vil lade os rejse?"

"Hvorledes han kan nægte os det? Hvorhen vil De?"

"Jeg har nogle venner i Athen. Det er folk, der kendte min fader."

"Godt. Jeg skal bringe Dem til Athen og –" Jeg standsede. "Jeg skal bringe Dem til Athen, og –" Atter standsede jeg, det var mig umuligt andet. "Og efterlade Dem der i sikkerhed," sluttede jeg endelig temmelig barsk.

"Ja, herre. Og så rejser De hjem i sikkerhed?"

"Ja, måske. Det er jo lige meget."

"Det er ikke lige meget," sagde hun blidt. "For jeg er ikke rolig, hvis De ikke er i sikkerhed."

"Phroso! Phroso! Så ti dog stille!" bad jeg indvendig.

"Derfor skal De rejse hjem, tilbage til Deres eget land. Tilbage til den dame –"

"Bryd Dem ikke om –" begyndte jeg.

"Tilbage til den dame, som min herre elsker," hviskede Phroso. "Så glemmer De denne besværlige ø og – – og de besværlige mennesker, der lever her."

Hendes ansigt var ganske nær ved mit, som hun sad her, bleg, med bedrøvet blik og et smil om den skælvende mund. Det var det skønneste ansigt i verden, jeg havde set, og hendes hånd

hvilede i min. Der var måske de mennesker, der ville have set hen over hendes hoved og ikke ind i disse øjne; det måtte være helgener eller tåber. Jeg var ingen af delene. Nej, jeg så. Så, som om jeg aldrig mere skulle se noget igen, eller ikke brød mig om at leve, når jeg ikke kunne se ind i hendes øjne. Men Phroso trak sin hånd ud af min, og hun slog øjnene ned. Jeg *måtte* bryde tavsheden.

"I morgen tidlig går jeg lige til Mouraki og fortæller ham, at De har samtykket i at blive min hustru, at De vil rejse med mig under beskyttelse af Kortes og hans søster, og at vi skal vies, så snart det kan lade sig gøre."

"Men han ved jo besked med – den dame, De elsker."

"Det vil ikke overraske Mouraki at høre, at jeg bryder med – den dame, jeg elsker," sagde jeg.

"Nej," sagde Phroso og så ufravendt frem for sig, "det vil ikke overraske Mouraki."

"Det vil måske ikke overraske nogen."

Phroso svarede intet til dette, og lige da jeg havde sagt det, hørte jeg en stemme nedefra, en stemme, som jeg rigtig godt kendte.

"Hvad står den stige her for, min ven?"

"For at man kan komme op eller ned, herre," lød det alvorligt fra Kortes. Der var ikke mindste spor af ironi i hans tonefald.

"Det er Mouraki," hviskede Phroso, og i farens stund søgte hendes blik tilbage til mig, mens hun drog sig nærmere ind til mig. "Det er Mouraki, herre."

"Jeg ved det," svarede jeg, "så meget desto bedre."

"Ja, det ser jo sådan ud," bemærkede Mouraki. "Men til hvis brug står den der, min gode Kortes?"

"Til dens, der ønsker at benytte den."

"Så vil jeg gå op."

"Nej, undskyld, herre!"

"Gå til side, mand. Hvad for noget? Du vover –"

"Løb ind på Deres værelse," hviskede jeg. "Hurtigt! God nat!" Jeg greb hendes hånd, trykkede den, og hun løb hurtigt ind ad den dør, der gav adgang til huset. Jeg var glad ved, at vor sammenkomst blevet afbrudt; for jeg havde ikke kunnet udholde den tilstand ret meget længere. Nu gik jeg hen til skydeskårene og bøjede mig frem over muren. Kortes stod som en mur mellem stigen og den forbavsede pasha.

"Men Kortes dog!" råbte jeg. "Er det muligt, at De ikke genkender Hans Excellence?"

"Hvad for noget, Wheatley? Er De deroppe?" udbrød Mouraki.

"Hvem skulle vel ellers være her, kære pasha? Kommer De op, eller skal jeg komme ned og holde Dem ved selskab? Gå til side, Kortes!"

Kortes, der ikke ville adlyde Mouraki, adlød mig; men Mouraki syntes at betænke sig på at stige op. Jeg gjorde derfor en ende på sagen ved hurtigt at stige ned. Mit ansigt var ét smil, og da jeg tog pashaen under armen, sagde jeg leende:

"Nå, nu er den nok opdaget. Jeg havde for resten tænkt på snart at fortælle Dem det."

Det var absolut lykkedes mig at overraske Mouraki denne gang. Hans forbavselse blev ikke mindre, da han så Kortes klatre behændigt op ad stigen, hvorpå han trak den op efter sig.

"Jeg troede, De var gået til ro," sagde jeg. "Og når katten er borte, spiller musene på bordet. Nå, nu har De fanget os."

"Os?" spurgte pashaen.

"Havde De tænkt Dem, at jeg var ene? Synes De just, at vejret indbyder en mand til at sidde ene oppe på et tag?"

"Hvem var da oppe hos Dem?" spurgte han, og mistanken lyste ud af hans kloge øjne.

Jeg vedblev at have ham under armen, mens jeg førte ham ind i huset gennem køkkenet. Da vi kom ind i hallen, sagde jeg:

"Er jeg da ikke et menneske med smag? Hvem tror De, det er?"

Han satte sig i den store lænestol, og der viste sig en dyb rynke på hans pande. Jeg kan ikke sige hvorfor, men jeg var i perlehumør. Jeg glemte den smertefyldte virkelighed og var så munter, som om det, jeg fortalte ham, var den lykkelige sandhed og ikke et bedårende, men uvirkeligt gøglebillede.

"Misforstå mig endelig ikke," lo jeg, mens jeg stod op foran ham med hænderne i lommen. "De må ikke gøre mig uret, kære pasha. Det er alt sammen, som det skal være, og der er intet foregået, som ikke måtte foregå under Deres Excellences tag."

"Jeg forstår ikke Deres gåder eller Deres munterhed," sagde Mouraki.

"Ikke det? Nå, der var en tid, da jeg ikke ganske forstod Deres. Men lykkens hjul drejer sig jo, og nu er det mig, der er øverst, kære pasha. De må derfor tilgive mig, at jeg er så oprømt. Det er jo så naturligt. Det var min hensigt at fortælle Dem det i morgen ved frokosten, men siden De overraskede os ved vort ømme møde, skal De vide det nu. Ønsk mig til lykke. Det henrivende pigebarn har tilstået, at hendes kærlighedserklæring var den rene, skære sandhed, og hun har samtykket i at gøre mig lykkelig."

"Vil hun gifte sig med Dem?"

"Men, kære pasha! Hvad ellers?" Jeg tog hånden op af lommen, tændte en cigaret og stod og pustede røgen fra mig med velbehag. Mouraki vedblev at sidde ubevægelig; han så koldt og skarpt på mig, og hans pande trak sig i dybe rynker. Endelig talte han:

"Men så frk. Hipgrave?" snerrede han.

"Kan man blive tiltalt her for brudt ægteskabsløfte?" spurgte jeg. "Ja, jeg må tilstå, kære pasha, jeg kan ikke gå helt fri for bebrejdelser, men De må ikke være for hård. Et øjeblik pintes jeg virkelig af samvittighedsnag. Det gjorde jeg. Men hun er alt for dejlig, det er sagen. Og som hun elsker mig! Å! Jeg kunne slet ikke stå imod." Jeg stod og skabte mig, som om jeg var en ganske ung hjerteknuser.

Mouraki var en klog fyr; men dette slag havde været uventet. Selv kloge fyre kan miste deres selvbeherskelse, når der i et øjeblik optårner sig frygtelige hindringer på den vej, de omhyggeligt har beredt sig selv. Pashaen blev rasende.

"Det er hurtigt, De har skiftet sind, lord Wheatley!"

"Ja, jeg kender ikke noget, der så hurtigt kan forandre en mands tanker som en smuk pige."

"Der er alligevel dem, der holder deres løfter," sagde han.

"Nogle få, måske; *meget* få nu om stunder."

"Og De stræbte ikke efter at være en af disse få?"

"Jo, vist stræbte jeg efter det," sagde jeg leende, "men mine bestræbelser har ikke kunnet holde stand overfor Phrosos yndigheder."

Så gik jeg ham et skridt nærmere, og idet jeg indhyllede min uforskammethed i et tyndt slør af medfølelse, sagde jeg:

"Jeg håber da, at De ikke for alvor er misfornøjet? De mente jo ikke noget med det, da De antydede Deres egne hensigter, vel? *Jeg* opfattede det i alt fald som spøg. Men har det været alvor, må De tro mig, når jeg forsikrer Dem, at det så gør mig ondt for Dem. Men enhver er jo sig selv nærmest i den slags sager, ikke sandt?"

Nu havde han fået så meget, han kunne tåle. Han rejste sig pludselig, og der kom en ed over hans læber.

"De skal ikke få hende!" udbrød han. "De tror, De kan le af mig. De mænd, der tror det, opdager altid, at de har taget fejl."

Jeg lo igen. Jeg betænkte mig aldeles ikke på at irritere ham til det yderste. Han ville ikke blive farligere for det; men det kunne hænde, at han ville blive mindre forsigtig.

"Ja, undskyld," sagde jeg, "men jeg indser ikke, at vi har brug for Deres tilladelse, mens vi derimod havde sat pris på Deres lykønskning."

"Jeg har dog nogen magt her på Neopalia," sagde han, og der kom et truende glimt i hans øjne.

"Det indrømmer jeg, men De er nødt til at bruge Deres magt med varsomhed, når De har med britiske undersåtter at gøre, ikke mindst, når det, om jeg så må sige, drejer sig om en mand i en fremskudt stilling. Og De kan i hvert fald ikke regne mig med blandt neopaliterne, kære pasha."

Han hverken syntes at høre efter eller ænse det, jeg sagde; men jeg kendte ham; jeg vidste, at han både hørte og ænsede.

"Jeg opgiver aldrig, hvad jeg beslutter mig til," sagde han.

"Det er på en prik min karakter, De der beskriver," sagde jeg, "og jeg har besluttet mig til at ægte Phroso."

"Nej!" sagde Mouraki. Jeg trak foragtende på skuldrene.

"Forstår De mig?" fortsatte han. "Det bliver der ikke noget af."

"Vi får at se," sagde jeg.

"De ved ikke, hvilken fare, De udsætter Dem for."

"Hør nu; smager den slags ikke vel meget af praleri?" spurgte jeg hånligt. "Deres Excellence er bestemt en stor mand; men derfor vil De alligevel ikke kunne gennemføre disse trusler overfor en mand af min rang." Jeg slog derpå over i en elskværdig tone og sagde: "Jeg forsikrer Dem, kære pasha, at havde *De* vundet hende, ville jeg have taget det meget roligt. Ville det ikke også være mere overensstemmende med Deres høje stilling, om De gjorde det samme?"

Der påfulgte en lang pause, og jeg iagttog hans ansigt. Lidt efter lidt klaredes hans pande, og hans mund viste et smil. Nu trak han også på skuldrene, og han rakte mig sin hånd.

"Wheatley," sagde han, "De har ret, jeg bærer mig ad som en tåbe. Men bliver en mand ikke en tåbe i sådanne situationer? De må tilgive mig, jeg elskede hende virkelig og troede mig sikker for Dem. Derfor løb hidsigheden af med mig. Vil De række mig Deres hånd?"

"Nå, nu ligner De Dem selv igen, kære ven," sagde jeg og trykkede hans hånd.

"Vi taler videre om det i morgen. Nu er min vrede forbi, så De har intet at frygte. Jeg kan godt tage imod fornuft."

Jeg takkede ham og sagde, at jeg påskønnede hans højmodighed.

"God nat, god nat!" sagde han. "Jeg ville ønske, at jeg ikke havde truffet Dem i aften. Til enhver anden tid ville jeg ikke i den grad have mistet min selvbeherskelse. Jeg kan vel stole på, at De tilgiver mig mine uoverlagte ord?"

"Af ganske hjerte!" sagde jeg alvorligt, og vi trykkede atter hinandens hænder. Mouraki gik hen til trappen og begyndte langsomt at gå op. Han drejede hovedet og så ned på mig.

"Hvorledes vil De klare den med frk. Hipgrave?"

"Jeg må håbe på, at hun vil tilgive mig, ligesom De gjorde," sagde jeg.

"Jeg håber for Dem, at De der må være lige så heldig," sagde han smilende. Nu lystrede hans ansigt ham fuldkomment. Det sidste jeg så af ham, var at han forsvandt op ad trappen.

Da pashaen var forsvundet, satte jeg mig ned.

"Nu er han gået op," sagde jeg til mig selv, "for at spekulere over, hvorledes han bedst skal slå mig ihjel, uden at det vækker opsigt."

Mouraki og jeg begyndte virkelig at forstå hinanden.

15. En ejendommelig flugt

Ja, vist var Mouraki farlig, yderst farlig. Især nu, da han havde genvundet herredømmet over sig selv. Men, som jeg også havde mindet ham om, der var jo visse grænser, han måtte holde sig indenfor, visse hensyn, han måtte tage. Jeg var temmelig kendt, så jeg kunne ikke forsvinde uden videre. Men selvfølgelig stod feberen her på øen lige så godt til guvernørens som til Constantins disposition, så jeg måtte vogte mig for smitte. Det var mig en trøst, at jeg atter var i besiddelse af det bedste forebyggende middel, jeg kendte, nemlig min revolver med tilhørende ammunition. Det, og så et vågent øje, var midlerne mod den dødelige sygdom, som kunne smitte personer, der ikke var ønskede på Neopalia.

Jeg troede, at pashaen var gået i seng, da han gik op efter vor samtale i hallen. Jeg selv gik nemlig straks til ro, og da jeg var udmattet efter al den sindsbevægelse, jeg havde gennemgået, faldt jeg i en dyb søvn. Men når jeg nu tænker tilbage på disse begivenheder, er jeg aldeles ikke sikker på, at han tilbragte meget af den nat i sengen. Nej, jag er tværtimod tilbøjelig til at tro, at han havde meget travlt, at der gik bud frem og tilbage, og at meget mærkelige sammenkomster fandt sted. Der blev vist lagt adskillige planer og tinget en del, så han var nok lige kommet tilbage til sit eget værelse, da jeg stod op for at gå min morgentur. Alt dette kendte jeg imidlertid ikke noget til den gang, og da jeg traf ham ved frokosttid, var jeg belavet på at skulle fortsætte vor samtale, således som aftalen var. Men

pashaen var omgivet af officerer, og der var uro og travlhed. Der blev udstedt ordrer, og meldinger indløb, kort sagt, alt, hvad der havde med romantik og kærlighed at gøre, syntes at være glemt.

"Kære lord Wheatley," udbrød Mouraki og vendte sig mod mig med alle tegn på ærgrelse og irritation aftegnet i sine træk: "De kan ikke tænke Dem, hvilke fortrædeligheder, jeg har. Men hvad er det også for skødesløse mennesker, jeg har i min tjeneste? Jeg er for godmodig, og denne min svaghed benytter de sig af – de har ladet vor ven Constantin slippe bort lige for deres næse."

"Er Constantin flygtet?" udbrød jeg, ærgerlig overrasket.

"Ja, desværre! Vagten var faldet i søvn, og det ser ud, som han har haft venner, der har hjulpet ham ud gennem et vindue. Jeg fik efterretningen ved daggry og lod straks hele øen ransage, men han var ikke til at finde, så der kan have ligget en båd parat."

"Har De undersøgt den hytte, hvor hans hustru opholder sig?"

"Ja, det var selvfølgelig det allerførste, jeg gjorde, kære ven. Men der var intet. Den bliver nu så skarpt bevogtet, at ingen kan komme ind, så hvis han vover sig derop, har vi ham med det samme. Men spis nu Deres frokost og lad mig ikke ødelægge den for Dem. Jeg har endnu et par ordrer at give."

Jeg adlød pashaen og satte mig til bords; men mens jeg spiste, og mens pashaen længere borte i hallen konfererede med sine officerer, faldt jeg i meget dybe tanker i anledning af Constantins flugt. Skildvagter falder virkelig i søvn – undertiden, ivrige venner lukker vinduer op – undertiden, og flygtninge finder undertiden både parate. Men, alligevel –?

Enten så Mouraki havde fortalt mig hele sandheden, eller der lå noget bag ved, betød Constantins flugt, at en bitter fjende var sluppet løs imod mig. Jeg havde kæmpet mod Constantin, jeg havde berørt Mourakis skjold aftenen i forvejen: skulle jeg nu forsvare mig mod dem begge? Og ville det blive de to mod mig, eller, som drengene siger, alle mod alle? Hvis det var den første mulighed, ville min risiko for at få feberen betydeligt forøget, og jeg havde en fornemmelse af, at det nok ville være den første mulighed, der var den mest sandsynlige. Men jeg manglede et virkeligt bevis for, at de to arbejdede sammen. Mourakis tydelige ærgrelse syntes at modsige min formodning. Men var denne ærgrelse ikke netop lidt for tydelig? Det var en så soleklar, ægte følt og ubehersket ærgrelse, at den just syntes lidt for stærk til at blive troet.

Pashaen slog sig ned hos mig, mens jeg sad ved min cigaret. Han sagde, at hvis Constantin var på øen endnu, ville han være indfanget inden aften. Mouraki slog i bordet, da han forsikrede mig, at ikke en muldvarp – endsige da et menneske – kunne undgå soldaternes opmærksomhed, ikke en fugl, sagde Mouraki (og han gentog det flere gange) kunne prøve på at flyve ind i hytten, uden at det ville blive set, og den ville heller ikke slippe uskadt fra forsøget. Og når de så fik fat på Constantin, skulle han komme til at bøde for denne bedrift. For Mouraki havde kun opsat hans afstraffelse alt for længe. Denne uforskammede flugt var kun, hvad pashaen havde fortjent for sin svaghed overfor fangen. Mouraki gjorde sig de heftigste bebrejdelser. Det var hans ære, der stod på spil, sagde han, og han ville ikke sove, før Constantin var fanget. Kort sagt, pashaens iver syntes at gå ud over alle grænser og at optage alle

hans tanker så meget, at den foregående aftens begivenheder var glemte. Da jeg berørte den sag, slog han afværgende ud med hånden. Den ubetydelighed fik virkelig vente, nu var der alvorlige ting at afgøre. Når Constantin atter var fange, kunne vi tale videre om den ting.

Jeg slap endelig bort fra den strøm af oprigtighed, hvori Mouraki var nær ved at drukne mig, og gik ud i den friske luft. Phroso kunne jeg ikke se noget til, heller ikke Kortes viste sig. Jeg så yachten nede i havnen og tænkte et øjeblik på at gå ned til de andre; men Denny havde uden tvivl allerede fået efterretningen, og jeg ville ikke gerne være borte så meget som en time. Begivenhederne foregik jo hastigt på Neopalia. Folk viste sig og forsvandt på et øjeblik, undslap og blev ikke indfanget. Men jeg sagde til mig selv, at jeg ville sende et bud ned på yachten; for jeg ville have, at Denny og de andre skulle vide, hvad jeg var tilbøjelig til at antage med hensyn til denne begivenhed.

Den storm, der havde raset over øen den foregående nat, havde nu lagt sig. Det var en varm dag, og de blå bølger dansede i solskinnet. Den friske brise førte nok så muntert fiskerbådene ud af havnen. Hvis Constantin havde fået fat på en båd, var det en god vind for ham. Men havde han mon? Jeg så op til hytten i skoven deroppe, og en tanke faldt mig ind. Jeg kunne løbe derop og være nede igen i ganske kort tid.

Jeg gik hurtigt tilbage til huset og derfra ud i gården bagved. Her fandt jeg til min glæde Kortes. Både han og Phroso havde hørt om Constantins flugt. Den var almindelig bekendt.

"Jeg går op for at prøve på at komme ind i hytten," sagde jeg.

"Jeg har hørt, at den skal være bevogtet, herre."

"Kortes, tal rent ud af posen. Hvad mener De om denne historie?"

"Jeg ved ikke, hvad jeg skal tro. Hvis de ikke vil lade Dem komme ind –"

"Ja, det var det, jeg mente. Hvorledes har *hun* det?"

"Godt, siger min søster. Jeg har ikke selv set hende. Men vær forsigtig, herre. Hun har kun Dem og mig at forlade sig på."

"Og mine venner," sagde jeg. "Jeg har i sinde at sende dem bud, for at de kan være på deres post."

"Så send det med det samme," bad han. "De kan måske finde på at tøve, det gør Mouraki ikke."

Jeg indså rigtigheden af hans ord, men var på samme tid opsat på at udspejde hytten.

"Jeg sender det, så snart jeg kommer tilbage," sagde jeg og løb hen til muren, klatrede op og befandt mig lidt efter oppe i skoven. Jeg gik rask til og traf ingen, før jeg næsten var ved hytten. Da løb jeg lige på en skildvagt, og jeg så to andre i få skridts afstand. Hytten syntes at være omringet af påpasselige soldater. Manden standsede mig.

"Jeg vil op for at besøge fru Stefanopoulos," indvendte jeg.

"Jeg har ordre til ikke at lade nogen passere," svarede han. "Nu skal jeg kalde på den vagthavende officer."

Officeren kom. Han beklagede meget, at Hans Excellences ordre ikke tillod nogen som helst at passere. Og pashaens befaling viste jo særdeles forsigtighed; for denne fyr var jo en grænseløs fræk forbryder og havde vist mange venner. Og han ville selvfølgelig prøve på at sætte sig i forbindelse med sin hustru.

"Han kan jo da ikke vente sig nogen hjælp fra sin hustru," udbrød jeg. "Han ville jo have dræbt hende."

"Å, kvinderne forstår at tilgive. Han kunne sikkert overtale hende til at bistå ham på hans flugt, eller måske skræmme hende."

"Jeg får altså ikke lov til at passere?"

"Jeg er bange for, at det ikke kan lade sig gøre. Hvis Deres Herlighed kan få et pas af Hans Excellence, er det en anden sag."

"Er damen endnu i hytten?"

"Det tror jeg. Jeg har ikke selv været inde i hytten. Det hører ikke ind under den opgave, der er blevet mig tildelt."

"Er der vagt inde i hytten?"

Officeren trak undskyldende på skulderen. "Jeg må bede Deres Herlighed udspørge Hans Excellence, hvis der er noget, Deres Herlighed ønsker at vide."

"Ja, det vil sikkert være det rigtigste," indrømmede jeg og kastede et langt blik til hyttens vinduer.

"Jeg kan ikke engang tillade nogen at dvæle her i nærheden," sagde officeren og smilede undskyldende.

"Må man ikke se sig om?"

"Hans Excellence sagde *dvæle*."

"Det kommer måske ud på ét?"

"Det vil Hans Excellence kunne sige Dem, lord Wheatley."

Afspærringen var ikke til at gennembryde. Det var tydeligt nok. Det var forbudt at drive om i nærheden af hytten, og man udsatte sig for mistanke ved at se på den.

Der syntes ikke at være noget at gøre. Langsomt og modstræbende vendte jeg mig om og gik nedad gennem

skoven, fuldt overbevist om, at jeg nu fjernede mig fra hemmelighedens knudepunkt. Jeg var vis på, at vagten var opstillet der ene og alene for at forhindre min indtrængen, at pashaens søgen efter Constantin var et påskud, og at Constantin i dette øjeblik befandt sig i hytten med Mourakis vidende og under hans beskyttelse. Men jeg kunne ikke bevise min mistanke, og jeg kunne ikke begribe, hvilken krigsplan pashaen havde lagt. Jeg havde en følelse af at kæmpe i mørke. Det var, som om jeg havde bind for øjnene, mens min modstander havde den fulde brug af sit syn.

Jeg gik ind i huset. Alt var roligt, og jeg så ikke et menneske. Det var nu midt på eftermiddagen, og jeg satte mig ned og skrev til Denny, at han skulle være på sin post, både om dagen og om natten. Han og Hogvardt skulle hele tiden holde vagt, og yachten skulle være klar til afgang med et øjebliks varsel. Jeg bad ham skåne mig for spørgsmål, men blot holde sig parat, da liv og død kunne afhænge af et øjeblik. Således forberedte jeg min plan, der gik ud på intet mindre end i nattens mørke at foretage et dristigt flugtforsøg med Phroso og Kortes. Kunne vi nå yachten og komme ud af havnen, troede jeg nok, vi kunne smutte fra kanonbåden. Desuden var jeg vis på, at den forsigtige Mouraki ikke ville vove at skyde os i sænk. Han kæmpede bedst i det skjulte og ønskede ikke uvedkommendes indblanding; vi ville være mere sikre ombord på yachten end når vi færdedes blandt de skjulte farer på Neopalia.

Jeg blev færdig med brevet, lagde det i en konvolut og gik udenfor for at finde en, der kunne besørge det. Jeg så ned mod havnen, og det gav et sæt i mig, da jeg så, at der steg røg op fra yachtens skorsten. Yachten bevægede sig! Nu gled den ud langs

molen. Hvor sejlede den hen? Det tænkte jeg ikke over, det stod mig kun klart, at den måtte ikke sejle bort nu. Min betænkelighed ved at forlade huset forsvandt overfor denne bydende nødvendighed, og jeg satte øjeblikkelig i løb mod byen. Lige da jeg begyndte at løbe, syntes jeg, at jeg oppe fra vinduet hørte Mouraki høfligt, men forundret udbryde:

"Men, kære Wheatley? Hvad i al verden –?"

Jeg ville ikke standse for at besvare hans nysgerrighed. Han vidste det jo godt. Jeg løb. Jeg nåede hovedvejen og fløj ned ad den stejle gade. Kvinderne forskrækkede jeg, og børnene fløj til side for mig. Jeg havde ikke selv troet, at jeg kunne løbe så hurtigt, men jeg kom uhindret af sted uden en eneste standsning, før jeg nåede ud på molen. Men der måtte jeg læne mig mod en fortøjningspæl for ikke at falde om. Yachten var nu en kilometer borte, og afstanden blev større og større for hvert sekund. Jeg vinkede og vinkede med mit lommetørklæde. Der stod et par af Mourakis soldater i nærheden; de stirrede på mig. En fisker, der sad og bødede sit garn, lo spottende, og børnene, der var løbet efter mig ned ad gaden, stod nu i måbende kreds omkring mig. Jeg havde brevet til Denny i hånden, men Denny var langt borte. Hvad pokker gik der af ham? Jeg gjorde mig heftige bebrejdelser, fordi jeg ikke havde fulgt Kortes' råd. Thi hvad betød vel hytten og Constantin sammenlignet med at have mine venner og yachten i nærheden?

Så dukkede der pludselig et håb op. Måske var det kun for at få en times tid til at gå, måske ville de snart være inde igen. Jeg stirrede ud efter skibet. Det holdt sin kurs, lige ud, intet tegn til forandring. Yachten syntes mig at bære Phrosos håb om redning og mit om sikkerhed, og som den dansede hen over

bølgerne, var den mig et billede på Mourakis sejrsglæde. Jeg følte mig helt syg om hjertet og vendte mig bort fra vandet. I det samme kom der en dreng løbende hen til mig med et brev.

"Herren om bord på skibet gav mig dette til Dem, herre. Jeg skulle lige til at komme op med det, da jeg så Dem løbe ned gennem gaden, og jeg fulgte så efter Dem, herre."

Brevet var fra Denny; jeg flåede det ivrigt op:

"Kære Charley! Jeg ved ikke, hvad du tager dig for, men det er lidt for kedsommeligt for os. Så vi tager ud på en fisketur. Gamle Mouraki har været forfærdelig flink imod os og givet os en fyr med, der skal vise os de bedste fiskepladser. Hvis vejret fremdeles holder sig, bliver vi et par nætter ude, så du skal ikke vente os før i overmorgen. Jeg vidste, det var håbløst at prøve på at få dig med. Bær dig nu pænt ad, og rag dig ikke ind i noget, mens jeg er borte. Mouraki får selvfølgelig fat på Constantin med det allerførste. Han sagde, han var vis derpå, med mindre fyren skulle have fået fat på en båd. Jeg skal nok løbe op til huset, så snart vi kommer tilbage.

D.

P.S. Du sagde, at du ikke behøvede Watkins deroppe, så jeg har taget ham med for at lave mad til os."

Velsignet være de uskyldige! Denny var meget uskyldig og derfor vist også i høj grad velsignet. Nu var pashaen blevet af med ham på den allerletteste måde, og jeg måtte indrømme, at Mouraki havde været "forfærdelig flink". De ville komme tilbage i overmorgen, og så ville Denny "løbe op til huset." Det var både

til at le og græde over. Jeg rev mit brev i små stykker og stak Dennys i lommen, hvorpå jeg gik opad igen. Jeg stod stille og så endnu en gang ud over havet. Jeg syntes ikke, det smilede til mig, som det plejede. Det var ikke længere mit tilflugtssted, men derimod det fængselsgitter, der stængede mig inde – mig og den, jeg skulle skærme og frelse.

Og Denny havde taget Watkins med for at lave mad til dem, "da jeg ikke behøvede ham deroppe". Jeg ville have givet min sidste hvid for at kunne have en trofast mand ved min side. Og jeg måtte ikke "rage mig ind i noget". Jeg forstod meget godt, hvad Denny mente med det. Nå, han kunne være rolig. Det så ikke ud til, at der skulle blive megen tid til at tænke på kærlighedsanliggender.

"Jeg har jo virkelig andet at lave," sagde jeg til mig selv.

Jeg gik langsomt opad, og jeg var så fordybet i mine tanker, at det gav et sæt i mig, da jeg med ét hørte en stemme sige: "Herre!" Jeg så op. Jeg var lige udenfor Vlachos kro, og på dørtærsklen stod Panayiota, Demetris kæreste. Det var hende, der havde våget over Constantins hustru, som Demetri ikke havde kunnet dræbe. Hun så sig spejdende om og trak sig derpå hurtigt tilbage, idet hun vinkede mig ind til sig. I en situation som min, må man benytte sig af enhver mulighed, der tilbyder sig, og jeg fulgte efter. Hendes kinder glødede, og hun befandt sig i en spænding, hvis årsag det var mig umuligt at ane.

"Jeg har et budskab til Dem, herre," hviskede hun. "Jeg må skynde mig at sige det, ingen må se os." Hun trak sig endnu længere tilbage.

"Ja, skynd Dem kun, Panayiota," sagde jeg. "Jeg har ingen tid at spilde."

"De har én ven mere, end De tror," hviskede hun ind i mit øre.

"Det glæder mig," sagde jeg. "Var det det hele?"

"Ja, det var det hele – én ven mere, end De ved af, herre. Fat mod, herre."

Jeg så spørgende på hende, og hun forstod, at jeg bad om en tydeligere forklaring.

"Jeg kan ikke sige mere," sagde hun. "Det blev mig befalet at sige Dem dette – én ven mere, end De tror. Nu har jeg sagt det, og De må ikke tøve, herre. Jeg kan ikke sige mere, og der er fare på færde."

"Jeg siger tak for budskabet, og jeg håber, den ven vil være mig til nytte."

"Det vil han," svarede hun hurtigt og gjorde en afværgende bevægelse med hånden, da jeg rakte hende et pengestykke. Hun gjorde tegn, at jeg skulle gå; men i samme øjeblik holdt hun mig tilbage.

"Hvor er damen – den ædle Constantins hustru – hvad sker der med hende?" spurgte hun dæmpet.

"Det ved jeg ikke," svarede jeg. "Jeg tror, hun er oppe i hytten."

"Og han er på fri fod igen?"

"Ja." Jeg så på hendes ansigt, da jeg tilføjede: "Guvernøren vil opspore ham."

Jeg fik et tydeligt svar, men ikke i ord. Panayiota smilede hånligt, løftede øjenbrynene og trak på skuldrene. Jeg nikkede bekræftende, og hun hviskede igen: "Fat mod, herre. Én ven mere end De tror, herre." Derpå forsvandt hun i løb ned gennem passagen til gården bag kroen.

Hvem var den ven? Og hvorledes ville han hjælpe mig? Det kunne jeg ikke sige. Jeg havde en anelse, og jeg udkæmpede en

lille samvittighedskamp, mens jeg gik op til huset. Jeg tænkte på den bevæbnede mand, jeg havde mødt om natten, og som jeg havde skændt på og truet. Var det ham, der var min ven, og var det min pligt at åbenbare noget for Mouraki? Men så tænkte jeg på, at pashaen havde sluppet en farlig fjende løs imod mig, og at han havde lokket mine venner bort fra mig. Så jeg besluttede at lade ham hytte sit eget skind. Jeg havde desuden nok at gøre selv.

Mouraki stod udenfor døren og ventede på mig. Han smilede, således som han plejede at smile, før min kærlighedserklæring havde ødelagt hans humør.

"Kære lord Wheatley," udbrød han. "Jeg kunne have sparet Dem en trættende gang. Men jeg var aldeles vis på, at Deres venner havde meddelt Dem deres hensigt, ellers ville jeg have omtalt den."

"Kære pasha," sagde jeg lige så elskværdigt, "jeg vidste det godt, men det faldt mig pludselig ind, at jeg ville tage med dem, og så løb jeg for at komme med. Desværre kom jeg for sent."

Min frække usandhed gjorde sin nytte. Mouraki forstod – ikke, at jeg forsøgte at narre ham, men at jeg høfligst lod ham vide, at det ikke var lykkedes ham at narre mig.

"De ville med ud på fiskeri?" sagde han, og et smil udbredte sig over hans ansigt. "De, der lige har fået Dem en kæreste her?"

"Man kan ikke bestandig give sig af med kvinder," sagde jeg ligegyldigt.

Mouraki trådte et skridt nærmere.

"Det er sikrere helt at lade være," sagde han med dæmpet stemme.

Den mand havde en vidunderlig evne til at udtrykke sig. Hans blik kunne give nogle få ligefremme ord den dybeste betydning. I denne lille sætning, der lød som en ganske almindelig bemærkning, følte jeg et sidste tilbud, en opfordring til overgivelse og en trussel i tilfælde af genstridighed. Jeg besvarede den derfor på samme vis.

"Måske nok mere sikkert, men fordømt kedsommeligt," sagde jeg.

"Nå, ja, det må De jo selv bedst vide," bemærkede pashaen. "Når De kan lide at tage det sure med det søde –" Han standsede og trak på skuldrene. Lidt efter fortsatte han: "De venter jo at se de andre igen i overmorgen, ikke sandt?"

Jeg var ikke helt sikker på, at det var med hensigt, han spurgte således. Når man tog ordene i deres bogstavelige betydning, spurgte Mouraki mig ikke, om de ville komme tilbage; men om jeg selv tænkte, jeg skulle få deres hjemkomst at se – hvilket var en helt anden ting.

"Denny skriver, at de kommer tilbage til den tid," svarede jeg forsigtigt. Pashaen lod hånden glide gennem skægget. Jeg tror nok, han søgte at skjule et smil, fordi jeg forstod ham og undveg hans spørgsmål.

"Jeg hører," sagde han leende, "at De har forsøgt på at komme forbi mine skildvagter for selv at søge efter vor flygtning. De bør virkelig ikke udsætte Dem således. Han kunne jo dræbe Dem. Det glæder mig, at min officer holdt sig til mine ordrer."

"Constantin er altså i hytten?" udbrød jeg hurtigt, da jeg mente, han havde røbet sig ved sine ord. Men hans rolige ansigtsudtryk og fornøjede smil tilintetgjorde mit håb.

"I hytten? Nej, kære Wheatley, hvorledes kan De tro det? Den har jeg selvfølgelig undersøgt. Det var det allerførste, jeg gjorde."

"Og skildvagten –?"

"Skal kun hindre ham i at komme derind."

Jeg havde ikke det samme udmærkede herredømme over mit ansigt, som guvernøren havde over sit. Jeg har vist ikke set tilstrækkelig overbevist ud, for Mouraki tog mig under armen og trykkede mig elskværdigt ind til sig, idet han udbrød: "Hvor De er vantro! Kom nu med mig, så skal De få lov til at overbevise Dem om sandheden af mine ord."

Når pashaen førte mig derop, var jeg sikker på intet at finde. Hans tilsyneladende så smukke tilbud var aldeles værdiløst.

"Kære pasha! Jeg tror Dem selvfølgelig på Deres ord."

"Nej, det er mig ikke nok. Nej, jeg vil ikke nøjes med at blive troet. De *skal* følge med. Vi to går derop." Og han holdt mig stadig venskabeligt fast.

Jeg kunne ikke indse, hvorledes jeg skulle kunne undgå at gøre, som han sagde, uden at det kom til åbenlyst fjendskab mellem os, og det ønskede jeg på ingen måde. Han havde al mulig grund til at ønske, at det måtte komme så vidt, at et overilet ord eller en uoverlagt bevægelse fra min side kunne være tilstrækkelig til at arrestere mig. Så jeg vogtede mig for at vise mig uhøflig overfor "Hans Excellence guvernøren". Jeg måtte vise føjelighed lige til det allersidste øjeblik. Desuden vågede Kortes jo over Phroso, så jeg kunne være ubekymret.

"Nu vel, så lad os da gå op på bjerget," sagde jeg i en ligegyldig tone. "Men jeg forsikrer Dem, De gør Dem ulejlighed til ingen nytte."

Han ville imidlertid ikke høre på mine indvendinger, og vi vendte om – stadig arm i arm – for at gå ind igennem huset. Mouraki havde ladet en stige opstille imod klippevæggen, da han ikke brød sig om at balancere på de udhuggede trin. Han satte sin fod på stigens nederste trin, men blev så stående, og idet han vendte sig om imod mig, spurgte han mig, som om det var en tanke, der just faldt ham ind:

"Har De talt med vor skønne veninde i dag?"

"Den ædle Phroso? Nej, hun har ikke vist sig. Jeg gør Dem måske uret, kære pasha, men jeg indbildte mig, at De ikke satte så særlig megen pris på, at jeg talte med hende."

"De *gør* mig uret," sagde han alvorligt. "De gør mig virkelig uret. Og for at vise det, skal De få en uforstyrret samtale med hende, så snart vi kommer tilbage. Nej, jeg kæmper ikke med den slags våben, og jeg ville ikke bruge min myndighed på den måde. Jeg går selv ud med en betydelig styrke i aften for at søge efter denne Constantin, og det står Dem da fuldstændig frit for at tale så meget med hende, som De lyster "

"Jeg er Dem overordentlig taknemmelig. De er kun alt for ædelmodig."

"Jeg stoler på, at vi begge er gentlemen, skønt vi uheldigvis er blevet rivaler," sagde han og slap et øjeblik fra stigen for at trykke min hånd.

Så begyndte han at klavre op, og jeg fulgte efter, helt uvis med hensyn til pashaens hensigter. Det syntes mig, at man måtte have katteøjne for at følge Mourakis planer, øjne, der kunne se gennem mørket. Jeg vidste ikke, om hans tilbud blot var en lille høflighed, som der ikke var nogen fare ved at vise, eller om der lå noget nyt bagved. Nå, det var ingen nytte til at

spekulere mere på det. I det mindste ville jeg komme til at tale med Phroso. En pludselig tanke greb mig: måske kunne jeg –

"Hvad er det, der får Dem til at se så ophidset ud?" spurgte pashaen. Hans blik hvilede på mig, og hans læber fortrak sig til et smil.

"Jeg er ikke ophidset," sagde jeg. Men blodet hamrede i mine årer. Jeg havde fået en idé.

16. Et ufuldendt brev

På min vej gennem verden har jeg lært, hvor farlig en ting selvbedrag kan være, og blandt de mest slående lektioner i så henseende var den, jeg fik af Mouraki Pasha på Neopalia. Jeg var oppe imod en gammel mester i intriger, men jeg var sikker på, at jeg havde fanget ham på et tidspunkt, hvor han ikke var på vagt, jeg var sikker på, at jeg var snedigere end han, og at han oversånoget, som stod fuldstændig klart for mig. Det net, som spindes for øjnene af en kramsfugl, fanger ingenting. Javel, men kun hvis fuglen har øjne og ved, hvordan de skal benyttes. Men hvis fuglen er blind eller bruger sin øjne til beundre sin egen fjerpragt, så har fuglefængeren en chance.

Det er sådanne tanker, som kommer til mig, når jeg erindrer, hvilke håb og jublende følelser, som rørte sig i mig, mens jeg fulgte guvernøren op igennem skoven. Der var ingen tvivl om, at Mouraki troede, at han bortledede min mistanke og dyssede min agtpågivenhed i søvn ved den elskværdighed, hvormed han tillod mig en samtale med Phroso. Men var det virkelig det, han opnåede? Nej, aldeles ikke, erklærede jeg ved mig selv. Han forskaffede mig den allerbedste chance, jeg kunne ønske mig. Han ville være borte sammen med de fleste af sine mænd, og Phroso, Kortes og jeg ville være ene i huset i én, måske i to timer. Havde pashaen da aldrig hørt tale om Stefanopoulos'ernes hemmelighed? Man skulle næsten ikke tro det, og dog havde jeg selv fortalt ham om den, og da havde han jo allerede fået Dennys beretning. Og alligevel lod han os være

alene tæt ved den skjulte dør. Huskede han ikke mere løngangen? Eller havde han måske spærret den? Min begejstring kølnedes, og jeg blev med ét alvorlig. Å, han huskede den sikkert meget godt, og i så tilfælde var vejen uden tvivl spærret eller bevogtet.

"Det er sandt," sagde Mouraki og vendte sig om til mig, "jeg vil gerne have Dem til en gang i morgen at vise mig den løngang, De fortalte mig om. Jeg har endnu ikke haft tid til at gå derned, og jeg interesserer mig dog for den slags middelalderlige indretninger."

"Det skal være mig en ære at være Deres fører, når De tør betro Dem til mig."

"Kære Wheatley, den slags ting foregår ikke i vore dage," sagde pashaen leende. "Vi to afgør vort lille mellemværende på en anden måde. Har De været dernede, siden jeg kom?"

"Nej, jeg har haft nok af den historie," sagde jeg ligegyldigt. "Jeg sætter ingen pris på at se den igen, men selvfølgelig holder jeg mit løfte og går med Dem derned."

"Ja, det må De," svarede han. "Hvor den bakke dog er stejl. Jeg er vist alligevel ved at blive gammel, som Phroso er grusom nok til at sige."

Under denne samtale, der faldt så godt i tråd med mine spekulationer, og som syntes at antyde, at Mouraki ikke lagde nogen vægt på gangens eksistens, havde vi nået skovens udkant. Hytten lå lige foran os. Vi passerede kun én skildvagt nu, og da dette forundrede mig, spurgte jeg Mouraki om grunden.

"Jo, jeg anså det for mere sikkert at sende de fleste af dem bort. Der er et par stykker til foruden manden her. Men han

vover sig ikke herop nu."

Jeg lo indvendigt, for jeg var overbevist om, at min formodning var rigtig: Da huset var omringet, var Constantin derinde; nu var bevogtningen borte, og Constantin sikkert også.

Hytten var mørk, og gardinerne var trukket for, således som de var den nat, da jeg dræbte kroværten Vlacho og faldt i hænderne på Kortes og Demetri. Skæbnens hjul havde drejet sig siden den tid; for da var Mouraki den fjerne, meget ønskede befrier, mens Kortes og Demetri var mine åbenbare fjender. Nu truede faren mig fra Mouraki, Kortes var nu min bedste ven, Demetri –? Ja, hvem var det vel, Panayiota havde ment?

"Skal vi gå ind?" spurgte Mouraki, da vi kom hen til huset. "Vent lidt, jeg vil banke på døren med min stok. Fru Francesca er sikkert derinde; det er ikke rimeligt, at hun har sluttet sig til sin mand."

"Nej, det har vist gjort hende meget ondt at høre om hans flugt."

Pashaen bankede på døren med sin guldknappede stok. Han ventede et øjeblik og bankede så igen. Der hørtes ikke en lyd inde fra hytten.

"Nu har vi da meldt vor ankomst," sagde han og trak på skulderen. "Lad os så gå ind. Hun kender Dem, kære Wheatley, og bliver altså ikke urolig."

"Men hvis nu Constantin er her?" spurgte jeg med et drillende smil. "De må virkelig ikke udsætte Deres liv for fare; det er jo en fortvivlet bandit."

Pashaen smilede til svar på mit smil, tog stokken i venstre hånd og trak en revolver frem.

"De er en fornuftig mand," sagde jeg og tog også min revolver op af lommen.

"Ja, nu er vi på vor post imod – hvem som helst," sagde Mouraki.

Jeg tænker mig, at "hvem som helst" i dette tilfælde også betød "hinanden".

Pashaen åbnede døren og trådte ind. Der syntes ikke at være foregået nogen forandring siden mit sidste besøg. Døren til højre stod åben, og bordet stod igen dækket, denne gang til to. Døren til venstre var lukket.

"De ser, at flygtningen ikke er inde i dette værelse," sagde pashaen og gjorde en bevægelse med hånden mod værelset til højre. "Lad os se ind i det andet," og han gik foran mig ind i det modsatte værelse.

Jeg må her gøre en lille tilståelse. Lysten til at myrde er vist slet ikke så ualmindelig, som man gerne tror. Der er sikkert mange hæderlige mænd og elskværdige kvinder, der en gang eller to i deres liv har følt denne lyst i al dens tiltrækkende ligefremhed. Man tænker i sådanne øjeblikke næppe på det syndige i det, men kun på det alt for farlige og derfor umulige, der hindrer udøvelsen. Men jeg opdager, at jeg her anklager den øvrige verden for derved at kunne undskylde mig selv; for jeg vil kun fortælle, at da jeg nu havde pashaens brede ryg en meter foran mig, følte jeg en kortvarig, men overordentlig stærk fristelse til at hæve armen, bevæge den ene finger og – helt forandre sagernes stilling. Jeg gjorde det ikke, men har på den anden side aldrig regnet ønsket om at gøre det til mit livs store synder. Jeg mente dengang – og ved det nu med sikkerhed – at Mouraki ikke fortjente bedre. Vi må uheldigvis tage hensyn til

vor egen samvittighed og forhindres derved i at give andre det fulde mål, de fortjener for deres gerninger.

"Jeg kan ikke se nogen," sagde pashaen. "Men værelset er også helt mørkt. Skal jeg trække gardinet til side?"

"De gør bedre i at være forsigtig," sagde jeg leende. "Husk, det var det, Vlacho gjorde."

"Ja, men De er på denne side nu," svarede han og gik hen over gulvet til vinduet.

Med ét blev jeg – eller syntes i hvert fald, at jeg blev – forfærdelig ilde til mode. Jeg fik en ubestemt følelse af, at der var et eller andet galt fat, men jeg kunne hverken se eller høre noget i det mørke værelse. Jeg kan næppe tro, at Mouraki følte det samme tryk over sig, men han trak alligevel ikke gardinet til side med det samme. Han blev stående ubevægelig foran mig, og hans tonefald røbede uro, da han gentog sit spørgsmål:

"Skal jeg ikke hellere trække det gardin fra?"

Jeg kan ikke gøre rede for mine følelser, der sikkert stammede fra den nervøse tilstand, hvori jeg befandt mig. Jeg vidste, at Constantin ikke var der, og jeg nærede aldeles ingen frygt for ham, selv om han virkelig skulle være der. Men sveden sprang alligevel frem på min pande.

Mouraki tog fat i gardinet og trak det fra vinduet. Det triste aftenlys trængte ligesom modstræbende ind i værelset. Mouraki vendte sig om og så på mig, og jeg gengældte hans blik. I det første øjeblik var der ingen af os, der så sig om.

"Der var ingen bagved gardinet," sagde han i en tone, der syntes at udtrykke lettelse. "Kan De ellers opdage nogen?"

Så tog jeg mig sammen og så mig om. Stolene nær ved mig var tomme, og der lå ingen på sofaen. Men henne i et hjørne af

stuen, i skyggen af en fremspringende væg, sad en skikkelse foran et bord, hvorpå der var papir og blæk. Det var en kvinde. Hendes arme lå på bordet, og hun hvilede hovedet på dem. Jeg pegede på kvinden. Mouraki så derhen, men vendte derpå spørgende sit blik imod mig, og hans bryn trak sig sammen.

Jeg gik hen til bordet. Jeg kunne høre, at pashaen ligesom tøvende fulgte efter mig, og jeg ventede, indtil han nåede mig. Så nævnede jeg sagte hendes navn, og jeg vidste dog, at det var til ingen nytte. Hun ville aldrig mere høre sit navn nævne. Jeg løftede højre hånd og pegede, idet jeg samtidig med venstre hånd greb Mourakis arm.

"Kan De se – imellem skuldrene! Der sidder en kniv!"

Jeg kunne mærke, at pashaens arm skælvede. Jeg må gøre ham den indrømmelse, at den følge af at slippe Constantin løs havde han ikke forudset eller ventet. Jeg hørte ham rømme sig og så ham væde sine læber, mens han så ned mod gulvet. Jeg vendte mig fra ham om imod den ubevægelige skikkelse i stolen.

Hun var død og havde allerede været det i nogen tid. Det hæslige knivstik måtte have dræbt hende øjeblikkelig. Hvorfor havde den skurk nu gjort det? Var det ren og skær hævn, fordi hun forrådte ham på St. Tryphons dag, eller var der stødt en ny årsag til?

"Lad os lægge hende hen på sofaen," sagde jeg til Mouraki, "så må De sende bud efter et menneske, der kan tage sig af hende."

Han syntes at betænke sig på at hjælpe mig. Jeg bøjede mig frem, og idet jeg lagde min arm om hende, løftede jeg hende op fra bordet og satte hende oprejst i stolen. Til min glæde var der hverken udtryk af smerte eller rædsel i hendes ansigt. Som jeg

stod og så på hende, kunne jeg ikke tilbageholde en pludselig, kort hulken. Mine følelser fik magt over mig; det hele forekom mig så meningsløst grufuldt og ondt.

"Han har forstået at benytte sig af sin frihed," sagde jeg og vendte mig mod Mouraki i et pludseligt anfald af vrede mod den, der havde sluppet skurken løs. Men pashaens selvbeherskelse var ham atter som en kappe, hvori han indhyllede sig. Han forstod min mening og den spot, der lå i mine ord, men svarede roligt:

"Vi har endnu ikke noget bevis for, at det var hendes mand, der myrdede hende."

"Hvem skulle ellers have gjort det?"

Han trak på skuldrene, da han bemærkede:

"Vi har ikke noget bevis, sagde jeg. Måske gjorde han det, måske ikke. Vi ved det ikke."

"Hjælp mig med hende," sagde jeg barsk.

Vi løftede hende så op og lagde hende hen på sofaen, hvor vi udbredte et skindtæppe over hende. Under dette arbejde vekslede vi ikke et ord. Mouraki udstødte et lettelsens suk, da vi var færdige.

"Jeg sender et par kvinder op, så snart vi kommer tilbage. Huset er jo bevogtet, så der er ingen, der kan komme ind. Er der mere at tøve efter? Det er ikke noget behageligt sted."

"Nej, vi kan vel lige så gerne gå," sagde jeg, idet jeg endnu en gang lod blikket vandre fra det sted, hvor Vlacho var faldet om, indhyllet i det gardin, han havde trukket med sig, til skrivebordet, som Francescas lig havde hvilet mod. Mouraki havde fat i dørhåndtaget. Han var utålmodig og ønskede at komme ud, men ventede kun på mig. Men mit øje havde

opdaget noget nyt, og med et pludseligt udråb for jeg hen til bordet. Jeg havde set et ark papir ligge netop der, hvor Francescas hoved havde hvilet.

"Hvad er der?" spurgte Mouraki.

Jeg svarede ikke, men greb papiret. Der stod et skrivetøj lige foran det, og der var skrevet et par linjer. Men bogstaverne var udviskede, som om den døde kvindes hår havde rørt ved dem, førend blækket blev tørt. Jeg holdt papiret i vejret, og Mouraki kom hurtigt hen til mig.

"Giv mig det papir," sagde han og rakte hånden ud. "Det er måske noget, det tilkommer mig at se."

Dette glimt af handling og den opdagelse, der måske var at gøre, gav mig al min koldblodighed tilbage.

"Hvorfor ikke noget, som det måske tilkommer *mig* at se, kære pasha?" spurgte jeg og holdt papiret bagved mig.

"De glemmer min stilling, lord Wheatley."

Jeg gik hen til vinduet for bedre at kunne se. Mouraki fulgte lige efter mig.

"Nu skal jeg læse det for Dem. Der står ikke ret meget."

Jeg holdt papiret op mod lyset. Pashaens blege ansigt rørte næsten ved min skulder, mens han bøjede sig frem for at se med i brevet. Ifølge mit løfte læste jeg brevet højt, og jeg kunne under læsningen høre Mourakis åndedrag, der ledsagede mine ord.

"Herre! Tag Dem i agt. Han er på fri fod, og det er Mouraki, der har ladet –"

Det var det hele. Der var en klat efter det sidste ord, så pennen må være faldet ud af hånden på hende, da hendes

mands kniv gjorde ende på hendes liv. Vi havde læst hendes sidste ord. Var måske disse ord årsagen til hendes død? I så tilfælde var det ikke hævn for det gamle, men raseri over den nye skurkestreg, hun røbede, der havde ført Constantins arm. Han havde opdaget hendes hensigt og sikret sig imod den.

Da jeg havde læst de to linjer, var der tavshed. Pashaens ansigt var endnu tæt ved min skulder. Jeg stirrede som fortryllet på den skæbnesvangre meddelelse. Til sidst vendte jeg mig om og så på Mouraki. Hans blik, der mødte mit, udtrykte en isnende ro.

"Så havde jeg nok alligevel ret til at læse dette brev," sagde jeg. "For det var nok til mig og ikke til Dem, at brevskriveren havde stilet det."

Mouraki tav et øjeblik, men trak så på skulderen og sagde:

"Kære Wheatley, jeg ved ikke, hvem det brev er til, eller hvad det egentlig siger. Hvis den stakkels kvinde havde fået lejlighed til at fuldende det –"

"Så ville vi have vidst mere, end vi nu ved," afbrød jeg.

"Ja, det var omtrent det, jeg ville sige. Jeg ser, at hun har nævnt mit navn; hun kan imidlertid ikke have kendt noget til de planer, jeg muligvis havde."

"Med mindre en havde fortalt hende om dem?"

"Hvem kunne vel det?"

"Hendes mand, for eksempel."

"Som dræbte hende?" spurgte han drillende.

"Ja, han kan jo have fortalt hende om dem først, og hun har måske så søgt at underrette mig."

"Det er jo alt sammen det rene gætteri."

Jeg så ham ind i øjnene, og jeg tror nok, at mit blik nogenlunde tydeligt fortalte ham, hvad jeg mente om brevet. Først besvarede han mit blik med en fortræffelig udtryksløs stirren, men med ét kom der betydning i hans øjne. Det var, som om han tilstod rent ud og udfordrede mig, for at jeg skulle benytte mig af hans tilståelse. Men i næste øjeblik var det kortvarige præg af oprigtighed borte, og hans ansigt var igen udtryksløst.

Jeg kæmpede en fortvivlet kamp med mig selv for at bevare min selvbeherskelse. Den dag i dag tror jeg, at havde det kun drejet sig om mit liv og intet som helst andet, ville jeg have tvunget Mouraki til at kæmpe med mig på stedet i det lille, skumle værelse, hvor den døde kvinde lå på sofaen. Hende havde vi ikke forstyrret, og jeg tror også nok, at Mouraki, der ikke manglede mod, ville have taget imod min udfordring og gået ind på det forslag, at vi nu skulle afgøre vort mellemværende på den måde, at kun én af os kom levende derfra. Jeg så, at han var villig i det sekund, det lyste op i hans øjne.

Desværre kunne ingen af os tillade sig den nydelse. Hvis jeg dræbte ham, ville der også falde stærk mistanke på Phroso, og både hun og de øvrige neopaliter ville blive anset for mine medskyldige. Mouraki kunne heller ikke dræbe mig; for alle hans planer imod mig var endnu hæmmede af de hensyn, hans stilling krævede. Hvis jeg døde, ville det påhvile ham at afgive en tilfredsstillende beretning om det. Og det ville måske være lidt besværligt for ham, hvis han selv dræbte mig i hemmelig tvekamp. Så fundet af brevet medførte ikke, at vi øjeblikkelig gik over til handling; men det fjernede de sidste rester af det

slør af venskabelighed, der havde været udspændt imellem os. I det hurtige, gennemtrængende blik, hvormed vi havde målt hinanden, havde vi også udtalt os tilstrækkelig tydeligt. Men vi havde ikke sagt et ord om noget. Mouraki og jeg havde ikke mere brug for ord end elskende har, for had kan måle sig med kærlighed i klar forståelse.

Jeg stak brevet i lommen og så endnu engang på den døde kvinde. Jeg skammede mig over, at jeg et øjeblik havde kunnet glemme hendes skæbne over min trætte med Mouraki.

"Skal vi gå ned nu?" spurgte jeg.

"Når det behager Dem, lord Wheatley," svarede han. Denne taleform betød måske, at nu var det forbi med alt hykleri og foregivet venskab imellem os.

Jeg fulgte Mouraki ud af huset. Han gik sindigt som sædvanlig, og da vi passerede skildvagten, sagde han til ham, at de to kvinder, der nu om lidt ville komme op, skulle have lov til at passere, men ellers ingen andre, før en officer bragte videre ordrer. Derpå fortsatte han sin vej nedad, hele tiden foran mig og uden at sige et ord. Jeg brød mig heller ikke om at tale; jeg havde nok at tænke på. Men det tryk, der havde hvilet over mig derinde, forsvandt i den friske luft, og jeg begyndte at blive bedre i stand til at udføre den vigtige handling, der nu begyndte at vise sig som en tvingende nødvendighed. Mouraki havde fundet et redskab. Han havde sat Constantin i frihed for at denne kunne gøre det, som Mouraki ikke selv kunne gøre åbenlyst. Nu var mine venner borte, så timen måtte vel være nær. Men timen var også kommet, da jeg skulle benytte mig af min sammenkomst med Phroso og Mourakis fraværelse. For

han regnede jo ikke løngangen for andet end en middelalderlig kuriositet.

Vi kom ned til Stefanopoulos'ernes hus og gik ind i hallen. Da vi gik over den indhegnede plads, så jeg en årvågen skildvagt, og ved at se ud af hoveddøren opdagede jeg, at der foran den var posteret to mand. Lidt borte stod der en snes mand, anført af en officer. Det var de folk, der skulle følge Mouraki på hans ekspedition. Pashaen satte sig og skrev nogle ord. Da han var færdig, så han op og sagde:

"Jeg har nu meddelt den ædle Euphrosyne, at De venter hende her i løbet af en halv times tid, og at det står hende frit for at være sammen med Dem, så længe hun lyster. Er det ikke, som De ønsker?"

"Jo, mange tak, Deres Excellence. Jeg er Dem meget forbunden."

Hans eneste svar var et værdigt buk, hvorpå han vendte sig om mod den vagthavende underofficer.

"De må under ingen omstændigheder forstyrre lord Wheatley i aften. De lader selvfølgelig vagten blive foran og bagved huset; men der må ingen komme ind."

Underofficeren gik, og pashaen sad tavs i nogle øjeblikke. Han havde tændt en cigaret og røg den ganske langsomt. Han lod den gå ud – det havde jeg endnu aldrig før set ham gøre – tændte sig en ny og gav sig atter til langsomt at indsuge røgen. Jeg vidste, at han snart ville tale, og endelig meddelte han mig resultatet af sine overvejelser. Vi var nu ganske ene i hallen.

"Det ville have været meget bedre," sagde han, "om denne stakkels kvinde – hvis skæbne jeg meget beklager – havde fået lov til at leve i fred, og at den unge pige her var død i stedet for."

"Om Phroso var død?" udbrød jeg forbavset.

"Ja, om Phroso var død. Vi to havde så i forening hængt Constantin, grædt over hendes grav og var rejst hjem – De til Deres kæreste og jeg til mit arbejde. Men vi ville begge have haft en smuk erindring, og vi ville have tilgivet hinanden vort lille mellemværende."

Jeg svarede ikke noget på denne skildring af, hvad der *kunne* have fundet sted. De følelser, hvormed jeg hørte på pashaens ord, viste mig tydeligt – hvis det endnu var nødvendigt at vise mig det – hvad Phroso var for mig. Francescas skæbne havde fyldt mig med bitterhed og sorg; men hellere måtte det dog gå således, end som Mouraki udmalede det.

"Det ville have været meget bedre, ja, meget bedre," gentog han i en underlig beklagende tone.

"Der er én ting, der efter min mening ville være bedre: at De opførte Dem som en hæderlig mand og lod den unge dame selv bestemme, hvad hun ville gøre."

"Og en anden ting: at *De* også opførte Dem som en hæderlig mand og rejste hjem til frk. Hipgrave. Ikke sandt?" spurgte han og lo. Derpå tilføjede han med sit sædvanlige skuldertræk: "Vi mænd er alle sammen slaver."

Han rejste sig og kastede en lang militærkappe over skuldrene.

"Jeg venter så, at vi ses i morgen tidlig," sagde han, "og at vi så får en afgørelse på den sag. De er fremdeles bestemt på ikke at give efter?"

"Absolut," svarede jeg. Men da jeg så så hans rolige, uforskammede ansigt, løb min vrede af med mig. "Jeg er fast bestemt på det, og De må gøre, hvad De vil. De må gerne leje

banditter til at myrde mig, og De har vel for øvrigt lejet Constantin?"

Det gav et sæt i ham ved mine ord, skønt de jo ikke sagde ham mere, end han allerede vidste med hensyn til min mening om ham.

"De har denne ulykkelige kvindes død på Deres samvittighed," udbrød jeg heftigt. "Det er Deres skyld, at hun nu er blevet dræbt. Hvis samme skæbne nu rammer mig, så er det atter Deres skyld. Det er Dem, og ikke Deres redskaber, der har ansvaret."

"Ansvaret!" gentog han i en spøgefuld tone, skønt hans ansigt var mere blegt end ellers. "Ansvaret! Hvad mener De med det? Overfor hvem?"

"Overfor Gud."

Han lo – en dæmpet, hånlig latter.

"Nåda," sagde han. "Det lyder da af noget. Jeg var bange for, De ville have sagt 'verden' eller 'den offentlige mening'. Nu vel, *jeg* har ansvaret. Men hvor vil De være til den tid?" Han standsede og smilede, da han fortsatte: "og hvor tror De så, Phroso er henne?"

Nu kunne jeg ikke beherske mig længere, og jeg sprang op. I næste øjeblik ville jeg have holdt ham i kraven, og umiddelbart derefter ville jeg have været arrestant, hvis ikke Mouraki havde bestemt, at det skulle gå anderledes til. Han havde røbet så meget nu, at han ikke kunne nøjes med mindre end mit liv, og mens han talte, havde han bevæget sig hen imod døren. Da jeg fo'r ind på ham, åbnede han den hurtigt og undslap behændigt. Døren blev slået i lige for næsen af mig. Jeg kunne høre pashaens sagte latter, mens jeg igen sank ned i lænestolen. Jeg

var rasende, fordi jeg ikke havde fået fat på ham, men i næste øjeblik glædede det mig dog, at det var slået fejl for mig.

Jeg hørte taktfaste trin. Det var troppestyrken, der drog af sted. Lyden af deres trin døde bort, og alt blev stille. Jeg så mig om i hallen, jeg var ganske ene. Så rejste jeg mig og så ligeledes ud i køkkenet, det var også tomt. Mouraki havde holdt ord: vi var uforstyrrede. Der stod vagt foran og bagved huset, men huset selv var i min besiddelse. Jeg blev atter forhåbningsfuld, og mit blik søgte hen til det sted under trappen, hvor nedgangen fandtes til den hemmelige vej. Jeg så på mit ur, klokken var elleve. Det blæste ganske svagt, og det var en smuk aften. Gennem de snævre vinduer kunne jeg se halvmånen. Nu var min tur kommet, takket være Mourakis mærkværdige glemsomhed.

Men med ét følte jeg det som en kold gysen nedad ryggen. Jeg fik en pludselig mistanke, mit håb blev til frygt, og min sejrsfølelse til tvivl og bange anelser. Var det virkelig muligt, at Mouraki kunne gøre sig skyldig i en forglemmelse, oven i købet i en sådan forglemmelse? Når ens fjende lader en tydelig vej til flugt være fri, skyldes det så altid en forglemmelse? Når han synes at vise en vej til sikkerhed, er den så helt sikker? Disse foruroligende tanker trængte sig ind på mig, mens jeg sad der, og jeg så nu på løngangen med andre øjne. Der var jo, som sagt, skildvagter udstillet rundt om huset, så det var umuligt at flygte til nogen af siderne. Der var kun én vej, der var fri: løngangen, og jeg spurgte mig selv atter og atter: "*Er* det en fælde?"

"Hvilken tåbe jeg er!" udbrød jeg og slog i bordet.

For hvis den vej var en fælde, så var der ingen udvej til frelse, så var mit sidste håb bristet. Anså Mouraki virkelig ikke gangen

for andet end en middelalderlig kuriositet? Var disse oublietter, man har hørt om, hvor de indespærrede folk, som man så aldrig mere så noget til, ikke også middelalderlige kuriositeter?

17. I fælden

I nogle minutter blev jeg siddende i stum fortvivlelse. Overgangen fra håb til modløshed var så pludselig, at jeg ikke straks kunne være mig selv. Men længe varede den tilstand ikke, og jeg tog atter fat på mine spekulationer. Ak, der var ikke meget at spekulere over. Det var jo så sørgelig ligefremt. Før yachten kom tilbage, ville Mouraki have afgjort det hele, hvis afgørelsen da blev overladt til ham. Så jeg kunne ikke vente. Længangen var måske nok en fælde, men huset var nu et fængsel, og jeg foretrak at møde min skæbne i en hård, fortvivlet kamp fremfor at sidde her i en stol og vente på det, der måtte komme. Desuden ville det også være bedst for Phroso, om jeg skred til handling. Jeg kunne stole på, at Mouraki ikke ville gøre hende noget ondt, han satte hendes liv lige så højt, som jeg gjorde. For hende ville længangen derfor ikke rumme nogen ny fare, men derimod et svagt håb. Mon hun ville følge med mig? Hvis hun ville, kunne Kortes og jeg – eller Kortes *eller* jeg – måske ved et lykketræf bringe hende sikkert ud af Mourakis hænder. Til alle disse overvejelser føjede der sig en rolig, behersket, men intens vrede, som tilskyndede mig til at vove forsøget, som sagde mig, at intet var umuligt, og at Mouraki ikke var beskyttet af en eller anden trylleformular. I det øjeblik var jeg mere end rede til dræbe ham, hvis jeg blot kunne komme ham nær, og jeg var ligeglad med, hvilket følger hans død ville medføre for mig. Således brænder fornuften til aske i de klare flammer af en mands vrede.

Jeg vidste, hvor jeg skulle finde Kortes. Han stod trofast på vagt udenfor sin herskerindes dør. Mouraki havde aldrig haft noget at indvende imod dét. At forbyde det ville have været at kaste masken, før spillet var ude, og Mouraki var ikke den mand, der ville gøre sig skyldig i noget sådant. Desuden havde pashaen ikke megen agtelse for neopaliterne, og det faldt ham ikke et øjeblik ind, at en af dem skulle kunne modsætte sig hans planer.

Jeg gik hen til foden af trappen og kaldte sagte på vor trofaste ven. Han kom straks ned, og jeg spurgte efter Phroso.

"Hun er ene oppe på sit værelse, herre," svarede han. "Guvernøren har sendt min søster bort."

"Sendt hende bort! Hvorhen?"

"Op til hytten på bjerget," sagde han. "Jeg ved ikke hvorfor, guvernøren talte med hende i enrum."

"Jeg ved, hvad hun skulle deroppe," sagde jeg og fortalte ham om den forbrydelse, der var blevet begået deroppe.

"Den mand burde ikke være i live," sagde Kortes. "Jeg tænkte nok, at han var blevet sat på fri fod, for at han kunne være farlig for Dem."

"Nå ja, men foreløbig har han ikke gjort os noget."

"Nej, endnu ikke," sagde Kortes alvorligt. Jeg må tilføje, at han tog efterretningen om Francescas død mærkværdig roligt. Kortes var, til trods for sine mange gode egenskaber, dog fuldblods neopalit, og der skulle meget til for at gøre indtryk på ham. Desuden havde han kun tanke for Phroso, og alle andres sager var ham ligegyldige. Dette fik jeg en meget bestemt følelse af, da jeg spurgte ham, om vi skulle blive, hvor vi var,

eller forsøge den udvej, som syntes at stå åben, takket være Mourakis mistænkelige skødesløshed.

"Løngangen, herre! Lad os prøve løngangen! For Dem og for mig er den meget farlig, dog vel næppe værre end opholdet her, men for den ædle Euphrosyne er det den eneste udvej til frelse."

"De mener, Kortes, at den er meget farlig for os?"

"Det er muligt, at en af os kan slippe igennem," sagde han.

"Og ved den anden ende?"

"Der ligger måske en båd. Hvis der ikke er nogen, må hun – og vi med hende, hvis vi er i live – prøve på ubemærket at komme ind i byen og søge skjul i et hus, indtil det lader sig gøre at opdrive en båd."

"Mouraki vil sikkert gennemsøge Neopalia for alvor, hvis vi nu slipper bort."

"Ja, men en times forspring vil være nok, hvis vi kan finde en båd til hende."

"Så sender han kanonbåden efter hende."

"Ja, sikkert. Men jeg siger heller ikke, at der er nogen sandsynlighed for, at vi kommer bort. Det er jo kun en mulighed, og muligt er det også, at båden kunne undslippe sin forfølger."

Jeg holdt meget af Kortes, men jeg kunne egentlig ikke sige, at han var en opmuntrende kammerat at have hos sig, hvor det gjaldt et sådant vovestykke. Havde det været Denny, der havde befundet sig i en så fortvivlet situation, ville jeg kun have set den urokkeligste tillid til vort held og den mest overlegne foragt for vor modstander. Jeg sukkede ved tanken og sagde halvvejs ærgerlig:

"Å, hvad! Vi har klaret den slags ting før i dag, så vi kan vel nok én gang til. Skal vi ikke vække hende?"

Mens vi havde talt sammen, havde Kortes stået på trappens nederste trin og jeg lige over for ham på hallens gulv med den ene hånd støttet mod bækværket. Vi havde talt ganske sagte, måske nok af frygt for lurere, men snarere på grund af den sindsstemning, vi var i. Når mænd er i fare, taler de ikke højt. Vore stemmer kan kun have lydt som en svag mumlen i den store hal, og følgelig havde ingen kunnet høre os. De skulle da i så fald have været nede i løngangen.

Men netop da jeg havde hvisket mit spørgsmål til Kortes, hørte jeg en lyd, en ganske svag støj. Jeg greb fat i Kortes' arm, og mit blik bød ham forholde sig rolig. Så hørte vi atter den samme støj. Nu kendte jeg den; jeg havde hørt den før. Jeg trådte et skridt tilbage og så hen til nedgangen under trappen.

Egentlig burde jeg jo efter det kendskab, jeg nu havde til Neopalia, have været vant til overraskelser; men det var jeg ikke. Jeg for tilbage med et udråb af forbavselse og – tror jeg næsten – skræk. Støjen havde kun været ganske svag, men det havde dog været nok til at åbne løndøren, og i den fremkomne åbning så jeg en mands hoved og skuldre. Hans ansigt var næppe en meter fra mit, og manden var Constantin Stefanopoulos.

I det sekund, jeg stod som lamslået, fo'r forklaringen som et lyn gennem mit hoved. Constantin, der havde købt sig frihed og tilgivelse af Mouraki, havde listet sig igennem gangen og åbnet døren. Han havde håbet at finde mig alene eller i hvert fald ikke på min post i hallen. Så ville et enkelt skud have været nok. Han havde så udrettet sit ærinde og vundet Mourakis tilgivelse. At denne forklaring var den rette, beviste revolveren i hans hånd.

Men Constantin blev også overrasket. Jeg var ham nærmere, end han havde ventet, så nær, at han et øjeblik veg tilbage. Det øjeblik var tilstrækkeligt. Før han kunne hæve revolveren og tage sigte, var jeg med et spring inde på livet af ham. Jeg tror nok, at mit hoved slog hans arm til side, revolveren gik af, og skuddet genlød i hallen. Jeg havde næsten fået fat på ham, da jeg pludselig blev grebet bagfra og slynget til siden. Kortes ville først i lag med ham og brød sig pokker om hensyn. Men i det øjeblik, Constantin var fri, dukkede han ned som en kanin i sit jordhul. Han forsvandt, og med et højt råb sprang Kortes efter ham. Jeg hørte begges hurtige fodtrin ned ad stentrappen.

Jeg ventede et øjeblik. Skuddet havde givet stærk genlyd i hallen, og vagtmandskabet udenfor måtte have hørt det. Men der var ingen, der kom styrtende ind, der hørtes ikke en bevægelse, ikke et råb udefra. Mouraki Pasha holdt god disciplin. Selv i dette øjeblik kunne jeg ikke lade være med at smile; for jeg huskede, "at lord Wheatley måtte under ingen omstændigheder blive forstyrret i aften". Nej, hverken lord Wheatley eller den mand, der kom for at dræbe lord Wheatley, måtte blive forstyrret. Å, Mouraki, Mouraki! Dit tilgodehavende begyndte at løbe op. Vil du nogensinde få det betalt?

I kortere tid, end det her lader sig beskrive, fo'r disse tanker gennem mit hoved. I næste sekund fløj jeg ned ad trappen. Jeg hørte endnu hurtige skridt foran mig, men jeg kunne ikke se noget. Jeg løb videre, men jeg syntes ikke, jeg kunne indhente dem, der var foran mig. Med ét standsede jeg; for nu hørte jeg også fodtrin bag ved mig. Dette var lette trin, men jeg hørte dem ganske tydeligt. Så hørte jeg en råbe i skræk og nød: "Herre! Forlad mig ikke, herre!"

Jeg vendte mig om. Selv nede i dette tusmørke kunne jeg skimte noget hvidt, og lidt efter holdt jeg begge Phrosos hænder i mine.

"Hvem var det, der skød?" hviskede hun.

"Constantin. Han skød efter mig – nej, jeg har ingen skade taget. Kortes er efter ham."

Hun vaklede. Jeg greb hende og lagde min arm om hende, ellers var hun faldet om på stengulvet i den mørke gang.

"Jeg hørte knaldet og styrtede herned fra mit værelse," stønnede hun.

"Så De noget til vagterne?"

"Nej!"

"Jeg må hen for at hjælpe Kortes."

"Da vel ikke uden at jeg følger med?"

"De må vente her."

"Ikke alene." Hun holdt mig fast med mere kraft, end jeg havde troet mulig. Hun ville ikke slippe mig. Nå, så måtte vi følges ad.

"Kom så med," sagde jeg. "Jeg kan ikke se noget i dette rottehul."

Pludselig lød et råb i nogen afstand foran os. Vi fo'r fremad; det var Kortes, der havde råbt.

"Vær forsigtig, vær forsigtig!" bad Phroso. "Nu er vi tæt ved broen."

Det var sandt. Mens hun talte, mærkede jeg, at gangen blev bredere. Vi havde nået det sted, hvor klippevæggen igen veg ud til siderne. Nedenunder var det mørke vand og lige foran os førte den smalle klippekant ud over dybet. Vi stod ved det sted, hvor øens herre plejede at styrte sine fjender ned.

Hvad der skete ude på den smalle klippebro foran os, kunne vi ikke se; men vi hørte mærkelige lyde, halvhøjt fremstønnede forbandelser og skraben af menneskelemmer mod klippen. Nu og da hørte vi et kort, triumferende udråb og derpå den tavshed, der betegnede, at de kæmpende tog fat på ny. Efterhånden som mine øjne bedre kunne gennemtrænge mørket, kunne jeg på den fjerneste ende af broen skelne en levende masse, der med sine vridninger mest af alt lignede et mangelemmet dyr, men i virkeligheden var de to mænd, der rullede frem og tilbage i en tæt omfavnelse, der kun kunne ende med døden. Det var mig umuligt at sige, hvem der var Kortes, og hvem der var Constantin. Jeg turde ikke skyde. Phroso holdt krampagtigt fast i mig, og jeg var i højeste grad betaget af denne kamp, der her udkæmpedes lige foran os.

Frem og tilbage, op og ned væltede de to under den frygtelige brydning. Snart kom de lidt ud over stien til den ene side, snart til den anden. Men pludselig hørtes der et skingrende råb fra begges struber. I det ene råb lå der overraskelse og frygt, i det andet vild, uoverlagt og selvforglemmende sejrsglæde. Det var mig ikke muligt at blive længere, hvor jeg var, hverken for Phrosos skyld eller af nogen anden grund. Jeg tror nok, jeg rev mig løs på en noget voldsom måde, for Phroso råbte i sin angst: "Gå ikke! Forlad mig ikke!"

Jeg fo'r hen imod broen og begyndte så forsigtigt at bevæge mig ud på den smalle, farlige vej. Men just som jeg kom hen til de to, der kæmpede på midten af broen, hørte jeg en dyb stønnen, efterfulgt af et nyt, vildt sejrsråb. Som i et glimt så jeg de to mænds legemer, da de som én masse væltede ud over kanten, og så kom der et øjeblik dyb stilhed. Jeg stod og

ventede, som en dreng venter på at høre plasket, når stenen har nået vandet nede i brønden. Nu nåede stenen vandet, der lød et vældigt plask, og jeg kunne høre vandet slå mod klippevæggen. Så var alt roligt igen, og vejen over broen var klar.

Jeg gik ud til det sted, hvor kampen havde stået, og hvorfra de to var faldet ned sammen. Der lagde jeg mig på knæ og stirrede ned. Tre gange råbte jeg på Kortes, men fik intet svar. Jeg kunne heller ikke se nogen bevægelse i det mørke vand. De måtte være sunket sammen. Måske havde de begge været dødeligt sårede, måske var det deres skæbnesvangre omfavnelse, der havde forhindret dem i at redde sig. Jeg var helt tung om hjertet ved tanken om at have mistet Kortes. Det var en tapper mand, og han var vor eneste ven. Constantins død beklagede jeg ikke, jeg syntes næppe, at det var straf nok til ham; men det glædede mig alligevel, at han var borte, og at det nu var forbi med hans skurkestreger. Hans sidste bedrift havde været ganske dristig. Han var sikkert blevet tvunget til det af Mouraki, og selv en kujon kan vise mod, når straffen for krysteragtighed er døden. Han havde dog ikke turdet holde stand, da han blev opdaget. Han flygtede, og Kortes må have indhentet ham på hans flugt. Nu var han død, og hans hustru var hævnet.

Det var vist skæbnesvangert at tøve længere. Mouraki ventede sikkert sin udsendings tilbagekomst. Jeg så nu klart, hvorledes Mouraki havde forberedt alt for Constantin. Hvis der nu ikke kom bud fra Constantin, ville han ikke vente længe. Jeg afbrød mine overvejelser og gik hurtigt tilbage til det sted, hvor jeg havde efterladt Phroso. Hun lå på jorden og syntes at være besvimet. Da jeg bøjede mig helt ned over hende, kunne jeg se, at hendes øjne var lukkede, og at munden stod halvåben. Jeg

satte mig ned ved siden af hende og støttede hendes hoved med min arm. Så fremtog jeg en lille flaske, der indeholdt cognac og vand og hældte lidt ind mellem hendes læber. Hun drog et dybt suk og åbnede øjnene.

"Nu er det alt sammen forbi," sagde jeg. "Der er ikke noget at være bange for, det er alt sammen forbi."

"Hvad blev der af Constantin?"

"Han er død."

"Og Kortes?"

"De er begge døde. De faldt ned i kløften sammen og må begge være døde. Jeg kan ikke høre en lyd."

Phroso hulkede højt og førte hånden op til øjnene.

"Kære Kortes!" hørte jeg hende hviske, og hun græd på ny.

"Det var en tapper mand," sagde jeg. "Må han hvile i fred."

"Han elskede mig," sagde Phroso ligefremt. "Han – han og hans søster var mine eneste venner."

"De har flere venner," sagde jeg, og min stemme lød lige så sagte som hendes.

"De er meget god imod mig, herre," svarede hun og bekæmpede gråden. Hun lå stille med hovedet ind til mig, og hårets silkemasse gød sig ud over min arm.

"Vi må videre," sagde jeg. "Vi kan ikke blive her. Vort sidste håb er, at udgangen til havet er fri."

"Vort sidste håb? Jeg har jo intet at håbe på," svarede hun med dæmpet fortvivlelse. "Hvor skal jeg gå hen? Hvorfor skal jeg længere gøre modstand?"

"Bryder De Dem da om at falde i hænderne på Mouraki?" spurgte jeg bittert.

"Nej, men det behøver jeg heller ikke. Jeg har min dolk."

"Nej, det forbyde Gud!" udbrød jeg i pludselig rædsel, og skønt jeg ikke ville det, kunne jeg ikke forhindre, at min hånd tog mere fast om hendes hoved. Hun mærkede det også og rejste sig op på albuen, idet hun sendte mig et forpint blik. Hvad kunne jeg svare? Jeg vendte ansigtet bort, og hun sank igen sammen på stengulvet.

"Vi må videre," gentog jeg. "Kan De gå, Phroso?"

Jeg lagde næppe mærke til, at jeg nævnede hende ved dét navn, og hun syntes heller ikke at høre det.

"Nej, jeg kan ikke gå," stønnede hun. "Lad mig blive her. Jeg kan måske nå tilbage til huset."

"Jeg efterlader Dem ikke her. Jeg vil ikke overlade Dem til Mouraki."

"Det bliver ikke til Mouraki, men til –"

Jeg greb hendes hånd og hviskede hastigt: "Nej, nej!"

"Men hvad andet er der at gøre?" spurgte hun, idet hun satte sig op og så på mig.

"Vi må gøre et forsøg på at komme i sikkerhed."

"Sikkerhed?" Hun smilede bedrøvet, som om hun ville sige: "Hvad er det for sikkerhed, De mener?"

"Ja, sikkerhed."

"Ja vist, *De* må blive frelst." Hun syntes pludselig at mindes noget, hun havde glemt. "Ak, herre! *De* må blive frelst. Tøv ikke, herre. Tøv ikke!"

"Tror De, jeg vil gå alene?" spurgte jeg. Trods vor sørgelige stilling kunne jeg ikke lade være at smile, da jeg fremsatte spørgsmålet.

"Nej, jeg ved godt, De ikke vil. Men – jeg *kan* ikke gå over den frygtelige bro."

"Jo vist kan De det. Kom blot," sagde jeg, idet jeg rejste mig og rakte mine arme ud imod hende.

Hun så på mig med et tåreblændet blik, og det var, som om hun smilede tvivlende.

"Kære, kære herre!" sagde hun meget blidt, mens jeg lagde mine arme om hende og løftede hende op, så hun lå bekvemt. Så kom det, der for mig var det sværeste at udholde. Hun lod sit hoved synke ned på min skulder og lå så trygt, ja, jeg kunne næsten sige velbehageligt i mine arme. Hun drog et lykkeligt lille suk og lukkede øjnene.

Nå, jeg begyndte så at gå, og jeg skal ikke indlade mig på at berette, hvad jeg tænkte på, mens jeg gik. Jeg burde selvfølgelig have tænkt på at komme heldigt over broen, og – hvis der havde været anledning til yderligere spekulationer – hvad der ville være det klogeste at gøre, når vi kom ud af løngangen. Så lad os derfor antage, at jeg kun tænkte på det, jeg burde tænke på.

"Vær nu ganske rolig, mens vi er på broen," sagde jeg til Phroso. "Den er jo ikke så overdrevent bred."

Phrosos eneste ulydighed bestod i, at hun flyttede hovedet, indtil det hvilede bedre, ellers var hun fuldkommen stille. Det var meget heldigt, for i dette mørke at gå over med en ung dame i armene var langt fra behageligt. Vi kom imidlertid over på den anden side. Klippevæggene indsnævredes på ny, og jeg mærkede, at vejen begyndte at skråne nedad.

"Er vejen nogenlunde lige nu?" spurgte jeg.

"Ja, fuldstændig lige. De kan ikke tage fejl, herre," sagde Phroso og et nyt, veltilfreds lille suk efterfulgte hendes ord. Jeg havde ganske vist ikke megen grund til at le; men jeg lo dog sagte, og jeg foreslog ikke Phroso, at hun skulle forsøge at gå.

"Er De træt?" spurgte hun med ét og åbnede øjnene, men lukkede dem straks igen.

"Jeg kunne bære Dem for bestandig," svarede jeg.

Phroso smilede, men uden at se op.

Til trods for Phrosos forsikring, viste det sig dog, at vejen havde mange afbrydelser og gjorde flere svingninger, så jeg ret hyppigt måtte spørge Phroso om vej. Hun gav mig straks besked uden den mindste nølen, så hun var sikkert fuldstændig fortrolig med den. Da jeg sagde noget om det, svarede hun: "Ja, jeg har så ofte gået den vej. Den fører ned til en meget smuk hule."

"Den udmunder altså ikke på det sted, hvor mine venner kom ud?"

"Nej, det ligger to kilometer derfra. Nu må vi for øvrigt snart være der. Er De træt, herre?"

"Ikke spor," sagde jeg, og Phroso tog imod mit svar uden at gøre nogen indvending.

Der kan jo ikke være noget i at tilstå, at jeg virkelig *var* træt nu. Det var egentlig ikke af at bære Phroso, men skyldtes dagens og nattens nerverystende begivenheder. Det var derfor med glæde, at jeg så det stærke lysskær, der med ét viste sig for enden af gangen. Nu gik det hurtigt, og pludselig hørte jeg plasken af vandet, der slog imod klipperne forude. Det var, som om det bød os velkommen i den verden, hvor solen skinner; for det var just ved daggry, at vi nåede målet for vor vandring. Lysskæret foran os var rødt af den opgående sol.

"Jeg kan høre havet," hviskede Phroso. "Å, nu mærker jeg havluften. Og se blot lyset, herre."

Så dejligt lyset end var, vendte jeg dog mit blik bort derfra for at se på det ansigt, der lå så tæt ind mod mit. Det var først nu, jeg kunne se tydeligt, og mit blik mødte Phrosos. En svag rødme skød op i hendes kinder, men hun blev liggende rolig og så på mig. Så sagde hun stille med sin rene, klangfulde stemme:

"De ser meget træt ud. Lad mig gå nu, herre."

"Nej," sagde jeg, "nu er vi snart ved målet."

Nu veg klipperne på ny ud til begge sider, gangen bredte sig ud og blev en stenet strandbred, og oven over os dannede klippen en bue. Vi stod i en lille hule, og bølgerne skyllede muntert ind mod os. Hulens munding var snæver og lav, der var kun en meter fra åbningens overkant ned til vandet, så en båd ville lige kunne komme ud eller ind ad den vej. Phroso hoppede pludselig ud af mine arme og strakte begge hænder frem mod lyset.

"Hvis vi nu blot havde en båd!" udbrød jeg og løb helt ned til vandet.

Var lykken virkelig begyndt at smile til os igen? Det så næsten således ud; for næppe havde jeg sagt disse ord, før Phroso klappede i hænderne og råbte:

"En båd! Der er en båd, herre." Og hun løb hen til mig og greb mine hænder. Hendes øjne strålede.

Det var virkelig sandt! En god, stærktbygget lille fiskerbåd lå optrukket på strandbredden, og årerne lå i den. Hvorledes var den kommet her? Nå, det gav jeg mig ikke tid til at tænke over. Mit blik mødte Phrosos i fælles fryd. Jeg tror nok, at vi i øjeblikket glemte den frygtelige begivenhed, der var sket for vore øjne, og den triste afsked, vi i bedste fald havde at se hen

til. Vi holdt hinanden i hånden og var lykkelige som to børn, der af en god fe var blevet ført lige midt ind i eventyret.

"*Er* det da ikke vidunderligt?" udbrød Phroso. "Å, herre, alt lykkes så godt for Dem. Jeg tror, Gud elsker Dem lige så højt som –"

Hun standsede og rødmede. Phrosos blik havde strålet af overstadig munterhed; nu slog hun øjnene ned, og hendes hånd slap min.

"– som De elskes af den dame, der venter på Dem, herre," sagde hun.

Jeg kan ikke forklare, hvorledes det gik til; men Phrosos ord fremmanede for mit blik Beatrice Hipgrave, der på sin vanlige vis i fuldeste mål nød alle "sæsonen"s fornøjelser – eller var hun måske på landet nu? – uden at ofre ret mange tanker på den dumme fyr, der var taget bort til "den væmmelige ø". At tænke sig hende som den kvinde, der ventede på sin elskede og var bedrøvet, fordi han tøvede så længe, var for meget for min sans for komik, og jeg smilede bittert. Phroso bemærkede, at jeg smilede, og hun så spørgende på mig. Jeg gav ingen forklaring, men begyndte at gå ned til båden.

"Jeg tænker, det er det bedste, vi kan gøre," sagde jeg koldt.

"Det er det *eneste*, der er at gøre, herre," svarede Phroso. Hun så stadig spørgende på mig, og hendes ord lød næsten, som om vor flugt ikke mere var det, der lå hende mest på sinde. Jeg kunne ikke give hende nogen oplysning. Jeg længtes efter at sige mig løs fra Beatrice, men derfor kunne jeg dog ikke sige det ringeste nedsættende ord om hende.

"Vil De så tage plads?"

"Ja," sagde Phroso, og al glæde var forsvundet fra hendes stemme og blik.

Jeg hjalp hende ind i båden, som jeg derefter skød ud i vandet. Da den flød på vandet, sprang jeg selv over i den og greb årerne. Phroso sad tavs og bleg på bådens agtersæde. Jeg tog et tag med årerne, og båden bevægede sig. Et nyt tag førte os ud i hulens munding. Jeg følte morgensolen skinne mig i nakken med sin svage varme. Det var en behagelig følelse, og det gav nyt mod.

"Ja, havet og luften er gode," sagde Phroso. "Og det er dejligt at være fri, herre."

Jeg så på hende. Sollyset nåede nu hendes øjne, og glansen i hendes blik syntes at opildne mig. Jeg glemte – noget, jeg burde have husket. Et øjeblik hvilede jeg på årerne, og idet jeg bøjede mig fremad, sagde jeg:

"At være fri og at være sammen, Phroso."

På ny vendte farven tilbage til hendes ansigt. Hendes øjne lyste igen af fryd, og hun smilede aldeles uimodståeligt. Jeg rakte min hånd frem, og Phroso rakte lidt frygtsomt sin hånd ud imod den. Forhåbentlig så den engel, der fører bog over vore handlinger, lidt til en side så længe.

Nu var vi udenfor hulen. Til venstre var der en lodret klippevæg, der hævede sig indtil et par meter over havfladen og var som en af naturen dannet kaj. Men just som vore hænder nærmede sig hinanden, og vore blikke mødtes, hørtes der oppe fra klippekajen en sagte kluklatter, som vi kun alt for vel kendte. Jeg tror ikke, jeg så op. Jeg så derimod hen på Phroso. Farven svandt bort fra hendes ansigt, og hun så op i forfærdelse.

"Det var virkelig meget net. Men hvad er der blevet af fætter Constantin?" spurgte Mouraki Pasha.

Det havde altså været en dobbelt fælde, og vi var kun undsluppet Constantin for at falde i hans herres hænder. Det lignede netop Mouraki. Jeg var så betaget deraf og dog ikke overrasket. Faldet fra håb til fortvivlelse var så pludseligt, vort nederlag så latterligt, at jeg smilede, da jeg vendte mit blik bort fra Phroso og så på pashaen.

"Det kunne jeg næsten have sagt mig selv," sagde jeg højt.

18. Den ukendte ven

Båden bevægede sig et lille stykke efter mit sidste åretag, og vi gled langsomt forbi Mouraki, der som en stor søfugl stod på klippekanten. Jeg svarede slet ikke på hans kyniske spørgsmål, der skamløst røbede hans plan med Constantin. Jeg kunne smile bittert ad ham, men i øjeblikket var jeg ikke i stand til at sige noget. Phroso sad med nedslagne øjne og vred sine hænder; pashaen måtte altså lade sig nøje med at gengælde mit smil. Da båden havde passeret Mouraki og havde rundet et klippefremspring, så jeg en større båd, bemandet med fire af Mourakis soldater, der havde lagt årerne og nu sad med deres geværer i hånden. Demetri sad ved roret, og det undrede mig at finde ham i det selskab. En af soldaterne tog fat i stævnen på vor båd og drejede den ind imod bredden. Et øjeblik efter skurede den mod stenene, og pashaen hoppede ned fra klippekanten. Min første tanke havde været at gøre modstand og i et pludseligt angreb at tømme min revolver på må og få mellem Mourakis soldater eller endog myrde Mouraki med et uventet skud. Men alt dette var dårskab, så jeg lod de tanker fare. Jeg sprang ud af båden, rakte Phroso hånden og hjalp hende ud. Jeg bragte hende så til sæde på klippen. Hun sagde ikke et ord, men sendte mig et fortvivlet blik. Så vendte jeg mig om mod pashaen.

"De vil vist komme til at vente en dags tid eller to på fætter Constantin. Jeg har hørt sige, at de døde ikke finder så hurtigt ud som de levende."

"Jeg tænkte nok, det var gået således. Kastede De ham ned i vandet?" spurgte han.

"Nej, jeg ikke. Det var min ven Kortes."

"Og Kortes?"

"De faldt ned sammen."

"Nej, hvor dramatisk," lo pashaen. "Men hvorledes gik det til, at Kortes først kom til at binde an med ham?"

"Ja, De må tro mig, det var heller ikke min hensigt. Jeg havde ikke tænkt på at skuffe Dem."

"Nå, og nu er vi færdige med de to," sagde han og smilede ad min hentydning.

"Ja, de må begge være døde. Tilgiv mig, pasha, men jeg forstår ikke Deres komediespil. Vi var jo også i Deres magt oppe i huset. Hvorfor spiller De så denne farce? Hvorfor har De ikke allerede gjort det, jeg formoder, De vil gøre nu?"

Pashaen så sig om for at være vis på, at ingen lyttede til os.

"Kære lord Wheatley, man må overholde formerne. I går havde De ikke begået de forseelser, som det gør mig ondt at måtte sige, at De nu har gjort Dem skyldig i."

"Forseelser? De får mig til at le, kære pasha."

"Det må De gerne. De har for det første hjulpet min fange – den unge dame der – til at flygte, og dernæst er Constantins død jo også en sag, der bør undersøges. Ikke sandt? Det vil De da indrømme? Manden var jo nok en skurk, men loven må jo ske fyldest, kære Wheatley. Desuden –" Han standsede et øjeblik og fortsatte så: "Desuden må De heller ikke nægte mig mine små fornøjelser. De må tro mig, når jeg forsikrer Dem, at det var en mageløs underholdning for mig at se Deres glæde

over at finde den båd, jeg havde ladet anbringe der, og dernæst være vidne til det rørende lille optrin, som jeg afbrød."

Jeg svarede ikke, og Mouraki fortsatte:

"Jeg var sikker på, at hvis det ikke skulle lykkes Constantin at udføre sin sidste forbrydelse – forstår De mig, kære Wheatley? – ville De benytte Dem af gangen, så derfor fik jeg denne trofaste fyr, Demetri, til at være min fører, og han førte os meget net lige til målet. Men vi har ventet lidt på Dem. Phroso har vel ikke sinket Dem?"

Mourakis spottende ord kunne i og for sig ikke ophidse mig. Jeg følte mig tværtimod fuldstændig rolig, og jeg var i stand til at holde ham stangen. Men der var en anden ejendommelighed ved denne samtale, som jeg bemærkede, da den gav anledning til eftertanke: det var den skamløse åbenhjertighed, Mouraki talte med. Han sagde rent ud, at Constantin skulle have dræbt mig, og han lagde ikke skjul på den måde, hvorpå han havde fået et anklagepunkt imod mig. Til hvem ville vel en mand som Mouraki Pasha åbenbare den slags ting? Selvfølgelig kun til et menneske, der ikke ville få lejlighed til at lade historien gå videre. Det var derfor, jeg fandt, at guvernørens åbenhjertighed havde en vis betydning.

Jeg tror nok, at Mouraki med sin vidunderlig skarpe forstand og sin evne til at trænge ind i andres tankegang, fulgte mine tanker; for han smilede på ny, da han sagde:

"Jeg betænker mig ikke på at tale rent ud til Dem, min kære Wheatley. Jeg er overbevist om, at De ikke vil benytte Dem af de små blottelser, jeg tilsyneladende giver mig. Hvor De må være nedtrykt over tabet af Deres ven Kortes."

"Ja, vi har begge to mistet en ven i nat, kære pasha."

"De tænker på Constantin? Ja vist så. Nå, det er nu heldigt nok, at han er der, hvor han er. – Ja, det er heldigt nok."

"Så han ikke kan benytte sig af Deres små blottelser?"

"Hvor De forstår mig, kære lord Wheatley! Det er en sand fornøjelse at tale med Dem." Han vendte sig pludselig om og råbte på sine mænd. Tre af dem kom straks løbende. Mouraki pegede på mig og sagde i en skarp, bydende tone: "Vil De tage denne herre i forvaring. Han må ikke røre sig."

Jeg satte mig på en stor sten, og de tre mænd tog plads omkring mig. Pashaen bukkede let og gik ned til det sted, hvor Phroso sad. Han begyndte at tale til hende, formoder jeg, men jeg kunne ikke høre, hvad han sagde. Han vendte ryggen til mig, og hans skikkelse skjulte Phroso for mig. Jeg tog min lommeflaske op og drak en slurk af indholdet. Det var et tarveligt morgenmåltid; men der var ingen, der bød mig noget bedre.

Lige indtil nu havde Demetri og den fjerde soldat siddet i båden. Nu gik de i land og halede båden op på strandbredden, hvorpå de gik hen til den lille båd, som pashaen i sin ondskab havde anbragt for yderligere at ydmyge os. Soldaten tog fat i den for at hale den op; men Demetri sagde nogle ord, jeg ikke kunne høre og trak på skulderen. Soldaten nikkede samtykkende, og de lod båden blive, hvor den var. Så gik de også hen til os og satte sig et lille stykke fra mig. Demetri tog et stykke brød og en vældig kniv frem, hvorpå han begyndte at skære brød af og spise det. Jeg så på ham, men han ville ikke møde mit blik og så sig om i alle andre retninger end den, hvor jeg befandt mig.

Mens jeg sad der ganske sløvt og så på Demetri, fo'r de tre fyre pludselig ind på mig. Før jeg kunne røre mig, havde de et fast tag i mine arme, og den tredje jog sin hånd ned i min brystlomme og fremtog min revolver. Så sprang de atter tilbage, tog geværerne op fra jorden og rettede dem mod mig. Det hele havde kun varet nogle sekunder, og jeg sad som lamslået. Den ene af banditterne råbte:

"Deres Excellence! Herren førte hånden til lommen for at få fat på sin pistol."

"Hvad for noget?" spurgte Mouraki og vendte sig om. "Førte han hånden til lommen? Havde han en pistol?"

Min revolver blev holdt op i vejret som et fældende bevis.

"Og den prøvede han på at bruge?" spurgte Mouraki i en bedrøvet tone og syntes at være meget overrasket.

"Ja, det så da således ud," sagde fyren.

"Det er løgn. Det har jeg ikke et øjeblik tænkt på," sagde jeg. Jeg var forbitret; for jeg havde bestemt mig til at forsvare mig til det sidste.

"Jeg er nu bange for, at det alligevel var meningen," sagde Mouraki og rystede på hovedet. "Giv mig revolveren, så skal jeg passe på den." Han sendte mig et triumferende blik, da han tog den og derpå atter vendte sig om mod Phroso. Nu var jeg magtesløs.

Demetri blev færdig med at spise sit brød og begyndte derpå at tørre sin kniv af. Han strøg bladet næsten kærtegnende mod håndfladen og prøvede derpå spidsen med tommelfingeren. Mens han var beskæftiget med dette, sad han velfornøjet og nynnede sagte. Jeg kunne ikke lade være med at smile, da jeg genkendte melodien: det var en gammel bekendt, dødssangen,

som den enøjede Alexander skrev for to hundrede år siden. Demetri sad og polerede sin kniv, Demetri sad og nynnede, og Demetri så spekulativt ud over det blå vand, som omgav hans ø. Det faldt ikke mig ind at granske Demetris tanker, mens han sad der og nynnede og polerede. Det lod jeg Mouraki om, hvis han ellers mente, de var hans opmærksomhed værd.

Det lod nu ikke til, at Mouraki interesserede sig synderligt for Demetri.

Han gik hen til Phroso og bøjede sig ned til hende, som hun sad der på en sten. Med ét hørte jeg et forfærdet udråb, og med afsky råbte Phroso: "Nej, nej!" Mouraki hævede sin stemme lidt og sagde: "Jo, jo!"

Jeg anstrengte mig for at kunne høre, ja, jeg rejste mig halvt op; men sank tilbage, da en af soldaterne førte sin bajonet ind mod mit bryst. Jeg kunne ikke høre de ord, der veksledes, men Phroso talte bønfaldende, og Mouraki lo hånligt. Så trak han på skulderen, vendte sig om og kom hen til mig.

"Gå lidt tilbage," sagde han til soldaterne, "men hold øje med fangen, og hvis han rører sig –" Han fuldendte ikke sætningen, men den var også tydelig nok, som den var. Derpå talte han til mig – på fransk.

"Der er noget meget skønt i kvindens hengivenhed. De er lykkelig, lord Wheatley. De har fundet to kvinder, der elsker Dem."

"Jeg erindrer, De har fortalt mig, at De selv har været gift to gange."

"Det er ikke det samme – behøver ikke at være det. Det ser ud til, at jeg bliver gift for tredje gang; men jeg er bange for, at jeg ville smigre mig selv, hvis jeg tænkte mig, at der ville følge

megen kærlighed og hengivenhed med *den* kvindes hånd. Det var imidlertid om *Dem*, lord Wheatley, jeg ville tale. Den unge dame derhenne nærer en sådan hengivenhed for Dem, kære lord Wheatley, at jeg nok tror, hun vil gifte sig med mig blot for at frelse Dem. Er det ikke rørende at bringe et sådant offer?"

"Jeg håber ikke, hun indlader sig på at gøre noget sådant," sagde jeg.

"Nå, det er jo heller ikke andet end et høfligt bedrag," indrømmede han, "for hun bliver nødt til at gifte sig med mig, hvorledes det så går. Men det er nu alligevel den slags indbildninger, kvinderne holder af."

Han så skarpt på mig, da han gjorde denne bemærkning. Han ville rigtigt nyde det indtryk, det gjorde på mig.

"Ja, *jeg* havde heller ikke tænkt på at gifte mig med hende. Jeg er jo bundet. Det var kun et elskværdigt lille bedrag for at ærgre Dem lidt, kære pasha."

"Ja, så! Det var virkelig morsomt," kluklo Mouraki. Han syntes slet ikke at være vred over at være blevet bedraget, hvilket forundrede mig – den gang.

"Vi har virkelig levet i en atmosfære af elskværdige bedrag," fortsatte han. "Det var, for eksempel, et elskværdigt lille bedrag, lord Wheatley, at jeg var bekymret i anledning af Constantins flugt."

"Og et andet, at det var Dem om at gøre at få fat på ham igen."

"Og et tredje, at De ikke brød Dem om at unddrage Dem min – gæstfrihed."

"Og et fjerde, at De var så interesseret i mine venners velbefindende, at De anstrengte Dem for at finde en god

fiskeplads for dem."

"Ja, vist så," lo han, "og der vil blive et elskværdigt lille bedrag endnu, kære lord Wheatley."

"Ja, jeg tror nok, jeg kan gætte det," sagde jeg og mødte hans blik.

"Ja, De har en vidunderlig opfattelsesevne," sagde han beundrende.

"Men jeg kan dog ikke fuldt ud tænke mig, hvorledes det vil blive."

"Vor stakkels Constantin, der havde megen erfaring, men manglede indbildningskraft, var stemt for feber. Han fortalte mig, at det gerne var årsagen her på Neopalia."

"Ja, hans hustru døde jo af den, ikke sandt?" Jeg tror nok, jeg smilede, da jeg fremsatte spørgsmålet. Så stor fare, der end var, fandt jeg dog, det var en fornøjelse at afparere Mourakis angreb.

"Nej, nej! Det må De ikke sige. Man skal aldrig benytte sig af udflugter, hvor sandheden godt kan anvendes. Eftersom han er død, siger vi, at han myrdede sin hustru. Hvis han var i live –"

"Var det feberen, der havde dræbt hende?"

"Ja, netop. Vi må jo indrette os efter forholdene. Det må kloge mænd altid. For nu at nævne et nærliggende eksempel: Hvad *Dem* angår –" Pashaen bøjede sig ned imod mig, og der kom et ildevarslende udtryk i hans ansigt.

"Jeg overlader det fuldstændig til Dem at stille den diagnose."

"Hvad mener De om neopaliternes overdrevne patriotisme?" spurgte han smilende. "De, der var en helt fremmed, købte Neopalia. Det var meget ubetænksomt. Disse øboere er jo nogle ustyrlige banditter."

"Det kunne have gået, mens Constantin levede. Nu mangler De den patriotiske anfører, pasha."

"Ak, ja den gode Constantin er ikke mere. Men der kan jo være andre. Dér er en fyr, som jeg egentlig burde hænge."

"Ja, så!" Mit blik gik hen til det sted, hvor Demetri sad og nynnede og polerede.

"En fyr, som absolut ikke fortjener at blive sparet, blot fordi han har ført mig herhen, skønt jeg selvfølgelig er ham taknemmelig for det."

"Er det Demetri?" spurgte jeg i en ligegyldig tone.

"Ja vel," lo pashaen. "Han er så modtagelig for fornuftgrunde."

Mens vi talte sammen, vedblev Demetri nok så fornøjet at nynne sin lille sang. Pashaen lagde mærke til det.

"Jeg hængte hans broder for tre år siden," sagde han.

"Ja, det ved jeg. De synes at have udrettet en hel del for tre år siden."

"Da han gik til galgen, nynnede han den melodi. Kender De den?"

"Udmærket godt, pasha. Det var noget af det første, jeg hørte her på Neopalia, og det bliver måske også noget af det sidste."

"Den tilfører min lille fortælling en god del sandsynlighed," sagde Mouraki.

"Ja, der vil uden tvivl snart ske en for Dem værdifuld bekræftelse af dens indhold," medgav jeg ham.

Pashaen svarede intet til dette. Jeg så forbi ham og de fire soldater – den sidste havde nu sluttet sig til sine kammerater – hen til Phroso. Hun sad lænet ind mod klippen; hendes hoved var kastet bagover og ansigtet vendt op, men hun havde lukket

øjnene. Jeg tror, hun var besvimet eller i alt fald halvt bevidstløs. Mouraki opdagede retningen af mit blik.

"Ja, se rigtig på hende. Brug tiden," sagde han vildt. "De kommer ikke til at nyde det syn ret længe."

"Jeg lever, så længe Gud vil opholde mit liv. Og det ved hverken De eller jeg noget om."

"Jeg kan i det mindste forsøge at gætte mig til det," sagde Mouraki, og et roligt smil viste sig atter på hans ansigt.

"Ja, det kan De jo."

Endnu et øjeblik stod han og så på mig. Så vendte han sig bort. Da han gik forbi soldaterne, talte han til dem, og jeg så, at de lo. Det var sikkert udsøgte mænd, som han kunne stole på.

Den lille bugt, hvor vi befandt os, var omgivet af stejle og utilgængelige klipper på alle sider, undtagen ét sted, hvor der var en kløft eller indskæring. Klipperne der var ikke så stejle, og terrænet skrånede gradvist opad, jo længere fra strandbredden man kom. Netop på dette sted sad Demetri. Pashaen, som nu havde moret sig så meget med mig, som han gad, gik hen til ham, og han sprang op og hilste ham med megen ærbødighed. Mouraki vinkede ham nærmere til sig og begyndte at tale med ham.

Jeg sad fremdeles på min plads, og foran mig stod soldaterne med ryggen til pashaen. Mit blik var ufravendt rettet mod de to, der talte sammen, og det gærede i mig. Jeg forstod, at min eneste mulighed for frelse lå i det valg, som denne vilde fyr måtte træffe, eller det indfald, han måtte få. Var det ham, Panayiota havde talt om på en så hemmelighedsfuld måde? Var det ham, der var "én ven mere, end jeg vidste af"? I hans had til pashaen lå mit håb. Det var kun et håb eller en mulighed, for

det kunne jo hænde, at soldaterne dræbte mig. Men det var dog noget at klynge sig til, og der var heller ikke andet; for hvis Mouraki vandt Demetri ved løfter eller bestikkelse eller måske skræmte ham til at udføre sin vilje, ville han vælge det lette arbejde, der ikke medførte nogen risiko eller udsatte ham selv for at dø, hvilket han jo derimod måtte være beredt på, hvis han lagde hånd på pashaen. Ville han mon være forsigtig og vende sig mod den enkelte, hjælpeløse mand? Eller ville det længe nærede had kvæle alle hensyn til ham selv og få ham til at anfalde Mouraki? I dette tilfælde ville der være et glimt af håb. Jeg så hen på Phrosos ubevægelige skikkelse og blege ansigt. Derfra gled mit blik hen til den lille båd, der flød på vandet – hvorfor havde Demetri ikke trukket den op på bredden? – og jeg målte afstanden til båden fra det sted, hvor jeg sad. Jeg stak ligesom åndsfraværende min hånd i lommen, og det lykkedes mig at åbne min foldekniv, der nu var mit eneste våben.

Mouraki talte og smilede. Han bevægede ikke hænderne, men hans blik viste hen på mig. Demetris blik fulgte retningen, men han så mig ikke ind i øjnene. Pashaen talte på ny, og da Demetri rystede på hovedet, antog hans ansigt et elskværdigt udtryk, og det var let at se, at han søgte at overtale Demetri. Denne så sig mistænksomt om. Nu tog pashaen fat i hans arm, og de gik et par skridt op ad skråningen, som om de ønskede at være helt uforstyrrede, mens de talte. Men var det begges hensigt med at gå derop? Demetri rystede fremdeles på hovedet. Pashaens smil forsvandt, hans mund fik et hårdt udtryk, og han så koldt på Demetri. Han talte i korte, skarpe sætninger, og jeg kunne se på læbernes bevægelse, at Demetri fik hans faste, bestemte vilje at vide. Demetri syntes at bede sig

fri. Han stod uroligt og flyttede sig hele tiden længere bort fra den mægtige mand, som om han ville undgå hans vrede. Mouraki ville ikke give slip på ham, men fulgte ham skridt for skridt. På denne måde fjernede de sig endnu en halv snes meter fra mig. Demetri strakte bønfaldende hænderne frem, men pashaen stampede i jorden af raseri, og der var ikke noget, der tydede på, at *han* ville give efter.

Jeg fik ondt i øjnene af denne skarpe iagttagen. Jeg følte mig som et menneske, der har stirret på et klart, hvidt lys, og nu er som fortryllet af det, så han hverken kan blinke med øjnene eller se i en anden retning, skønt det smerter at blive ved at se. De to skikkelser begyndte at blive utydelige og udviskede for mig. Jeg gned mine øjne for at klare synet og så op. Nu var de igen lidt længere borte. Det kunne ikke være tilfældigt, at Demetri hvert øjeblik gjorde et skridt tilbage og således lokkede pashaen til at følge sig. Nej, han måtte have en bestemt plan, og mit hjerte bankede med ét af vild glæde – glæde over den udsigt til frelse, Himlen gav os, og længsel efter at se den mand dø, der havde tilføjet mig så meget ondt. Og som jeg sad og stirrede på de to, fik jeg fra Demetris øjne et lynsnart, næsten umærkeligt budskab. Jeg forstod det straks. Jeg blev roligt siddende, men hver muskel i mig var spændt for at kunne gøre det fortvivlede spring, og hver nerve dirrede af undertrykt forventning. Nu? Ville det ikke ske nu? Jeg var lige på nippet til at råbe: "Stød til!" men jeg holdt læberne fast tillukkede. Og soldaterne lænede sig dovent til deres geværer, mens de nu og da vekslede et par ord eller gabte. Hvad der foregik bag deres ryg oppe på skrænten, ænsede de ikke.

Nå! Nu foregik der en forandring! Demetri var hørt op med at protestere, og han trak sig ikke længere tilbage. Rynken i Mourakis pande var borte, og hans ansigt lyste af velvilje og tilfredshed. Demetri sendte mig atter et blik. Mouraki talte til ham, og han svarede. Jeg så op på soldaterne, de var mere sløve og uopmærksomme end nogensinde. Atter så jeg hen til de to. Mouraki stod og klappede Demetri på skulderen.

"Nu bliver det til noget!" tænkte jeg, ja, jeg tror, jeg hviskede det. Jeg trak mine fødder ind under mig og følte efter kniven i min lomme. "Ja, det må være nu."

Mouraki vedblev at klappe Demetri på skulderen, mens han lo og talte venligt til ham. Demetri stod og hørte til med bøjet hoved. Men hans kraftige, blottede, brune arm, der indtil nu havde hængt så slapt ned – den arm, hvis hånd holdt den store kniv, der var blevet så omhyggeligt poleret og prøvet – den arm begyndte langsomt og forsigtigt at bevæge sig opad. Den bøjedes i albueleddet, hvilede et øjeblik, og så fløj den hurtigt som lynet op over Demetris hoved. Bladet glimtede i solen, da hånden jog kniven ned, og glimtet forsvandt i Mourakis legeme. Med et pludseligt udbrud af forbavselse, rædsel og smerte vaklede pashaen og faldt så næsegrus forover på klippen, og Demetri råbte: "Endelig! Du min Gud! Endelig!" Og så lo han højt.

19. "Den armenske hund!"

Det dødsskrig, Mouraki udstødte efter Demetris hævnende stød med kniven syntes at udløse en fjeder, der satte os alle i bevægelse. Soldaternes sløvhed forvandledes til overrasket måben, der i næste øjeblik gik over til den vildeste ophidselse. Phroso sprang op med et skrig, og jeg fløj ud mod båden med kniven i hånden. Soldaterne bekymrede sig ikke om deres fange, men styrtede med et rasende skrig op ad skrænten til det sted, hvor Demetri stod med kniven løftet mod himlen. Jeg skar rebet over i det øjeblik, Phroso sprang i båden, og så stødte jeg fra. Men da jeg greb årerne, betænkte jeg mig. Jeg så op til skrænten. Demetri stod ved Mourakis lig, og de fire soldater fo'r ind på ham. Jeg kunne ikke bifalde hans gerning, men jeg havde ladet ham udføre den. Derfor måtte jeg ikke flygte bort nu. Jeg gav Phroso årerne. Men hun gættede mine tanker, kastede sig ind til mig og slog sine arme om mig, idet hun råbte: "Nej, nej, herre! Nej, nej!" Hendes kærlighed gav hende styrke, for i det første øjeblik kunne jeg ikke rive mig løs.

Dette øjeblik var tilstrækkeligt. Nu var det forbi med det korte, frygtelige drama, der var blevet udspillet på klippeskråningen, og det var ligeledes forbi med den hjælp, jeg havde kunnet yde Demetri; for han prøvede ikke på at forsvare sig. Han blev stående som en billedstøtte, kniven holdt han fremdeles i vejret, og der var endnu et smil omkring hans læber. Phrosos hoved sank ind mod min skulder. Hun ville ikke se derhen; men jeg kunne ikke vende mit blik fra det optrin, der

nu påfulgte. Bajonetterne blinkede i luften og borede sig ind i Demetris legeme, og han sank om med en stønnen. Atter og atter jog de bajonetterne ind i ham, og i deres vilde hævntørst sønderlemmede de hans legeme. Jeg blev helt syg af at se til, og dog blev jeg ved at stirre, indtil de endelig holdt op og et øjeblik blev stående for at se på de to lig. Så anbragte jeg Phroso ved roret, greb årerne og roede kraftigt til. Hvor vi skulle flygte hen, og hvilken hjælp, vi kunne gøre regning på, vidste jeg ikke; men jeg brændte efter at komme bort, og jeg tænkte mindre på liv og sikkerhed end på at komme bort fra dette modbydelige sted.

"De rører sig ikke," hviskede Phroso, hvis blik nu var vendt bort fra mig og rettet mod bredden. "De står stille. Ro til, herre, ro til!"

Der gik nogle få øjeblikke, hvor jeg roede af fuld kraft. Hun sad mellem mig og strandbredden, så jeg kunne ikke se, hvad der foregik. På ny lød hendes stemme, sagte og indtrængende:

"Nu bevæger de sig, de kommer ned til bredden. Ak, herre! Nu sigter de på os!"

"Gud hjælpe os!" sagde jeg halvhøjt. "Læg Dem ned i båden, helt ned. Længere ned, Phroso, længere ned!"

"Å! Der var en, der slog til geværerne! Nu taler de sammen. Hvorfor skyder de ikke?"

"Ser de ud, som om de betænker sig?"

"Ja! Nej, nu sigter de igen. Nej, de tager atter bøsserne fra kinden. Ro, herre, ro til!"

Jeg halede ud, som jeg ikke havde roet, siden jeg ni år i forvejen roede i Oxford-holdets båd ved den store kaproning. Phroso holdt udkig. Om det var med hensigt eller ej, kan jeg

ikke sige, men hun var hele tiden mellem mig og folkene inde på stranden.

"De løber ned til båden nu. De springer ned i den. Mon de vil forfølge os, herre!"

"Det må Himlen vide. Jeg skulle næsten tro det."

Jeg sad og undrede mig over, at de ikke havde brugt deres bøsser. I første øjeblik var det sikkert deres hensigt, men der måtte være noget, der afholdt dem fra det. Måske var de bange for at påtage sig ansvaret. De var kun simple soldater, og deres anfører var død. Det var måske derfor, at de betænkte sig på at skyde på en mand, som de vidste indtog en anset stilling. Jeg havde jo desuden ikke taget del i mordet på Mouraki.

"Nu flyder deres båd på vandet," hviskede Phroso åndeløst.

"Hvor langt er vi borte?"

"Det ved jeg ikke. Måske to hundrede meter. Nu ror de."

"Ror de godt?"

"De ror meget stærkt. Kære herre, kan De ikke ro stærkere til?" Hun vendte sig et øjeblik om imod mig og knugede hænderne bønfaldende.

"Nej, det kan jeg ikke, Phroso," sagde jeg, og jeg tror nok, jeg smilede. Mon den kære pige virkelig tænkte, jeg havde valgt dette øjeblik til at sidde og lege med årerne?

"De vinder ind på os," råbte hun. "Å, de vinder ind på os. Ro til, herre!"

"Hvor mange er der til at ro?"

"Tre. Hver med to årer, herre."

"Pokker stå i det! Så nytter det ikke noget, Phroso."

"Nytter ikke? Men hvis de nu fanger os?"

"Ja, jeg ville ønske, jeg kunne svare Dem. Hvor nær er de nu?"

"De er halvvejs."

"Se til alle sider. Er der ingen både eller skibe at se?"

"Nej, der er slet intet at se til nogen side, herre."

"Så er spillet ude," sagde jeg og hvilede på årerne. Jeg sad og pustede, jeg havde aldeles ikke været i træning til en kaproning.

Soldaternes båd kom nærmere. Vor båd lå nu helt stille og ventede på dem. Phroso sank tilbage med fortvivlelse i blikket. Men jeg ikke fortvivlet. Mouraki var død, og jeg vidste, at hans død ville gøre en stor forandring. Jeg tvivlede meget på, at der nu på Neopalia fandtes nogen anden, der ville vove at foretage sig noget imod mig. Thi hvorfor havde de ikke fyret? Det gjorde de heller ikke nu, skønt de kunne have skudt mig en kugle gennem hovedet uden nogen fare for sig selv.

Nu var den anden båd på siden af os. Jeg bøjede mig forover og rørte ved Phrosos hånd. Hun så op.

"Fat mod!" sagde jeg. "Jo mere tapre, vi viser os, jo bedre klarer vi os." Jeg vendte mig om mod forfølgerne og så roligt på dem, idet jeg ventede på, hvad de ville sige. Deres første meddelelse var pantomimisk. Den mand, der styrede – det viste sig at være en underofficer – lagde an på mig.

"Jeg er fuldstændig ubevæbnet," sagde jeg. "Det ved De jo godt. De tog min revolver."

"De er ved at flygte," sagde han uden at tage bøssen fra kinden.

"Hvem giver *Dem* ret til at standse mig?" spurgte jeg skarpt.

"Pashaen –"

"Pashaen er død. Vær derfor forsigtig med, hvad De gør. Jeg er englænder, og hjemme i mit land er jeg en lige så fornem mand, som Deres pasha var." Dette var ganske vist noget ud

over den nøjagtige sandhed; men virkningen af det var i hvert fald betydelig nok.

"Deres Herlighed var vor fange," sagde underofficeren mere høfligt. "Vi kan derfor ikke lade Dem undslippe. Og denne dame var også vor fange. Hun er ikke englænderinde, men her fra øen. Og det er en af øens beboere, der har dræbt pashaen. Det må hun stå til ansvar for."

"Hvad kan hun have haft med det at gøre?"

"Det var måske en aftale imellem hende og snigmorderen."

"Og måske også imellem mig og morderen?"

"Måske. Det tilkommer ikke mig at undersøge den sag."

Jeg trak på skulderen for at udtrykke min utålmodighed.

"Hvad vil De så med os?" spurgte jeg.

"De må følge med tilbage til Neopalia."

"Hvor troede De ellers, vi ville hen? Er det måske en båd at foretage en sørejse i, eller mener De, at jeg kan ro et par hundrede kilometer til Rhodos? Brug nu Deres forstand en lille smule."

Han blev noget forlegen ved min tiltale og vidste ikke, om han skulle tage mine ord i fuld alvor. Phroso var klog nok til at holde sin tunge i ro bag de smukke læber og øjenlågene lukket til over det forundrede blik. Jeg fortsatte i en lidt spottende tone:

"I agter da vel ikke at lade pashaen blive liggende derinde? Den anden var en bandit og morder" (det skar mig i hjertet at beskrive Demetri i sådanne udtryk), "lad ham ligge. Men er det overensstemmende med Mouraki Pashas værdighed at lade ham ligge ubevogtet ved stranden, mens hans mænd ror tilbage til havnen? Folk vil tro, at I ikke holdt af ham. Her er fire

soldater, der lader én mand dræbe ham, og så vil I efterlade hans lig, som om det kun var en død hund."

Jeg havde ikke nogen bestemt grund til at ønske, at de skulle vende om og hente Mourakis lig; men hvert øjeblik, vi vandt, betød noget. Jeg havde lært, at her på Neopalia kunne hvert øjeblik give nye muligheder. Jeg benyttede mig af enhver mulighed for at trække tiden ud, og min opfordring var da heller ikke frugtesløs. Underofficeren holdt i hviskende tone en hurtig rådslagning med den soldat, der sad nærmest ved ham, og derpå sagde han:

"Deres Herlighed har ret. Det er mere passende, at vi fører liget tilbage. Men De og den unge dame må følge med os."

"Hjertens gerne," sagde jeg og greb hurtigt årerne.

Officeren svarede på denne bevægelse ved at lægge sin riffel over knæene; begge både vendte dernæst om, og vi roede ind mod bredden igen. Så snart vi var inde, gik tre af mændene op ad skråningen. Jeg så, at de sparkede Demetris lig til side, da han var faldet således, at hans ene arm lå over Mouraki. Derpå begyndte de at bære pashaens lig ned. Phroso holdt hænderne for ansigtet. Jeg så på Mourakis ansigt og tænkte på den mærkelige lod, som han så samvittighedsløst havde beredt mig. Med ét sprang jeg ud af båden og begyndte at gå op ad skråningen. Jeg passerede de soldater, der bar Mouraki, og de standsede overraskede og urolige. Jeg gik hurtigt forbi uden at ænse dem og kom op til det sted, hvor Demetri lå. Jeg knælede ned ved ham og lukkede hans øjne, hvorpå jeg tog mit silketørklæde og bredte det over hans ansigt. Så rejste jeg mig op. Jeg syntes, at jeg skyldte Demetri denne lille venskabstjeneste, og jeg følte mig overbevist om, at der havde

været noget godt ved ham, og at Den, der læser i alles hjerter, også ville finde det gode i Demetris sjæl. Således forlod jeg den ven, jeg ikke havde vidst af, jeg havde. Jeg kunne ikke dømme ham strengt, jeg havde jo ladet ham udføre sin hensigt, og idet jeg gik ned ad skrænten igen, tænkte jeg på, at jeg nu kunne bringe Panayiota den trøst, at jeg havde lukket hendes kærestes øjne.

Således forlod jeg den ven, jeg ikke havde vidst af. Jeg skuede i min egen sjæl og fandt ingen ret til at dømme ham. Jeg havde jo ladet det ske.

Da jeg kom ned til bredden, var soldaterne ved at anbringe Mourakis lig i den største af de to både, og da de ikke havde noget at dække hans lig med, trak de hans sorte frakke af og lagde den et øjeblik på den sandede bred, mens de løftede ham ud i båden. Da de havde gjort dette, tog jeg frakken op og rakte den til dem, og de anbragte den over hans hoved. To af soldaterne tog plads i den båd, hvori Phroso sad, og de gav mig tegn til, at jeg skulle komme. Just som jeg var ved at følge vinket, så jeg en lommebog ligge for mine fødder. Det var ikke min. Man kunne ikke antage, at Demetri eller nogen af soldaterne ejede en smuk maroquin-porteføljе; den måtte have tilhørt Mouraki og var faldet ud af hans frakke, da jeg tog den op. Den lå opslået, og jeg bukkede mig for at tage den op og give den til underofficeren, men i et nu var den i min lomme uden at nogen havde bemærket min hurtige bevægelse. Jeg tog nu plads i forstavnen af båden, Phroso sad agter ude, og en af soldaterne spurgte hende meget ærbødigt, om hun ville styre, hvortil hun nikkede bekræftende. Jeg satte mig helt ned i bunden af båden bag ved soldaternes rygge, og nu tog jeg Mourakis lommebog

frem igen. Min handlemåde grænsede betænkeligt nær til tyveri, det indrømmer jeg. Men da bogen lå opslået derinde på strandbredden, havde jeg i den set noget, der absolut var mit, noget, som ingen kunne tage fra mig: mit navn.

Meget forsigtigt tog jeg en lille lap papir ud af bogen, under den lå der én til, og derunder en tredje. Det var udklip fra en græsk avis. Jeg kunne hverken se bladets navn eller dato, og udklippene bestod kun af tre små meddelelser. Mit navn stod som overskrift over hver af dem. Jeg havde ikke anet, at verden vidste besked med min skæbne, og jeg gav mig til at læse med den største interesse. Meget fremragende mennesker kan være ligegyldige for, hvad bladene siger om dem; men en så ophøjet sindstilstand har jeg endnu ikke befundet mig i.

"Lad os nu bare se," sagde jeg til mig selv, efter at jeg forsigtig havde forvisset mig om, at jeg ikke blev bemærket af nogen i båden foran os.

Første udklip lød således:

"Det gør os ondt at erfare, at lord Wheatley, den engelske adelsmand, der for nylig har købt øen Neopalia og bosat sig der, er blevet hårdt angrebet af den feber, der for øjeblikket raser på øen."

"Det er dog mærkeligt," tænkte jeg, for jeg havde aldrig befundet mig bedre end under mit ophold på Neopalia. Nysgerrigt greb jeg det andet udklip for at se, hvorledes det gik med min alvorlige sygdom.

"Det gør os meget ondt at meddele, at lord Wheatleys tilstand er kritisk. Feberen er gået ned, men patientens tilstand giver

anledning til at frygte det værste."

"Dette ville have været endnu mere interessant, hvis det havde været dateret," tænkte jeg.

Det sidste udklip sagde kort og godt:

"Lord Wheatley døde i går morges kl. 7."

Jeg sad i bådens forstavn med disse små avisudklip, der nok kunne give anledning til eftertanke. Så lagde jeg dem ind i lommebogen, og jeg må tilstå, jeg var nysgerrig nok til at undersøge den yderligere. Jeg så i et af de indre rum. Der lå kun ét stykke papir. På dette var der skrevet fire eller fem linjer, og skriften var den samme, jeg flere gange havde set på papirer oven over Mourakis navn.

"Rygtet om lord Wheatleys død viser sig at være ugrundet, men det står vist i forbindelse med øboernes mistænkelige hensigter. Guvernøren er ved at undersøge sagen, og der våges omhyggeligt over lord Wheatley, da man befrygter et attentat. Der gør sig en meget stærk misstemning gældende i anledning af Neopalias afståelse til lorden."

"Der er ét rum endnu," sagde jeg og åbnede det hurtigt. Ak, det var en skuffelse. Der lå et stykke papir i det, men der var ikke et ord på det. Men ved nærmere eftertanke så jeg dog med betydelig interesse på papiret, for det blev mig klart, at det havde været bestemt til at skulle bringe endnu en meddelelse, og det en meddelelse, der ville have været sandhed, og som Demetri just denne morgen skulle have skrevet med sin dolk. Jeg tænker mig, at min ven Mouraki på sin sirlige måde ville have udtrykt sig omtrent således:

"Lord Wheatley er i dag blevet myrdet. Guvernørens soldater fik fat på morderen og dræbte ham. Hans Excellence guvernøren optræder med megen strenghed ved undersøgelsen af denne beklagelige tildragelse."

Mouraki, Mouraki! Mens du levede, satte du megen pris på ironi, og heller ikke nu må du undvære den. For mens du lå lig i din båd, sad jeg der også og læste disse uskrevne ord på papiret i din lommebog. Først havde Constantin dræbt mig – således forstod jeg det da – det var feberen. Men senere kunne den historie ikke bruges, da Denny, Hogvardt og den trofaste Watkins vidste, at det ikke var sandt. Derfor blev løgnen erklæret for at være løgn, og du ville på ny til at bevise, at sandheden er bedre, især den sandhed, man kan få på bestilling. Men Mouraki, hvis du stadig kan se, hvad der sker her i verden, så vil dit smil nok være falmet en smule. For lumsk og snedig som du var, så var der dog denne ting, man kalder Skæbnen; og Demetris dolk skrev et andet budskab på det tomme stykke papir, der lå parat i din lommebog!

Jeg stak bogen til mig og så mig om med et fornøjet smil. Jeg sad og ønskede, at manden endnu var i live, for at jeg kunne drille ham. Pludselig brast jeg i latter, og soldaterne så sig overrasket om. Også Phroso så forundret hen på mig.

"Det betyder ikke noget," sagde jeg. "Jeg ler kun, fordi jeg lever endnu." Mouraki Pasha var derimod død.

Vi drejede nu om den pynt, der havde skjult havnen for os, og styrede lige hen til kanonbåden, der lå fortøjet ved molehovedet. Phroso så på mig med et bedende blik, men jeg kunne ikke give hende noget håb om flugt. Der var ikke noget at gøre; vi måtte følge med ligesom Mourakis lig. Men mit hjerte

sang højt i mit bryst, for lå Mouraki netop ikke død i dette øjeblik, mens jeg endnu levede!

Da vi kom nærmere, så jeg, at kanonbådens barkasse var sat i vandet, og at der steg røg op fra dens skorsten. Den var øjensynlig klar til en rejse, men hvorhen? Kunne det tænkes, at den skulle til Rhodos? Og mon ikke den lommebog, jeg nu havde i min besiddelse, indeholdt den ladning, der havde været bestemt til den? Jeg lo på ny, da vi kom på siden af krigsskibet, og jeg så, at der blev livligt, både oppe på kanonbådens dæk og nede i barkassen.

Underofficeren gik om bord på krigsskibet, og en time eller længere endnu blev vi liggende i skyggen af skibet, der beskærmede os mod solens varme. Det var nu lige ved middagstid. Hvad der foregik oppe på dækket, kunne jeg ikke sige, men der var uro og forvirring. Så nåede nyheden ind i land, og øboerne begyndte at forsamles i grupper. Jeg så mændene pege på Phroso, på mig og på liget under den udbredte frakke. De talte også sammen, og det lød mere frejdigt, end hvad jeg havde hørt efter Mourakis ankomst. Det var, som om en byrde var taget fra dem, og jeg forstod så godt, hvilken lettelse pashaens død måtte være for dem. Så så vi en båd forlade havnen og styre ud omkring pynten. Soldaterne lod den sejle og nøjedes med at se sløvt efter den. Jeg gættede, hvor den skulle hen: den skulle hente Demetris lig, for at han kunne få en fin begravelse!

Endelig blev Mourakis lig bragt om bord på kanonbåden, og så kom der bud efter mig. Jeg rejste mig og sendte Phroso et opmuntrende blik, da jeg gik. Jeg blev ført op på dækket og stod så overfor kaptajnen. Det var en ung tyrk med et værdigt og

tiltalende væsen. Han bukkede let, men høfligt. Jeg antog, at han efter Mourakis død var den øverstbefalende på Neopalia og hilste ham i overensstemmelse med hans nye stilling.

"Det er en ganske forfærdelig begivenhed, der er indtruffet," sagde han.

"Det er en meget fremragende og dygtig mand, der er gået bort," bemærkede jeg.

"Ja, og på en så frygtelig måde," svarede han. "Det er ikke, fordi jeg vil udtale mig om, hvad der vil ske, men Deres Herlighed indser vel selv, at De er kommet i en meget vanskelig situation?"

Der stod to eller tre af hans officerer omkring os. Jeg trådte et skridt nærmere; for jeg havde bestemt mig for et dristigt spil. Jeg syntes om den tyrkiske kaptajn, og det forekom mig, at hans sorg over Mourakis død ikke var så særlig stor. Jeg sagde derfor i en rolig tone:

"En vanskelig situation? Jeg forsikrer Dem, det er intet i sammenligning med den situation, hvori jeg ville være kommet, hvis pashaens død ikke var indtruffet."

Der hørtes en overrasket mumlen fra gruppen omkring os. Kaptajnen blev urolig.

"Hans Excellences planer kender vi aldeles intet til –" begyndte han.

"Men det gør jeg," sagde jeg. "Og når jeg nu fortæller Dem –"

"Mine herrer," afbrød kaptajnen hurtigt, "vil De lade os være ene et øjeblik?"

Jeg så straks, at jeg havde gjort indtryk. Det ville næppe volde meget besvær at skabe en stemning imod Mouraki, nu hvor han var død.

"Jeg ved ikke," fortsatte jeg, da officererne havde fjernet sig, "om De kendte forholdet mellem den afdøde pasha og mig?"

"Bestemt ikke," sagde han og så mig lige ind i ansigtet.

"Det var Dem måske uvedkommende?" dristede jeg mig til at sige.

"Ja, absolut," og jeg syntes, jeg så en ganske lille antydning af et smil.

"Men nu, da *De* har kommandoen, er det en anden sag?"

"Ja, nu er det noget helt andet," indrømmede han.

"Skal vi ikke tale sammen i Deres kahyt?"

"Jo, meget gerne," svarede han og viste mig vejen.

Da vi var derinde, gav jeg ham en kort fremstilling af begivenhederne efter Mourakis ankomst. Hvad der var sket før den tid, vidste han allerede. Han hørte på mig uden at fortrække en mine. Til sidst kom jeg til mit flugtforsøg med Phroso og Constantins angreb.

"Han var en stor skurk," sagde kaptajnen.

"Ja," sagde jeg, "læs blot dette." Og jeg rakte ham de små avisudklip, idet jeg tilføjede: "jeg formoder, at han sendte disse meddelelser med fiskerbåde til Rhodos, først for at forberede vejen, og dernæst for at han bagefter kunne forklare min forsvinden."

"Jeg lykønsker Deres Herlighed til Deres frelse."

"Der er mere end det at lykønske til, hr. kaptajn. Barkassen synes at være klar til en sejltur?"

"Ja, men jeg har givet kontraordre."

"Hvor skulle den hen?"

"Deres Herlighed må tilgive mig, men jeg indser ikke, at –"

"Den skulle vel til Rhodos?"

"Jeg skal ikke nægte det, da De har gættet det."

"Efter pashaens ordre?"

"Ja."

"Ved De også i hvilket ærinde?"

"Det talte Hans Excellence ikke om."

"Det var måske for at bringe dette," sagde jeg og gav ham det papir, pashaen havde skrevet på.

Han tog det, og mens han læste det, skrev jeg med blyant på det ubeskrevne blad, jeg havde fundet i lommebogen, den meddelelse, som Mourakis hjerne sikkert havde fostret, men som hans fingre ikke havde nået at nedskrive, inden de stivnede i døden.

"Men hvad betyder det?" spurgte kaptajnen og så op, da han var færdig med at læse.

"Og i morgen, tænker jeg, skulle der igen have gået bud til Rhodos –"

"Ja, jeg havde ordre til selv at sejle til Rhodos i morgen."

"Havde De det?" udbrød jeg. "Hvad skulle De have haft med?"

"Det ved jeg ikke."

"Men det ved jeg. Der har De det, De skulle besørge."

Han læste det, så på mig og læste det én gang til. Så krøllede han nervøst papiret sammen:

"Det har Mouraki Pasha ikke skrevet."

"De så jo, at jeg skrev det. Men havde han levet, så indestår jeg Dem for, at han havde skrevet det. Jeg siger Dem, hr. kaptajn, at det var mig, den kniv var bestemt for. Hvorfor skulle han ellers have taget Demetri med sig? Havde Demetri nogen grund til at elske pashaen, eller denne nogen årsag til at stole på Demetri?"

Kaptajnen sad stadig med papiret. Jeg gik om på den anden side af bordet og lagde hånden på hans skulder.

"De kendte ikke noget til hans planer. Det var heller ikke planer, han kunne røbe for en tyrkisk gentleman."

I det samme gik døren op, og den underofficer, der havde ført os tilbage til Neopalias havn, trådte ind.

"Jeg har bragt Hans Excellences lig ned i hans kahyt," sagde han.

"Vil Deres Herlighed følge med?" spurgte kaptajnen. "Så går vi ned og ser på ham."

Vi kom ind i den kahyt, hvor Mourakis lig lå. Pashaens ansigtstræk var rolige, og der var lige en antydning af et smil omkring de blege læber.

"Tror De på det, jeg har fortalt Dem?" spurgte jeg. "Jeg forsøgte at frelse den unge pige fra ham, og til gengæld ville han dræbe mig. Tror De mig på mit ord? Hvis ikke, så klyng mig op som hans morder. Men tror De mig, hvorfor er jeg så Deres fange. Hvad har jeg gjort? Hvad består min forseelse i?"

Kaptajnen så på Mourakis ansigt, smilede og var et øjeblik tavs. Så trak han på skuldrene, og han, der den foregående dag ikke uden pashaens tilladelse ville have vovet at ytre en stavelse i dennes nærværelse, sagde nu:

"Fy! Den armenske hund!"

Det var måske nok racehad, der gjorde hans udtryk så stærkt, men jeg modsagde ham ikke. Jeg stod og stirrede på Mourakis ansigt, og i den sindstilstand, jeg befandt mig, forekom det mig, at jeg så hans læber vise det gamle, bitre smil, fordi han nu lå der og blev udskældt og ikke kunne udøve den hævn, han aldrig havde undladt at udøve, mens han levede.

Og så forlod vi ham – den armenske hund!

20. En offentlig forlovelse

Næste dags aften var jeg igen sammen med mine trofaste venner om bord på den lille yacht. De var rasende over det puds, Mouraki havde spillet dem, og glædede sig oprigtigt over hans fald, og ind imellem deres lykønskninger til mig kom deres velmente fordømmelse af den døde pasha. I virkeligheden havde vi også al mulig grund til at være glade nu. Vor nye overherre var af et helt andet stof end Mouraki. Han var en absolut hæderlig, men tilbageholdende karakter, og han havde ingen private hensigter. Han havde meddelt mig, at jeg måtte blive på øen, indtil han fik nærmere ordrer angående mig, og han sagde, at han var vis på, at mine fortrædeligheder nu var forbi. Af et par bemærkninger, han fremkom med, fik jeg oven i købet den opfattelse, at Mourakis død ikke ville fremkalde stor beklagelse i de højere regeringskredse. Ja, jeg har egentlig aldrig set et dødsfald blive mødt med mere almindelig tilfredshed. Soldaterne betragtede mig med velvilje, og neopaliterne anså mig for en helt. Det lod til, at alle havde erfaret i det mindste noget om pashaens og min kamp, og de havde alle – viste det sig nu – stået på min side. Jeg kunne ikke gå op ad gaden uden at blive genstand for en skylregn af velsignelser, og neopaliterne viste uden frygt deres medfølelse med mig ved at fortælle om deres had til Mouraki og deres tilfredshed med den passende død, han fik. Der blev ikke skredet ind imod dem i den anledning, ja, den tyrkiske kaptajn lod dem endda i en mørk nat give Demetri en højtidelig

begravelse. Jeg var ikke med, skønt jeg havde fået meddelelse om, at man gjorde regning på min nærværelse; men jeg opsøgte Panayiota og fortalte hende, hvorledes Demetri døde. Hun hørte gå min beretning med spartansk ro og stolthed. Neopaliterne tager sig ikke døden så nær.

Men der var alligevel skyer på vor lykkes himmel. Mens kaptajnen var yderst elskværdig imod mig, vedblev han at indtage en streng og uvenlig holdning overfor Phroso. Han sendte hende op til hendes eget hus – eller *mit* hus, som han med elskværdig påståelighed vedblev at kalde det – og holdt hende der under bevogtning. Hendes sag skulle tages under behandling, sagde han, og han havde fremsendt beretning om Mourakis død tillige med min erklæring: at hun ikke havde nogen del i den. Men han var meget bange for, sagde han, at hun ikke ville få lov at forblive på øen, hvor hun måtte antages at være en kilde til uro. Hvad angik mit forslag om at tilbagegive hende Neopalia, da forsikrede han mig, at man aldeles ikke ville tage hensyn til det. Ville jeg ikke beholde øen, ville der rimeligvis blive udnævnt en eller anden pålidelig hersker, og Phroso ville da blive sendt bort.

"Hvorhen?" spurgte jeg.

"Det ved jeg virkelig ikke," sagde kaptajnen. "Det er jo en sag af underordnet betydning, og jeg har ikke ulejliget mine foresatte desangående."

Da han sagde disse ord, rejste han sig for at gå. Han havde aflagt mig et besøg om bord på yachten, hvor jeg efter hans råd havde taget ophold. Denny, der sad tæt ved os, brød ud i en besynderlig latter. Jeg sendte ham et meget bistert blik, og

kaptajnen så spørgende på os begge. Han var åbenbart ikke rigtigt "med".

"Deres Herlighed nærer måske nogen interesse for den unge pige?" sagde han i en tone, hvor overraskelsen tydelig nok kæmpede med høfligheden. Denny lo igen.

"Nærer interesse for hende?" sagde jeg irriteret. "Det skulle jeg mene, jeg gør. Tror De ellers, jeg havde taget hende med igennem den forbandede gang, hvad?"

Kaptajnen smilede undskyldende og gik hen imod døren. "Jeg skal bestræbe mig for, at hun får en skånsom behandling," sagde han og forsvandt. Jeg sad alene tilbage med Denny, der fandt øjeblikket passende for en fløjtesolo. Jeg så meget gnavent hen på ham. Han holdt op og sagde:

"I morgen ved denne tid vil vore venner derhjemme lægge sorgen, for da vil de se i aviserne, at lord Wheatley ikke er død af feber på Neopalia, og de vil ikke læse noget om, at han er faldet som offer for øboernes misforståede patriotisme. De vil altså berede sig på at slagte fedekalven for ham."

Det var alt sammen sandt, både hvad Denny sagde, og hvad han antydede uden at sige det. Men jeg vidste ikke, hvad jeg skulle svare.

"Hvor det dog er en lykkelig afslutning," sagde Denny.

"Ja, storartet," gryntede jeg og tændte en cigar.

Så blev der en længere pause. Jeg røg, og Denny fløjtede. Jeg forstod, at han ikke ville sige mere, med mindre jeg førte samtalen ind på det, men hans hele måde at være på viste moralsk misbilligelse. Jeg sagde derfor ikke et ord.

"Skal vi blive her længe?" spurgte han i en vidunderligt ligegyldig tone.

"Vi har jo ikke noget at jage efter, vel?"

"Å nej. Det var kun, jeg mente – nå, det kan være det samme."

Atter tavshed. Så åbnede Watkins kahytsdøren og meldte kaptajnens tilbagekomst. Det overraskede mig at se ham så snart igen. Jeg blev endnu mere overrasket, da han kom mig i møde med udstrakte hænder og et ansigt, der udtrykte både glæde og bebrejdelse.

"Kære lord Wheatley!" udbrød han og greb min hånd. "Er det nu at være ganske fair imod mig? De lod mig jo være helt uvidende. Nu forstår jeg selvfølgelig Deres Herlighed, men det var mig en stor overraskelse." Han lo fornøjet, men rystede dog bebrejdende på hovedet.

"Hvis De forstår det nu, hr. kaptajn, har De en fordel fremfor mig," svarede jeg temmelig stift. "Vil De ikke fortælle mig, hvad der er sket? Det er uden tvivl noget betydningsfuldt. Det ved jeg, man kan vente sig af Neopalia."

"Jeg indrømmer, jeg fandt det betydningsfuldt – og temmelig overraskende. Men selvfølgelig gik jeg ind på det. Det vil jo i væsentlig grad forandre situationen. Som Deres Herligheds hustru vil hun jo være i en helt anden –"

"Hvad for noget?" udbrød Denny og sprang op.

"I en helt anden stilling," fortsatte kaptajnen. "Vi vil jo så, om det må være mig tilladt at udtrykke mig således, have en sikkerhed for hendes gode opførsel. Vi vil have Dem at holde os til, og det vil være en meget stor sikkerhed. Det behøver jeg ikke at sige Dem."

"Kære kaptajn!" bad jeg i min fortvivlelse. "De mener vist, at De ikke behøver at fortælle mig noget som helst. Sig mig, hvad

er der sket, og hvad er det, der bevirker denne vidunderlige forandring?"

"Hvis jeg uforvarende havde røbet en hemmelighed, ville jeg gøre en undskyldning, men det er jo klart, at alle neopaliterne ved besked."

"Jeg er imidlertid ikke neopalit," sagde jeg i voksende vrede.

Kaptajnen satte sig ned og tændte i ro og mag en cigaret.

"Det var måske nok dumt af mig, at jeg ikke tænkte på det. Det er jo ganske vist en meget smuk pige, men næppe, om jeg så må sige, Deres Herligheds lige i rang."

Jeg sprang op og tog ham i kraven. Han måtte gerne arrestere mig, om han lystede, men først skulle han fortælle mig, hvad der var på færde.

"Hvad er der sket?" gentog jeg. "Hvad er der hændt, siden De forlod os?"

"Der kom en deputation af neopaliter med præsten i spidsen for at bede om lov til at gå op til huset for at hilse på deres herskerinde."

"Ja så. Hvad ville de der?"

"Lykønske hende i anledning af hendes trolovelse –"

"Hvad for noget?"

"Og forsikre hende om deres trofasthed mod hende og hendes tilkommende ægtefælle. Det gør jo det hele meget simpelt."

"Nå, så det gør det? Sagde De til dem, at de måtte gå?"

"Ja. Der var jo ingen grund til at sætte sig imod deres begæring. Jeg gav dem lov til at gå, og jeg tilføjede, at det var med den største tilfredshed, jeg erfarede deres meddelelse om en forbindelse mellem –"

Hvad det var, kaptajnen havde sagt til deputationen, gav jeg mig ikke tid til at høre. Det har sikkert været meget værdige og passende ord, for han syntes at være meget tilfreds med sig selv. Men før kaptajnen var blevet færdig med sine smukke sætninger, var jeg oppe på dækket. Jeg hørte Denny skyde sin stol tilbage, om det blot var af overraskelse eller for at følge mig, vidste jeg ikke. Jeg sprang fra yachten op på kajen og begyndte at løbe lige så hurtigt op ad gaden, som jeg løb ned ad den dag, Mouraki var så elskværdig at sende mine venner ud på fisketur. Jeg måtte for enhver pris forhindre den glædesdemonstration, som disse neopaliter i deres ubelejlige uskyldighed var ved at arrangere.

Ak, der var ikke en sjæl at se i gaden. Den kaptajn var da også forfærdelig langsom i sine bevægelser. De ivrige neopaliter havde derimod ikke spildt tiden, men fået et forspring, og at løbe op ad vejen efter dem var ingen spøg. Jeg blev til sidst nødt til at gå, og mens jeg således hårdnakket forfulgte mit mål, tænkte jeg i mørk fortvivlelse på, hvorledes alt sammensvor sig for at drive mig frem ad den vej, min ære og mit givne ord forbød mig at vandre.

Jeg slog ind på den sidevej, der førte op til det gamle hus. Det var her, at jeg første gang hørte Phrosos stemme i mørket. Det var her, at jeg fra hallens vindue havde set hendes smukke skikkelse, da hun kom i mandsdragt for at røve mine køer, og et lille stykke herfra var det, jeg sagde farvel, da hun gik tilbage til neopaliterne med min skriftlige afståelse i hånden.

Nu så jeg den malerisk brogede flok stå foran husets dør, og på tærsklen stod Phroso, høj og slank, med Kortes' søster ved siden. Der lød et højt råb fra mængden, men Phroso syntes ikke

at sige noget. Da jeg kom nærmere, var der nogle, der fik øje på mig. Så hørtes der et nyt råb, og jeg så, der blev uro og gjort mange fagter. De vendte om og løb så hen imod mig. Før jeg kunne røre mig eller sige et ord, havde et dusin stærke hænder fat i mig. Jeg blev løftet op på mændenes skuldre og ført af sted under hurraråb. De velsignede mig og kaldte mig deres herre. Kvinderne lo, og de unge piger sendte mig muntre, sky øjekast. Således bar de mig i triumf hen for Phrosos fødder. Ja, jeg var sandelig Neopalias helt i dette øjeblik, for de troede, det skyldtes mig, at de beholdt deres herskerinde og slap for den straf, de frygtede. Så de sang ikke den enøjede Alexanders kvad, men brød ud i en glædeshymne – et *epithalamium* – mens jeg knælede for Phrosos fødder og ikke turde se op i hendes smukke ansigt.

"Nu sidder jeg net i det," stønnede jeg, mens jeg spekulerede over, hvad de vel havde sagt til min stakkels Phroso.

Så faldt der en pludselig tavshed over dem. Da jeg forundret så op, så jeg, at Phroso holdt en hånd i vejret og ville til at tale. Hun så ikke på mig, ikke heller på neopaliterne, nej, hendes blik var rettet mod havet, som hun elskede. Så begyndte hun, sagte, men med klar stemme:

"Mine venner – vi er alle venner her, og der er ingen fremmede iblandt os – én gang før har jeg i alles påhør tilstået min kærlighed til min herre. Men han vidste ikke, at det var sandt, hvad jeg sagde, og jeg har ikke sagt ham det, før jeg nu siger det her i dag. Men I bærer jer ad som tåber, når I hilser mig som min herres brud; for hjemme i sit eget land er han en stor mand og ejer store rigdomme. Neopalia er kun en lille,

fattig ø, og jeg er kun en ringe skabning i hans øjne, skønt I kalder mig jeres herskerinde."

Hun standsede et øjeblik, inden hun gik videre, og da lød hendes stemme mere sagte og næsten drømmende, som om hendes tanker nu havde givet sig fantasien i vold:

"Det er så underligt at tale til jer – I, mine neopaliske brødre og søstre. Jeg kan ikke sige hvorfor, men jeg vil så gerne tale til jer alle. For skønt jeg er ringe, og vor ø er fattig, tænker jeg dog undertiden, at hvis min herre var kommet her som en fri mand, ville han have elsket mig. Men hans hjerte var ikke frit, og den kvinde, han elsker, venter ham hjemme i hans eget land, og derhen rejser han igen. Så I må ikke ønske mig en lykke, der aldrig bliver min."

Da Phroso havde sagt disse ord, trådte hun ind over tærsklen, og før jeg eller nogen af de andre havde kunnet sige et ord, havde Kortes' søster hurtigt lukket døren. Jeg havde rejst mig op og stod nu med ansigtet mod døren.

Neopaliterne stod et øjeblik i stum forbavselse, men så hørtes der enkelte røster. Jeg vendte mig om og så på dem. Mourakis tunge åg hvilede ikke længere på dem, deres frygt – og dermed også deres ydmyghed – var borte. Nu var deres vildskab vakt på ny, og de blev ude af sig selv af skuffelse.

"De fører hende bort," sagde én.

"Ja, og så sender de os en tyrkisk skurk i stedet for," skreg en anden.

"Så skal han få høre dødssangen at høre," truede en tredje.

For at skaffe afløb for deres vrede vendte de sig imod mig. Jeg syntes heller ikke, at jeg havde ret til at anse mig for et helt uskyldigt offer.

"Han har vundet hendes kærlighed ved falskhed," mumlede nogle og sendte mig ildevarslende blikke.

Jeg tænkte, de ville til at være ubehagelige imod mig, og jeg følte efter min revolver, som kaptajnen havde været så elskværdig at give mig tilbage. Men med ét fik deres tanker en ny retning. En lang fyr med flagrende lokker og lynende øjne sprang frem foran de andre og råbte:

"Mouraki er jo død, hvad har vi så at frygte? Skal vi sidde med hænderne i skødet, mens de tager vor herskerinde fra os? Til havnen, neopaliter! Hvad er der at være bange for, nu da Mouraki er død?"

Hans ord var som en fakkel, der tændte et mægtigt bål. I et nu var de alle opsatte på at angribe soldaterne og kanonbåden. Der var ikke én stemme, der udpegede det håbløse i et sådant forsøg eller de tunge straffe, der ville blive følgen. Dødssangen lød på ny, blandet med opfordringer til at vende om og gå imod soldaterne, og med råb til Orestes – således hed den lange fyr – at han skulle være deres anfører. Han var ikke uvillig.

"Lad os gå hjem og hente vore bøsser og knive," råbte han, "og så til havnen!"

"Men hvad så med denne mand?" råbte de og pegede på mig.

"Når vi har gjort det af med soldaterne, kommer hans tur," sagde den tillidsfulde Orestes. "Hvis vor herskerinde ønsker ham til mand, skal han giftes med hende."

Et bifaldsråb hilste denne bestemmelse, og de opstillede sig i en slags marchorden. Men jeg kunne ikke lade dem gå deres egen ødelæggelse i møde uden i det mindste at advare dem. Jeg sprang op på stenflisen, hvor Phroso havde stået, og råbte:

"I tåber! Skibets kanoner vil meje jer ned, før I kan krumme et hår på tyrkernes hoveder!"

En dyb, spottende mumlen var det eneste svar.

"Af sted! Af sted!" råbte de.

"Det er den visse død!" råbte jeg, og nu så jeg, at et par af kvinderne blev tvivlrådige og så på hinanden. Men Orestes ville ikke høre, og råbte igen til dem for at drive dem frem. I det samme gik døren op, og Phroso stod ved siden af mig. Hun vidste, hvorledes sagerne stod, og der lyste frygt og rædsel af hendes blik.

"Stands dem, herre! Stands dem!" bønfaldt hun.

Som svar tog jeg min revolver frem og sagde: "Jeg skal gøre, hvad jeg kan."

"Nej, nej! Ikke på den måde! Det ville blive Deres egen død tillige."

"Kom!" råbte Orestes, stolt af sin nye førerværdighed. "Kom! Følg mig, og jeg skal føre jer til sejr!"

"I tåber," stønnede jeg, "inden en halv time er det ude med jer."

Men nej, de ville ikke lytte til mig. Kvinderne lagde bedende en hånd på deres mænds og deres brødres arme i en kærlig, men nytteløs gestus.

"Stands dem, stands dem!" bad Phroso. "Hvad det end skal koste, så stands dem."

"Der er kun én måde at gøre det på," sagde jeg.

"Gør, som De vil," sagde hun indtrængende; for nu var flokken ved at sætte sig i bevægelse. Orestes gik i spidsen, svulmende af stolthed og iver efter at vise sig.

Der var ikke andet for, jeg måtte se at trække tiden ud. Jeg kunne ikke lade disse gale mennesker styrte sig selv i ødelæggelse. Jeg havde fået en idé, og den udførte jeg. Jeg gik et skridt frem og holdt hånden op, idet jeg råbte:

"Hør mig, neopaliter, før I går; for jeg er jeres ven."

Mit tilråb skaffede mig et øjebliks stilhed, kun Orestes blev forbitret over forsinkelsen.

"I forhaster jer, neopaliter," sagde jeg. "I forhaster jer altid. I havde hastværk med at få mig dræbt, skønt jeg ikke havde gjort jer noget ondt. Nu har I travlt med at komme lige i gabet på skibets store kanon. Det undrer mig virkelig, at I overhovedet endnu er i live. Men denne gang har I allermest travlt; for da I havde hørt, hvad den ædle Euphrosyne havde at sige jer, faldt det jer hverken ind at spørge mig eller vente på, om jeg havde noget at sige. Nej, da galskaben var faret i jer, valgte I den allergaleste iblandt jer og gjorde ham til jeres fører."

Jeg tror ikke, at det var en sådan tiltale, de havde ventet sig. De havde ventet heftige bebrejdelser eller indtrængende bønner, og i stedet for fik de spottende ord og kold foragt, ja, min omtale af Orestes, der stod og så meget sur ud, indbragte mig enkeltes modstræbende latter.

"Og så vil alle I gale mennesker drage af sted og efterlade mig, der er den eneste fornuftige mand på Neopalia. Har jeg måske ikke min fulde fornuft? Jeg er i hvert fald ikke så tåbelig, at jeg rejser bort fra den skønneste kvinde i verden, når hun siger, at hun elsker mig!" Jeg greb Phrosos hånd og kyssede den. "Mit hjem er langt borte, og det er længe siden, jeg har set den kvinde, I hørte om," fortsatte jeg, "og desuden kan det ikke nytte

at bekæmpe sit hjertes følelser." Jeg kyssede atter Phrosos hånd; men jeg turde ikke se på hende.

Nu gik det op for dem, hvad jeg havde sagt. Der var endnu et øjebliks stilhed, mens den sidste rest af tvivl forsvandt. Så lød der på én gang et højt glædesråb fra alle struber. Kun Orestes stod tvær og tavs; for min falden til føje berøvede ham hans nye værdighed. Atter og atter lød de høje glædesråb, og jeg kunne sige mig selv, at de kunne høres nede ved havnen. Mændene og kvinderne flokkedes omkring mig og greb min hånd. Der var ingen, der skænkede "den kvinde, der ventede mig", en tanke. Man måtte kalde dem "retlinede" patrioter, disse neopaliter. Det havde jeg jo flere gange før haft lejlighed til at overbevise mig om, og deres opførsel nu bekræftede min opfattelse. Men der var en ret betydelig forskel på deres opførsel før og nu, og et øjeblik frygtede jeg næsten, at de ville påtvinge mig den ved Orestes' fratræden ledige post som generalissimus.

Men deres begejstring fik heldigvis luft på en mere uskyldig, men alligevel ret generende måde. De slog kreds om Phroso og mig og forlangte, at vi skulle kysse hinanden i deres påsyn. Og jeg glemte dem alle – og flere end dem – i det øjeblik, jeg holdt Phroso i mine arme.

Selvfølgelig traf det sig således, at kaptajnen sammen med Denny og Hogvardt kom spadserende henne på vejen, da jeg stod på trappestenen med Phroso i mine arme. Dennys overraskede "halløj!" sagde mig, at der var flere vidner. Øboerne, hvis had til tyrkerne var forsvundet lige så hurtigt, som det var opstået, løb hen til kaptajnen for at fortælle ham om det glædelige optrin. Han kom hen til mig og trykkede min hånd.

"Men hvorfor opførte De Dem så besynderligt, kære lord Wheatley, da jeg nede på skibet ønskede Dem til lykke?" Det var et meget naturligt spørgsmål.

"Sandt at sige, så var der lidt i vejen den gang," sagde jeg.

"Måske en lille uoverensstemmelse mellem de elskende?" lo han.

"Ja, noget i den retning," indrømmede jeg.

"Men så er alt nu godt igen, håber jeg?"

"Jo, så omtrent," sagde jeg. I det samme mødte jeg Dennys blik.

"Skal jeg måske også lykønske dig?" spurgte han.

Jeg kunne ikke komme til at forklare ham sammenhængen, kaptajnen var alt for nær ved os.

"Ja, tak!" sagde jeg, "og det vil også glæde mig at modtage Hogvardts lykønskning."

Hogvardt trak på skuldrene og smilede, da han sagde:

"Jeg stoler på, at Deres Herlighed handler for det bedste."

Denny stod helt tavs og sparkede i græsset med den ene fod. Jeg vidste godt, hvad han stod og tænkte. Denny var i familie med mig på mødrene side, og hans blik spurgte: "Er en Wheatleys ord da intet værd?" *Det* forstod jeg tydeligt nok. Jeg kunne bedre læse hans tanker end mine egne; for havde vi været ene, og han havde spurgt mig rent ud: "Agter du at gøre hende til din hustru, eller har du igen noget for?" så havde jeg virkelig ikke vidst, hvad jeg skulle svare. Til at begynde med var det komediespil. Jeg ville se at få neopaliterne til roligt at forføje sig hver til sit, hvorpå jeg selv ville forlade øen. Men var det dét, der var min tanke nu, da jeg havde holdt Phroso i mine arme, og

hendes læber havde mødt mine i det kys, der for neopaliterne var beseglingen af vor pagt?

Jeg kunne ikke sige det. Jeg så Phroso gå ind i huset. Kaptajnen talte med Denny, der pegede på vinduerne til det værelse, Mouraki havde benyttet. Kaptajnen gik ind i huset, mens Denny kaldte Hogvardt til sig, og de to gik også ind – uden at bede mig følge med. Lidt efter lidt forsvandt neopaliterne. Orestes fjernede sig, synligt krænket, mens kvinderne gik deres vej leende, snakkende og velfornøjede, som kvinder altid er ved sådanne lejligheder. Jeg stod alene tilbage foran huset. Det var sent på eftermiddagen, og himlen var skyet. Luften var stille, og nede fra stranden kunne jeg høre en ganske svag lyd; det var bølgernes plasken mod kysten.

Der stod jeg og udkæmpede en kamp. Jeg ved ikke, hvor længe den varede. Til hver side – syntes jeg – gik der en vej, der var smudsig at vandre. Min glæde over en kærlighed, der kun kunne blive min gennem vanære, var ikke stor, og dog syntes jeg, at livet var ikke meget værd uden den.

Pludselig blev en hånd lagt på min skulder, og jeg vendte mig om. I aftenlyset så jeg Kortes' søster. Hun så længe og alvorligt på mig.

"Nå?" sagde jeg. "Hvad er der så?"

"Hun må tale med Dem, herre," sagde den unge kvinde. "Hun må tale med Dem *nu*."

Jeg så atter ud over havnen og havet og søgte at styre mine urolige tanker og beslutte mig for, hvad jeg skulle gøre. Men jeg fandt ingen udvej og kunne ikke tage en beslutning.

"Ja, hun må tale med mig," sagde jeg endelig. Jeg vidste ikke, hvad jeg ellers skulle svare.

Kortes' søster gik. Jeg kunne se på hendes blik, at hun ikke forstod, hvad der foregik. Jeg var igen alene. Jeg kunne høre folk gå omkring inde i huset. Vinduet oppe i Mourakis værelse blev lukket af en fast hånd, og lidt efter havde jeg en følelse af, at der kom nogen. Jeg vendte mig om og så Phrosos hvide dragt lyse gennem tusmørket, og hendes ansigt var næsten lige så hvidt som hendes dragt.

Nu var øjeblikket kommet; men jeg havde endnu ikke bestemt mig.

21. Et ord med flere betydninger

Phroso kom hurtigt hen til mig. Jeg havde ventet nogen tøven eller forlegenhed; men det mærkede jeg ikke noget til. Hun så mig lige ind i øjnene og begyndte straks at tale til mig.

"Herre," sagde hun. "Der er én ting, jeg må bede Dem om. Jeg må lægge endnu en byrde på Deres skuldre. Efter hvad der er foregået i dag, tør jeg ikke opholde mig på Neopalia, når mine landsmænd får at vide, hvorledes de er blevet ført bag lyset. Jeg ville skamme mig ved at vise mig for dem, og jeg tør ikke forlade mig på tyrkerne, da jeg ikke ved, hvorledes de vil behandle mig. Vil De tage mig med til Athen eller til en havn, hvorfra jeg kan komme til Athen? Jeg kan godt slippe bort fra mine vogtere her, og jeg skal ikke gøre nogen ulejlighed; jeg kan sidde i en krog om bord. Det piner mig at skulle bede Dem om det, for De har gjort så uendelig meget for mig, men min stilling er så vanskelig og – hvad er der, herre?"

Jeg havde gjort en håndbevægelse for at standse hende. Om jeg havde kunnet redde mit liv derved, havde jeg ikke kunnet bære mig således ad. Hun så bort fra alt, hvad der var sket, og regnede det for rent komediespil. Min optræden overfor hende var komediespil; om hendes egen sagde hun intet. Havde hun da også spillet komedie? Blodet fo'r mig til hovedet ved tanken. Jeg kunne ikke holde det ud længere.

"Når Deres landsmænd får at vide, hvorledes de er blevet ført bag lyset?" gentog jeg. "Ført bag lyset? Hvorledes?"

"Ved den måde, vi fik dem til at opgive deres fortvivlede plan på."

Jeg tog et skridt fremad, og min stemme skælvede, da jeg sagde:

"Var det alt sammen komediespil, Phroso?" I dette øjeblik var der intet, jeg satte højere i verden, end en ny forsikring fra hende om hendes kærlighed, og jeg ville hellere fremtvinge den end ikke få den.

Som svar så hun spørgende på mig og smilede bedrøvet.

"Er vi da trolovede?" spurgte hun i en sørgmodig tone, som hun forgæves søgte at gøre spøgende.

Jeg stod ganske tæt ved hende nu. Jeg rørte ikke ved hende, men bøjede mig lidt fremad, så mit ansigt var ganske tæt ved hendes.

"Var det komediespil i dag og på St. Tryphons dag?" spurgte jeg.

Hun så angst op til mig; men slog straks øjnene ned. Hun svarede ikke på mit spørgsmål.

"Var det alt sammen komediespil, Phroso?" spurgte jeg indtrængende, med en vild længsel efter at høre hende erklære mig sin kærlighed, her hvor vi var alene og ingen kunne høre vor søde hemmelighed.

Denne gang svarede Phroso, og hendes svar ledsagedes af en ganske sagte, bedrøvet latter:

"Ak, herre! *Skal* jeg sige det igen? Er jeg ikke allerede blevet beskæmmet to gange?"

"Så bliv det alligevel én gang til," hviskede jeg. Da så jeg med ét, hvorledes glæden fik bugt med sorgen, og jeg hviskede hurtigt: "Tusinde gange til, tusinde gange til!"

"Kære, kære herre!" sagde hun, men så fo'r hun tilbage, og al glæden var atter forsvundet, da hun nu stod noget borte og så på mig i målløs forvirring.

"Men, herre!" mumlede hun så sagte, at jeg næppe kunne høre hendes ord. Så søgte hun frelse i sin tidligere bøn: "De vil ikke lade mig blive tilbage her, vel herre? De vil føre mig til et eller andet sted, hvor jeg kan være i sikkerhed? Jeg – jeg er bange for disse mænd, selv nu, hvor pashaen er død."

Jeg overhørte helt hendes bøn. Jeg syntes ikke, jeg kunne sige noget eller gøre andet end se hende ind i øjnene, og det var næsten med ærefrygt, at jeg endelig sagde:

"Du har de vidunderligste øjne i den hele verden, Phroso."

"Ak, herre! Kære herre!" hviskede Phroso og så mod jorden. Men jeg vidste, at hun ville snart se op igen, og det gjorde hun da også.

"Ja, i hele den vide verden," sagde jeg. "Og du skal sige mig det én gang til, Phroso."

Mens vi talte sammen, havde vi nærmet os huset, og vi stod nu inde ved væggen i den dybe skygge. Men jeg kunne stadig se hendes strålende øjne, og med ét følte jeg to arme om min hals. Hun trykkede sig tæt ind til mig, og jeg mærkede hendes stødvise åndedræt mod min kind, mens hun hviskede til mig:

"Ja, nu skal du få det at høre igen og igen; for nu skammer jeg mig ikke mere. Nu ved jeg det, nu ved jeg det! Jeg elsker dig – å, hvor jeg elsker dig!" Hendes ord fik svar fra mig, og jeg holdt hende fast, som om jeg skulle forsvare hende imod hele verden.

Hvis en mand i det øjeblik havde sagt til mig, at jeg havde følt kærlighed før, jeg ville have lét ham op i hans åbne øjne – den tåbe!

Men nu trak Phroso sig atter tilbage, den korte henrykkelse, under hvilken fortid og fremtid var helt forglemt, var forbi. På ny hviskede hun:

"Men, herre –!"

Jeg vidste godt, hvad hun ville sige, og et øjeblik tav jeg. Resten af vore liv afhang af, hvad jeg ville sige.

"Men, herre, den kvinde, der venter hinsides havet?" Der klang en tone af frygt i hendes sagte hvisken. Før jeg kunne svare, stod Phroso lige foran mig og lagde sin hånd på min arm, idet hun talte sagte og blidt: "Ja, jeg ved det, jeg forstår det godt, og jeg takker dig, og jeg takker Gud, fordi du sagde det og ikke rejste bort uden at vise mig din kærlighed. For om end mit liv vil blive ulykkeligt, vil jeg dog være stolt, og i de lange nætter vil jeg tænke på denne kære ø og på dig, skønt I begge vil være langt borte. Ja, jeg takker Gud, fordi du sagde det, du, min kære herre!" Og hun bøjede det stolte hoved, som hun ikke skulle bøje for noget menneske, og kyssede min hånd.

Jeg trak hurtigt hånden til mig og greb hende igen i mine arme, mens jeg kyssede hende; for nu havde jeg taget min beslutning. Jeg ville ikke give slip på Phroso. Lad hvem som helst spørge mig, med hvilken ret, jeg *kunne* ikke give slip på hende. Alligevel sagde jeg intet om det, og hun forstod mig ikke. Hun troede, jeg kyssede hende til afsked. Der flød tårer ned ad hendes kinder, og hun klyngede sig til mig, som om nogen ville rive os fra hinanden. Jeg åbnede min mund for at

tilhviske hende de ord, der ville være en udfordring til dem, der ville rive hende bort, og et bånd imellem os.

Men, hør! Hvad var det? Der lød nogle ord, derpå et forbavset udråb, og endelig hørte vi skridt. En stemme kaldte ivrigt på mig. Det var Denny, der råbte. Phroso sled sig løs fra mig og gik helt ind i den dybeste skygge.

"Jeg kommer straks igen," hviskede jeg og med et sidste tryk af hendes hånd, gik jeg ud af skyggen og hen foran huset.

Denny stod på dørtærsklen. Døren stod åben, og lyset fra hallen faldt lige på mit ansigt, da jeg kom hen til ham. Ved synet af mig syntes han at glemme sit eget ærinde og dets betydning; for han greb mig ved skulderen og stirrede på mig:

"Mand dog! Du er hvid som en kalket væg! Har du set spøgelser? Går Constantin igen – eller er det Mouraki?"

"Halvtreds spøgelser ville ikke være noget i sammenligning med det, jeg har gået igennem. Du min Gud, jeg har aldrig prøvet noget lignende! Hvad vil du? Hvorfor kaldte du? Jeg har ikke tid, hun venter på mig." For nu var det mig det samme, nu måtte Denny og Neopalia gerne vide det.

"Hun får vente lidt," sagde han. "Du må komme med ovenpå."

"Det kan jeg ikke," sagde jeg stædigt. "Jeg – jeg *kan* ikke, Denny."

"Du *skal*. Vær nu fornuftig, Charley. Det er meget vigtigt, og kaptajnen venter på dig."

Dennys ansigt syntes at genspejle vigtige efterretninger. Hvad det var, kunne jeg ikke sige, men en antydning fra ham fik mig til at gribe fat i ham: "Hvad er det? Nu skal jeg komme!"

"Godt, så kom." Han vendte sig om og gik hurtigt igennem den gamle hal og op ad trappen. Jeg fulgte efter, mens en

mængde forvirrede gisninger fo'r omkring i mit hoved.

Det værelse, Denny førte mig ind i, havde et roligt, forretningsmæssigt præg, der virkede helt velgørende. Jeg tog mig sammen og søgte at skjule mine følelser under påtagen ligegyldighed. Kaptajnen sad ved skrivebordet med en mængde papirer foran sig. Han syntes at undersøge dem, og mens han læste dem, viste hans ansigt snart overraskelse, snart foragt.

"Denne Mouraki var en listig fyr," sagde han. "Men hvis nogen havde fået fat på dette dokumentskrin, mens pashaen levede, ville han ikke en gang have fået lov til at beholde det ringe embede, som han anså guvernørposten for at være. Ja, *jeg* mener, lord Wheatley, at selv om De virkelig havde haft del i hans mord, havde De ikke haft noget at frygte, når disse papirer her var kommet regeringen for øje. Sandelig, det er godt, vi er blevet af med ham. Men det er det, jeg altid har sagt. Disse armeniere er jo nok snu hunde, men –"

Jeg havde imidlertid ikke indfundet mig for at høre en tyrk holde foredrag om armenierne, så jeg afbrød ham med en utålmodighed, som jeg ikke helt kunne skjule:

"Undskyld, men var det *det*, De ville fortælle mig?"

"Jeg skulle mene, det måtte interessere Deres Herlighed."

"Ja vist så," svarede jeg lidt mere fattet, "men Deres høflighed og elskværdighed havde allerede gjort mig ganske tryg."

Han bukkede ganske let og fortsatte i et meget langsomt tempo, mens han samtidig ordnede papirerne og dokumenterne i nette bunker:

"Efter pashaens død har jeg indtil videre overtaget hans embedsforretninger her på Neopalia, og jeg har derfor anset det for min pligt at gennemse Hans Excellences – han var en

forbandet hund! – Hans Excellences dokumentskrin. Resultatet er, at jeg har fundet meget betydningsfulde beviser for, at han vovede at nære visse planer. Men dette behøver jeg måske ikke at ulejlige *Dem* med?"

"Nej, for Himlens skyld! Lad endelig være!" bad jeg.

"Ligeledes fandt jeg blandt pashaens papirer et brev, der var adresseret til –"

"Til mig?" udbrød jeg og sprang op.

"Nej, til Deres Herligheds fætter. Idet jeg anså det for min pligt – og jeg håber, hr. Swinton vil tilgive mig –" Her standsede det forfærdelige menneske og så hen på Denny, fordi han ventede et indrømmende nik fra ham. Han fik det også, bukkede let til tak, sukkede, som om Dennys imødekommenhed tog en stor byrde fra hans sind, rømmede sig, ordnede dokumentbunken ved venstre side og – gik endelig – endelig! – videre:

"Da jeg med hensyn til dette brev anså det for min pligt –"

"Ja, ja! Det var selvfølgelig Deres pligt. Selvfølgelig!"

"At læse det, gjorde jeg det. Det viste sig imidlertid ikke at indeholde noget af betydning."

"Hvorfor fanden – jeg mener – om forladelse!"

"Det omtalte kun privatanliggender. Men jeg har ikke lov til at udlevere det. Det må overgives i regeringens hænder sammen med pashaens andre papirer. Jeg har imidlertid tilladt hr. Swinton at læse det. Han siger, at det vedkommer mere Dem, lord Wheatley, end ham selv. Jeg vil derfor foreslå, at han læser det for Dem i min nærværelse. Jeg kan nok selv forstå noget engelsk, men jeg taler det ikke flydende."

Med disse ord rakte han Denny en konvolut. Nu kom vi da endelig til sagen.

"For alt i verden, skynd dig, min kære dreng!" udbrød jeg og satte mig op på bordet. Der sad jeg og svingede med benene i min utålmodighed. Kaptajnen sendte mig et misbilligende blik.

Denny tog brevet ud af konvolutten og læste:

"*London, den 21. maj.*" Han standsede og sagde: "Du husker nok, vi kom her den 7.?" Jeg nikkede hastigt, og han gik videre:

"Kære Denny! – Å, hvor dette er forfærdeligt. Jeg kan næsten ikke holde ud at tænke på det. Stakkels, stakkels fyr! Mama er frygtelig bedrøvet, og jeg selvfølgelig endnu mere. Både mama og jeg føler, at det gør det så meget værre, at vi skulle få den efterretning kun tre dage efter, at han må have fået mamas brev. Skriv endelig til mig og fortæl mig, at han ikke tog sig hendes brev så nær, og at han ikke lå og var ulykkelig, mens han led under den rædsomme feber – her kom der en stor klat; men jeg sidder også og græder. Jeg ved godt, kære Denny, at De mente, jeg ikke brød mig om ham, men det *gjorde* jeg – skønt ikke (som mama siger) på den rigtige måde. Tror De, han tilgav mig? Det ville blive min død, hvis jeg skulle gå med den tanke, at han ikke gjorde det. De bringer vel den stakkels, kære Charley hjem til England? Skriv til mig, at han ikke var vred på mig. Mama beder mig forsikre Dem om hendes inderlige deltagelse.

Deres hengivne

Beatrice Kennett Hipgrave.

P.S. Hr. Bennett Hamlyn kom ind ad døren lige nu. Han er umådelig bedrøvet over den kære, stakkels Charley. Jeg tænker stadig på ham som 'Charley'. Skriv endelig snart."

Der blev en lang pause, og Denny sagde:

"Det er dog altid noget: endnu at blive erindret som *Charley*."

"Ja, men hvad pokker betyder det?" udbrød jeg og hoppede ned fra bordet.

"*De bringer vel den stakkels, kære Charley hjem til England?*" gentog Denny eftertænksomt. "Ja, der er da mere udsigt til det nu end for et par dage siden."

"Denny, Denny, hvis du bryder dig om mig, så sig mig, hvad det drejer sig om. Jeg har ikke fået noget brev fra –"

"*Mama?* Nej, vi har intet brev fået fra Mama. Men vi har i det hele taget ikke fået breve fra nogen."

"Ja, så kan jeg ikke fatte –" begyndte jeg i min fortvivlelse.

"Ja, men Charley," afbrød Denny. "Mama har måske skrevet til – Mouraki Pasha!"

"Til Mouraki?"

"*Mit* brev havnede jo hos Mouraki."

"Når pashaen ønskede det, gik alle breve gennem hans hænder," bemærkede kaptajnen, der sad tilbagelænet i sin stol og stirrede op mod loftet.

"Du store Himmel!" Dette vink var nok. Jeg fo'r hen til bordet, og i næste øjeblik havde mine skælvende hænder ødelagt de nette brevbunker, som kaptajnen så omhyggeligt havde anbragt foran sig. Jeg dykkede ned i bunkerne, væltede dem, rodede, krøllede og adsplittede dem, og kaptajnen, der ikke kunne forhindre mig i min pludselige iver, sukkede i hjælpeløs

fortvivlelse, da han så sit aftenarbejde tilintetgjort. Da Denny havde set på mig i nogle sekunder, brød han ud i en munter latter. Jeg standsede et øjeblik for at se bebrejdende på ham i anledning af hans ubetimelige munterhed og tog atter fat på min vilde eftersøgen.

Den var aldeles resultatløs. Enten havde Mouraki ikke fået noget brev fra fru Kennett Hipgrave, eller også havde han behandlet den gode dames brev således, som jeg altid behandlede hendes breve – kastet det bort efter læsningen. Jeg undersøgte hver eneste stump papir, officielle dokumenter, private notitser (hvad der fik kaptajnen til at få nervøse trækninger), lagerlister – med et ord, *alt* hvad der fandtes mellem Mourakis papirer.

"Der er ikke noget," sagde jeg endelig og kastede skuffet det sidste stykke papir fra mig.

"Det er borte; men du kan være vis på, at han *har haft* det," sagde Denny.

Pludselig erindrede jeg det fornøjede smil, hvormed pashaen havde talt om den dame, der interesserede sig så meget for mig. Han måtte have vidst besked den gang, og rimeligvis havde han på det tidspunkt fået fru Hipgraves brev. Det var med hensigt, at han tilbageholdt brevet, og nu kunne jeg forstå hans raseri, da jeg fortalte ham, at jeg ville bryde de bånd, der bandt mig. Når jeg nu tænkte på den mands frække kæltringestreger, på den kamp, han havde udsat mig for, og den smerte, han havde forvoldt Phroso, var jeg nærved at regne Demetri for en helgen og endog misunde ham hans bedrift.

"Hvad stod der da i det brev?" spurgte jeg Denny.

"Læs mit én gang til," sagde han og kastede det over til mig.

Jeg læste det selv. Nu var jeg mere rolig, og nu var meningen klar nok. Fru Kennett Hipgrave havde i sit brev ophævet datterens forbindelse med mig. Den kendsgerning var tydelig nok. Det hele, der manglede – enten på grund af Mouraki Pashas forsigtighed eller skødesløshed – var årsagen, og den kunne jeg sige mig selv. Da jeg var nået så vidt i mine slutninger, så jeg igen hen på Denny.

"Jeg tillader mig at lykønske dig," sagde Denny spydigt.

Mennesket er en besynderlig skabning. Den oplysning har andre måske før mig meddelt verden, men jeg gør ingen undskyldning, fordi jeg også fremkommer med den. Jo mere jeg lægger mærke til mine venners og mine egne handlinger, jo mere overbevist bliver jeg om sandheden af det. Her var nu det sket, jeg havde håbet og ønsket ville ske, og jeg havde min frihed, den guddommelige frihed! Og det eneste svar, jeg gav Denny på hans lykønskning var:

"Pokker stå i pigebarnet! Hun har givet mig løbepas!" Og det sagde jeg i en temmelig ærgerlig tone.

Kaptajnen, der i sine ledige timer lagde sig efter engelsk, afbrød os her, idet han høfligt spurgte:

"Undskyld, kære lord Wheatley, men hvad menes der med ordet *løbepas*?"

"Hvad der menes med ordet *løbepas*?" sagde Denny. "Kaptajnen vil gerne vide, hvad løbepas betyder, Charley."

Jeg så fra den ene til den anden, og så sagde jeg:

"Nu skal jeg gå hen og spørge ad," hvorpå jeg rejste mig for at gå ud. Kaptajnens ansigtsudtryk sagde mig, at jeg var uhøflig, og Denny tog fat i min arm.

"Det er ikke passende endnu," sagde han med et glimt i øjet.

"Ja, men det er jo en måned, siden det skete," sagde jeg undskyldende. "Jeg har haft tid til at forvinde det, Denny."

"Din gamle lurendrejer!" sagde Denny og gav slip på mig.

Jeg var ikke længe om at komme af sted. Jeg fløj ned ad trappen. Jeg tror nok, at en man snyder sin samvittighed og finder på undskyldninger for sin adfærd, hvor andre kun finder grund til at le; hvorom alting er, så lykønskede jeg mig selv med, at jeg ikke havde udtalt det afgørende ord, før Denny afbrød os. Men *nu* ville jeg udtale dem. Jeg var fri til at udtale dem. Og ved denne tanke forsvandt hele min ærgrelse over at være blevet kasseret som dug for solen.

"Det er," sagde jeg til mig selv, idet jeg nåede hallen, "ikke andet end et lykkeligt meningsskifte." Jeg nåede døren, gik ind og drejede til venstre.

Phroso ventede på mig, tilsyneladende med længsel. For inden jeg kunne sige noget, løb hun mig i møde med udstrakte hænder og hviskede bønligt:

"Herre, jeg har tænkt over det, mens du var derinde. Du må ikke gøre det. Jo, jeg ved det nu, jeg ved, du elsker mig, men du må ikke gøre det. Min kære herres ære må ikke blive plettet for min skyld."

Det var synd af mig, men jeg kunne ikke lade være. Jeg satte et meget bedrøvet ansigt op.

"Er du virkelig kommet til det resultat, Phroso?" spurgte jeg.

"Ja. Det er så tungt! Men din ære – å, frist mig ikke! Du tager mig med til Athen, ikke sandt? Og så –"

"Og så," sagde jeg, "så vil du forlade mig?"

"Ja," sagde Phroso, og hendes stemme skælvede.

"Og hvad skal jeg så gøre, når jeg således står ene og forladt?"

"Rejse hjem," hviskede Phroso næppe hørligt.

"Rejse hjem – og tænke på dine vidunderlige øjne?"

"Nej, nej! Du skal tænke på –"

"Hende, der venter på mig?"

"Ja. Og jeg ønsker så inderligt, at du må blive lykkelig."

Der var et øjebliks tavshed. Phroso så ikke på mig, men nu så jeg på Phroso.

"Du vil altså ikke have noget at gøre med mig, Phroso?"

Der kom slet intet svar, og jeg gik tæt hen til hende, da jeg var bange for, at jeg ikke havde hørt hendes svar.

"Hvorledes skal jeg så få en hustru?" spurgte jeg i en klagende tone. "For ser du –"

"Ak, herre, hvorfor tager du mig igen i hånden?"

"Gjorde jeg det, Phroso? Fordi den kvinde, der venter på mig hinsides havet – det er minsandten en ligefrem poetisk frase!"

"Du ler?" sagde den stakkels Phroso, helt ude af stand til at forstå mig.

"Lo jeg virkelig, Phroso? Nå, jeg er også lykkelig, så jeg kan sagtens le."

"Lykkelig?" hviskede hun, og endelig så hun på mig med et blik, hvori jeg både læste håb og ængstelse.

"Den kvinde, der ventede på mig, venter ikke mere."

Phrosos vidunderlige øjne blev endnu mere vidunderlige, da hun forbavset stirrede på mig. Så lagde hun blidt sin hånd på min arm og sagde:

"Hun venter ikke mere? Hun er altså død, herre?"

Denne sikre slutning var overordentlig smigrende. Der var øjensynlig kun én ting, der kunne gøre ende på den omtalte kvindes tålmodige venten.

"Nej, tværtimod. Hun tror, at jeg er død. Constantin og Mouraki udspredte det rygte, at jeg var død."

"Å, således!"

"De har sagt, at jeg var død af feberen."

"Og hun tror på det?"

"Det gør hun, og det lader til, at hun er meget bedrøvet."

"Å, hvor hun vil blive glad, når hun får at vide –"

"Ja, Phroso, men førend hun hørte om min død, havde hun bestemt sig til ikke at vente længere."

"Ikke vente længere? Men hvad mener du? Ak, herre, sig mig, hvad mener du?"

"Hvad har *jeg* oplevet her på Neopalia, Phroso?"

"Mange besynderlige ting, kære herre. Det meste har været forfærdeligt."

"Ja, men noget har også været meget – hvilket? Noget af det, der er hændet mig, er vist også hændet den unge dame, der ventede."

Phrosos hånd – den jeg ikke havde taget – blev pludselig strakt ud, og hun udbrød halvkvalt:

"Kære, kære herre! Sig mig, hvad det er. Jeg kan ikke udholde denne uvished."

Da blev jeg med ét alvorlig, og jeg sagde:

"Jeg er fri. Hun har givet mig mit ord tilbage."

"Har hun givet dig fri?"

"Hun elsker mig ikke mere, formoder jeg. Måske har hun aldrig gjort det."

"Men det er jo umuligt, herre."

"Mener du det? Phroso, det er sandt – sandt, at jeg nu er fri, og ingen skiller os to fra hinanden."

Nu forstod hun mig endelig. Et øjeblik stod hun tavs, og det samme gjorde jeg, mens jeg forsøgte at gennemtrænge mørket for at se hendes forundrede udtryk. Hun strakte armene ud imod mig, og så lød der en sagte latter, mens hun lagde sine hænder i mine.

"Kære, elskede herre!" sagde Phroso.

Pludselig hørte jeg langt borte fra en sagte, sørgelig sang. Lyden syntes at komme nede fra havnen.

"Hvad er det?" spurgte jeg. "Hvad har de for dernede?"

"Ved du ikke det? Kortes' og min fætters lig kom frem ved solnedgang, og nu kommer de med dem for at begrave dem ved kirken. De sørger over Kortes, fordi de elskede ham, og de lader også, som om de sørger over Constantin, fordi han var af Stefanopoulos'ernes slægt."

I nogle minutter blev vi stående og lyttede til tonerne, der steg og sank og gav genlyd mellem bakkerne. Den bedrøvelige melodi, som på enkelte steder havde toner, der ligesom fortalte om et lønligt håb, syntes mig en passende afslutning på begivenhederne. Jeg lagde min arm om Phroso, og således stod vi og lyttede, indtil lyden døde bort, og der igen faldt tavshed over øen.

"Ak, den kære ø," sagde Phroso blidt. "Du fører mig ikke bort fra den for bestandig, vel? Nu er det din ø, og den vil være trofast imod dig, ligesom jeg skal være det. For Gud har været god imod mig, og du er også god."

Jeg så på hende. Hendes kinder var våde af tårer, og mens jeg så på hende, vedblev hun at græde.

"Nu skal du ikke komme til at græde mere, før vi engang skilles ved døden."

En hosten henne fra hoveddøren afbrød os. Jeg gik derhen og vinkede til Phroso, at hun skulle følge mig. Der stod Denny og kaptajnen.

"Kommer du ned til yachten, Charley?"

"Ja – lige straks, Denny."

"Skal jeg vente på dig?"

"Nej, jeg kan godt finde derned selv."

Denny lo og trykkede min hånd. Så gik han hen til Phroso. Jeg ved ikke, hvad han sagde til hende, for i det samme talte kaptajnen til mig.

"Undskyld," sagde han, "men De forklarede mig aldrig, hvad det ord betød."

"Hvilket ord, kære kaptajn?"

"Det ord, De brugte om den engelske dames brev – om det, hun havde givet Dem."

"Å, De mener *løbepas*?"

"Ja, netop."

"Ja–a," sagde jeg efter et øjebliks overvejelse, "det er et ord, der har en meget forskellig betydning."

"Ja så," sagde kaptajnen og nikkede forstående.

"Det kan f.eks. betyde, at en mand bliver meget trist ved det hele."

"Ja, jeg forstår: gør ham ulykkelig?"

"Ja vel. Men så kan det også betyde, at han bliver den lykkeligste skabning under solen."

"Det var dog et mærkværdigt ord," sagde kaptajnen grundende.

"Nå, det ved jeg såmænd ikke," sagde jeg. "God nat!"

22. Et kapløb for livet

Næste dag var det et strålende vejr med frisk brise, netop et vejr til en lille sejltur. Således tænkte jeg, da jeg klokken otte om morgenen kom op på dækket. Der stod Watkins og stirrede eftertænksomt ind mod byen. Da han så mig, hilste han på mig og sagde:

"Det er en mærkelig lille plet."

Jeg fulgte retningen af Watkins' blik, og sukkede.

"Tror De, Watkins, at der nu bliver ro her på øen?" spurgte jeg.

Jeg tror ikke, han helt forstod mit spørgsmål, for han svarede, at vejret da tegnede fint. Men det var ikke, hvad jeg mente; mit suk var rettet mod afslutning af vort begivenhedsrige ophold på Neopalia; for skønt det hele var endt lykkeligt, var jeg dog en smule ked af, at det var slut.

"Den ædle Phroso kommer om bord klokken ti, og så sejler vi en lille tur," sagde jeg. "De vil nok sørge for lidt frokost."

"Alt skal nok være parat til Deres Herlighed og Hendes Nåde," sagde Watkins. Han havde hidtil stillet sig temmelig tvivlende med hensyn til Phrosos rang; men det, der var sket i aftes, havde hos Watkins givet hende plads imellem "nåderne". "Har Deres Herlighed hørt," fortsatte han, "at barkassen skal føre guvernørens lig til Konstantinopel? Den ligger der ved kanonbåden."

"Ja, jeg ser den. Det ser ud til, at der er hovedrengøring på kanonbåden, Watkins."

"Det er heller ikke for tidligt. Deres Herlighed. Jeg har aldrig i mine dage set et mere snavset dæk."

Det var tydeligt nok, at krigsskibet fik sig en grundig omgang. De halvnøgne matroser skurede løs på dækket, og nogle af soldaterne hjalp dovent til.

"Officererne er gået i land for at se sig om på øen. Dengang pashaen levede, måtte de slet ikke gå i land."

"Mourakis død har forandret så meget, ikke sandt, Watkins?"

"Jo, vist så, Deres Herlighed," sagde Watkins med et høfligt smil.

Jeg gik i land og begav mig på vej op til huset. Yachten skulle have damp oppe, så vi kunne sejle, når vi kom tilbage. Mens jeg langsomt gik op ad gaden, fik jeg de venligste hilsener fra de neopaliter, jeg passerede. Ja, tiderne havde forandret sig. Nu var det en fornøjelse at være på Neopalia.

Det var også en fornøjelse at se på Phroso, da hun kom mig i møde i al sin strålende skønhed. Vi spildte ikke tiden, men gik straks ned til havnen. De dansende bølger vinkede os, og vi var om bord en time før den fastsatte tid. Jeg førte Phroso ned for at vise hende den kahyt, hun skulle bebo på rejsen sammen med Kortes' søster. Denny stak hovedet ind ad døren og meldte, at de var ved at fyre op, så vi kunne sejle i løbet af en halv time. Hogvardt kom for at præsentere ugens regnskab – og forsvandt. Vi sad så og talte sammen, som forelskede taler: om ting, det ikke var værd at mindes i næste øjeblik, men som man netop erindrer resten af sine dage, fordi det nu en gang går så bagvendt til her i verden.

På én gang prajede Denny mig imidlertid og meddelte, at kaptajnen gerne ville tale med mig. Jeg bad Phroso blive, hvor

hun var – jeg skulle straks være tilbage – og gik op på dækket. Der stod kaptajnen, og han trak mig lidt til en side. Da jeg mærkede, at han havde noget på hjerte, foreslog jeg ham, at vi skulle gå hen i den lille rygesalon forude. Så snart vi havde taget plads, og Watkins havde bragt kaffe og cigaretter, vendte kaptajnen sig om imod mig med et umådelig veltilfreds ansigt.

"Kære lord Wheatley, det glæder mig at kunne meddele Dem, at jeg har fået ret med hensyn til den opfattelse, man ville nære angående Deres stilling. I nat kom der en dampbarkasse med de instrukser, der er blevet telegraferet til Rhodos, og jeg er derfor i stand til øjeblikkelig at sætte Dem på fri fod. Det viser sig, at der ikke er nogen som helst tilbøjelighed hos regeringen til at sætte Dem i forbindelse med den begivenhed. De kan derfor opholde Dem, hvor De lyster, og jeg skal ikke holde Dem tilbage ét minut længere."

"Jeg er Dem såre taknemmelig for Deres elskværdighed, kære kaptajn."

"Det er intet at takke for; jeg fortæller Dem blot, hvad der er sket. Rejser De i dag?"

"Nej, ikke det første par dage. I dag vil jeg sejle en lille tur. Det var rart, om De havde lyst til at være med," sagde jeg, for jeg følte mig meget venligt stemt imod ham.

"Jeg ville virkelig ønske, jeg havde tid, men jeg må op til Deres Herligheds hus med det samme."

"Hvad efter?"

"For at meddele den ædle Euphrosyne de instrukser, jeg har modtaget angående hende."

Jeg var ved at føre min cigaret til munden, men jeg standsede på halvvejen og sagde:

"Undskyld, men har *De* fået instrukser angående hende?"

Han smilede og lagde beroligende sin hånd på min arm:

"Jeg tror ikke, De behøver at være den mindste smule urolig, men selvfølgelig vil forsinkelsen falde Dem noget ubelejligt. Jeg må endvidere bemærke, at det er umuligt – ja, jeg finder selv, det er umuligt – at se bort fra de alvorlige uroligheder, der har fundet sted. Der har jo før været noget i vejen med disse neopaliter. Men jeg er vis på, at den unge dame vil blive hensynsfuldt behandlet, særlig da hun er Deres Herligheds forlovede."

"Hvad går Deres instruks ud på?" spurgte jeg kort.

"Så snart jeg har truffet de fornødne foranstaltninger med hensyn til ordenens opretholdelse her på Neopalia, skal jeg føre hende til Smyrna. Derfra vil hun blive sendt til Konstantinopel for at afvente resultatet af de undersøgelser, autoriteterne vil anstille. Men vær ganske rolig. Jeg er vis på, at hun enten vil blive helt frikendt eller i værste fald slippe med en nominel bøde. Det er kun forsinkelsen, der er beklagelig. Jeg mener: for *Dem*, lord Wheatley."

"Forsinkelsen? Bliver der nogen videre forsinkelse?"

"Vi er jo ikke hurtige af os," indrømmede kaptajnen åbenhjertigt, "navnlig ikke på det retslige område. Alligevel tør jeg nok sige, at sagen vil være sluttet i løbet af et årstid eller halvandet. Det bliver den nok."

"Halvandet år?" sagde jeg forfærdet. "Men hun bliver forhåbentlig gift med mig inden halvanden måned."

"Nej, vist ikke, kære lord Wheatley," sagde han. "Hun får aldeles ikke lov til at gifte sig med Dem, før den sag er afgjort. Men det skal De ikke ærgre Dem over," tilføjede han trøstende.

"De er jo ung og har tiden for Dem. Hvad har et år eller halvandet at betyde for Dem?"

"En hel del mere, end på noget andet tidspunkt af mit liv," sagde jeg. Kaptajnen lo blidt og drak resten af sin kaffe. Derpå fortsatte han på sin rolige måde:

"Så derfor kan jeg ikke have den fornøjelse at være med på den lille lysttur. Jeg må derop med det samme for at meddele min instruks. Den ædle Euphrosyne har måske en del forberedelser at træffe, og hun må kunne følge med i overmorgen. Før kan jeg ikke sejle, da skibet, som De måske har bemærket, undergår et grundigt eftersyn."

Jeg sad i nogle øjeblikke uden at sige noget, men mens jeg sad og røg, skævede jeg hen til den rolige, veltilfredse kaptajn.

"Jeg håber da, at De ikke tager Dem det nær, kære lord Wheatley?" sagde han.

"Å, det er selvfølgelig ærgerligt," sagde jeg ligegyldigt, "men det er der jo ikke noget at gøre ved. Men hør nu, hr. Kaptajn, jeg kan ikke indse, hvorfor De ikke kan tage med os i dag. Vi kommer tilbage i eftermiddag, og så er det såmænd tidsnok at give Phroso underretning. Hun er jo ikke en modedame, der skal have otteogfyrre timer til at pakke sine dragter i."

"Ja, det ville jo rigtignok være en dejlig tur i et sådant vejr og i selskab med Deres Herlighed."

"Og så kunne jeg jo vise Dem det sted, hvor Demetri dræbte pashaen."

"Ja, det vil være meget interessant."

"De tager altså med?"

"Ja, når jeg kan stole på, at jeg kommer tidsnok tilbage til at kunne –"

"Tale med Phroso? Jeg lover Dem, De skal få tid nok til at tale med hende. De kan jo også sende hende et bud nu, hvis De vil."

"Tak, det behøves ikke. Når jeg kan komme til at tale med hende i eftermiddag –"

"Det skal jeg nok sørge for, De kommer til."

"Skal De for øvrigt ikke selv tale med hende, lord Wheatley? Jeg vidste ikke bedre, end at De ville tilbringe dagen sammen med den ædle Euphrosyne?"

"Jeg får sikkert nok talt med hende, De vil jo ikke lægge beslag på hende med det samme. Foreløbig skal jeg ud at sejle."

"De er en meget koldsindig elsker," sagde han leende. Jeg lo også og trak på skuldrene.

"De vil måske undskylde mig et lille øjeblik, kære kaptajn? Nej, nej, bliv endelig siddende. Nu går jeg ud og giver ordre til at sejle, og så kommer jeg ind og får en cigaret mere sammen med Dem."

"De er umådelig elskværdig," sagde han og sank tilbage i de bløde hynder.

Præcis hvornår under vor samtale min beslutning blev taget, ved jeg ikke, men planen var fuldt færdig, før kaptajnen tog imod min invitation. At blive skilt fra Phroso så længe og vide hende udsat for mishandling og tvang, var mere end jeg kunne udholde. Jeg måtte altså gøre noget. Øen var altså stadig tro mod sin natur; jeg skulle forlade den under en flugt, og ikke tage pænt og nydeligt afsked. Jeg var næsten fornøjet, og jeg håbede ikke, jeg ville komme til at sætte min gode ven kaptajnen i en vanskelig stilling. Nå, men hellere kaptajnen end Phroso; og jeg lo ved mig selv ved tanken om, hvordan jeg ville

indfri mit løfte og sørge for, at han fik rigelig tid til at tale med Phroso.

Jeg løb hurtigt op på dækket. Der stod Denny og Hogvardt.

"Hvor hurtigt kan der være fuld damp oppe?" spurgte jeg hviskende.

"Om ti minutter fra nu af," sagde Hogvardt, der pludselig lagde mærke til min ivrighed.

"Hør, hvad er der i vejen, mand?" spurgte Denny.

"De vil sende Phroso til Konstantinopel for at blive dømt, og der vil de holde hende tilbage et helt år eller mere. Og det agter jeg ikke at finde mig i."

"Men hvad vil du da gøre?"

"Hvad jeg vil gøre? Stikke af. Kaptajnen er her om bord, og kanonbåden kan ikke indhente os. De vil desuden ikke fatte nogen mistanke til os der om bord. Løb ned til Phroso, Denny, og sig, at hun ikke må vise sig, før jeg siger til. Kaptajnen tror, hun er oppe i huset. Vi sejler, så snart De melder klar, Hogvardt."

"Ja, men, Deres Herlighed –"

"Hør, Charley –"

"Jeg siger Dem, jeg vil ikke finde mig i det. Er I med på den eller ikke?"

Denny stod et øjeblik og vippede på hælene.

"Det skal blive morsomt!" udbrød han pludselig, strålende henrykt. "Nu skal jeg springe ned og give Phroso besked," sagde han og forsvandt i retning af hendes kahyt.

Jeg stod og så over på kanonbåden, hvor de i ro og mag skrubbede videre. Så gled mit blik ind over havnen og byen, og jeg rystede bebrejdende på hovedet ad Neopalia, der hele tiden

fik mig til at gøre gale streger. Så vendte jeg mig om og gik hen til den kahyt, hvor mit intet anende offer nok så roligt nød sin cigaret. Mouraki Pasha havde ikke ladet sig fange på den måde. Gudskelov, at jeg ikke mere havde med Mouraki at gøre.

"Der var alligevel noget godt ved Demetri," tænkte jeg, idet jeg tog plads ved siden af kaptajnen og fortalte ham, at vi ville sejle om fem minutter. Han syntes at være meget glad ved tanken om udflugten.

De fem minutter gik. Hogvardt, der var vor skibsfører, gav sine ordrer til vort nye og velfornøjede mandskab, og yachten begyndte at bevæge sig. Kaptajnen og jeg gik op på dækket. Han så ud over havet; jeg vendte mit blik mod øen, der nu fjernede sig fra os. En dreng derinde vinkede med hånden, og et par kvinder stod og viftede med deres tørklæder. Den lille havn forsvandt bag os.

"Farvel, Neopalia!" udbrød jeg uden at tænke over, hvad jeg sagde.

"Hvad behager, lord Wheatley?" sagde kaptajnen og vendte sig hastigt om imod mig.

"På gensyn i eftermiddag," tilføjede jeg og gik hen til Hogvardt, da jeg havde noget at tale med ham om. Nu kom Watkins op og meldte, at frokosten var serveret. Jeg gik hen og tog kaptajnen under armen.

"Jeg foreslår, at vi først går til søs og så på hjemvejen anløber det sted, hvor Mouraki døde."

"Ja, det må Deres Herlighed bestemme. Jeg er fuldstændig i Deres magt, lord Wheatley," sagde kaptajnen uden at ane, hvor sandt han talte.

Denny og jeg gik derpå ned i kahytten med vor gæst, og vi tog os meget omhyggeligt af ham. Nede i det sikre ly, hvor Watkins serverede champagnepunchen således, som kun han kunne blande den, forsvandt kaptajnens religiøse skrupler som dug for solen, og han blev ligefrem munter. Da vi var nået til kaffen, lyste han af velvilje, og noget efter begyndte han at blive døsig. Yachten dansede imidlertid hen over bølgerne.

"Nu er klokken næsten to," sagde jeg, "så vi må vel tænke på at vende tilbage. Hør, kaptajn, hvad mener De om en lille lur? Jeg skal nok vække Dem i god tid, inden vi kommer til Neopalia."

Denny lo overgivent af dette løfte, og jeg måtte med et puf betyde ham, at han skulle tage sig i vare.

Kaptajnen tog taknemmelig imod mit tilbud, men gjorde nogle undskyldninger. Vi efterlod ham på den bløde lædersofa og gik op på dækket. Hogvardt stod ved rattet, og han smilede bredt, da han så os.

"Med den fart skal vi ikke være længe om at komme til Cypern, Deres Herlighed."

"Det er godt," sagde jeg, og derpå gjorde jeg to ting. Først sendte jeg bud efter Phroso, og dernæst ladede jeg min revolver. Overlegne stridskræfter er, som bekendt, ofte den bedste garanti for freden.

Nu tog Denny rattet, mens gamle Hogvardt gik ned for at spise. Phroso kom op, og vi tog plads agterude. Vi kunne endnu se Neopalia som en lille plet i horisonten, og jeg fortalte nu Phroso udførligt, hvorfor hun ikke havde set noget til mig hele formiddagen; for Dennys forklaring havde været yderst kortfattet og usammenhængende.

Vi sad nu og passiarede nok så fornøjet en times tid eller to. Skrækken for at komme til Konstantinopel havde hurtigt forsonet Phroso med hensyn til den risiko, hun nu løb, og hendes eneste bekymring var den, at hun aldrig mere ville få lov til at komme tilbage til Neopalia. I den henseende lykkedes det mig dog at berolige hende, og vi sad og havde det helt hyggeligt, da jeg pludselig hørte fodtrin. De kom hen imod os og standsede så med ét. Jeg følte efter min revolver og bemærkede samtidig, at Denny, der imidlertid var blevet afløst af Hogvardt, nærmede sig nok så uskyldigt. Fem skridt foran os stod kaptajnen, aldeles ubevægelig. Jeg rejste mig smilende.

"Jeg håber, De har sovet godt, kaptajn?" sagde jeg og lagde i det samme an på ham.

Han var som himmelfalden, og det havde han også grund til. Hjælpeløst stirrede han først på Phroso, så på mig. I det samme tog Denny ham elskværdigt under armen.

"De forstår nok, at vi har spillet Dem et lille puds," sagde Denny. "Vi kunne jo ikke lade den unge dame rejse til Konstantinopel, det er jo slet ikke noget passende sted for hende."

Jeg gik hen til den forbavsede mand og fortalte ham i korthed, hvad der var foregået.

"De vil altså forstå, kaptajn," sluttede jeg, "at modstand er ganske unyttig. Vi sejler nu til Cypern, der, så vidt jeg ved, på en måde er en tyrkisk ø – jeg er ikke inde i disse politiske forhold – men efter al rimelighed finder vi der et engelsk skib. Hvis De nu vil give mig Deres ord på at tie stille, når vi kommer til Cypern, må De indgive så mange klager, De lyster, så snart vi har forladt øen, ja, jeg tror oven i købet, at det for Deres egen skyld vil være

klogt, om De gør det. Vi kan så fortsætte denne lille tur her i al venskabelighed."

"Og hvis jeg ikke går ind på det?" spurgte han.

"Ja, så er jeg nødt til at skille mig af med Dem – ja, misforstå mig ikke. Jeg agter ikke at efterligne Deres guvernør. Men det er jo fint vejr, og vi har en udmærket jolle, så jeg kan lade en mand ro Dem tilbage til Neopalia eller der, hvor De ellers måtte ønske at komme."

"De vil sætte mig til søs i Deres jolle?"

"Ja, det vil ganske vist gøre mig ondt; men denne dames sikkerhed går forud for den glæde, Deres behagelige selskab ville være."

Den ulykkelige mand havde intet andet at vælge imellem, og i god overensstemmelse med sit folks tro bøjede han sig for det uundgåelige. Han tog cigaretten fra munden og sagde:

"Jeg går ind på at opfylde Deres forlangende, men intet der ud over."

Derpå bukkede han høfligt for Phroso:

"Jeg må lykønske Dem, nådige frøken, De har en resolut kæreste."

I det samme råbte vor udkigsmand to gange hurtigt efter hinanden: "Skib forude!" Vi løb alle sammen forud, og jeg snappede Dennys kikkert fra ham. Der var to skibe at se. Det ene nærmede sig på styrbords bov, det andet kom ret forind. De syntes at være lige langt borte. Jeg studerede dem meget nøje gennem kikkerten, og de andre stod omkring mig og ventede på mine oplysninger. Skibene viste sig tydeligere og tydeligere.

"Det er orlogsskibe begge to," sagde jeg uden at tage kikkerten fra øjnene. "Om et øjeblik kan jeg se de flag, de fører."

De andre stod helt åndeløse af spænding. Selv kaptajnen stod lige ved min side, som om han ville prøve på at se gennem det ene glas.

Min næste bemærkning formindskede ikke spændingen.

"Minsandten! Det tyrkiske flag!" udbrød jeg, og til svar lød det fra kaptajnen:

"Mit løfte gælder ikke i dette tilfælde, lord Wheatley."

"Skal vi vende om og stikke af?" spurgte Denny hviskende.

"Det ville se sært ud," advarede Hogvardt. "Og vi kan ikke slippe bort, hvis vi bliver forfulgt."

"Det var satans! Der har vi det engelske flag!" udbrød jeg nu og tog kikkerten fra øjnene. Kaptajnen greb den ivrigt og så fremad. Da han sænkede den, sagde han:

"Ja, både et engelsk og et tyrkisk skib. Og de kommer begge på prajehold af os."

"Det bliver ligefrem en kapsejlads," sagde Denny.

De to skibe nærmede sig os omtrent med samme kurs; for hvert af dem havde forandret sin kurs en halv streg, så vi nu havde dem begge en halv streg på vor styrbords bov. De ville være meget tæt ved hinanden på det tidspunkt, de nåede os, og det ville næsten være umuligt for os at nå det ene før det andet ved at forandre vor kurs.

"Ja, det bliver en kapsejlads," sagde jeg, og Phroso stak sin arm ind under min. *Lyksalig den, som er i besiddelse!* I en situation, der var så tvivlsom som vor, var der ikke megen sandsynlighed for, at det skib, der fik hende i sin besiddelse, ville overgive hende til det andet. Men hvilket skib ville det blive?

"Mon vi ikke forårsager et internationalt sammenstød?" spurgte Denny.

"Vi forårsager rimeligvis et nautisk sammenstød, hvis vi ikke ser os for," sagde jeg.

De to skibe syntes at have bemærket denne fare; for de fjernede sig nu fra hinanden, så at vi, hvis vi holdt vor kurs, ville passere imellem dem, et par hundrede meter fra hvert. Men dette ville absolut være indenfor hørevidde i et sådant vejr. Jeg så på kaptajnen, og han så på mig.

"Skal vi føre ham nedenunder og berolige ham?" hviskede Denny.

Jeg følte mig desværre ikke berettiget til noget sådant. Den overenskomst, jeg havde indgået med kaptajnen, forbød ethvert angreb på hans frihed. Jeg havde forsømt at sikre mig mod et tilfælde som det nu foreliggende og måtte tage følgerne. Jeg rystede derfor bedrøvet på hovedet. I det samme råbte Hogvardt henne fra rattet:

"Hvad skal jeg gøre, Deres Herlighed? Skal vi blive ved at gå frem med fuld kraft?"

Jeg så på kaptajnen. Jeg vidste, at han ikke ville sejle forbi det tyrkiske skib uden at forsøge at fange dets opmærksomhed. Vi befandt os nu i en kvart sømils afstand fra de to fartøjer.

"Stop!" råbte jeg og tilføjede hurtigt: "Fir jollen ned, Denny."

Denny fattede øjeblikkelig min hensigt. Han kaldte en mand til, og de gik i gang med arbejdet. Yachtens fart begyndte at mindskes, og jeg så over på de to skibe. Jeg bemærkede, at vi fra begge sider blev iagttaget gennem kikkerter, de fattede rimeligvis ikke meningen med vor manøvre. Men den forstod kaptajnen lige så godt som Denny, og han sprang pludselig

frem og prajede det tyrkiske skib på sit modersmål. Jeg ved ikke, hvad han sagde, men der blev et farligt leben på dækket, og de hejsede et eller andet signal – jeg kan aldrig huske flagkoderne, og jeg havde ikke bogen i nærheden.

Nu flød jollen på vandet, og yachten lå stille. Da jeg igen så mig om, så jeg, at begge skibe havde lukket for dampen og bakkede for at standse farten snarest muligt. Jeg greb Phrosos arm, og kaptajnen gjorde en bevægelse, som om han ville standse os.

"Det vil koste Deres liv," sagde jeg, og han trådte til side. Men til vor forbavselse sprang han i næste øjeblik over bord og begyndte at svømme hen til det tyrkiske skib. Nu så jeg hvorfor: de var ved at sætte en båd i vandet. Ak, så ivrige var de ikke om bord på det engelske skib. Kaptajnen måtte have råbt noget meget vigtigt.

"Signaliser efter en båd, Hogvardt!" råbte jeg. "Og kom så med. Watkins, kom herhen! Er du klar, Denny?" Jeg næsten bar Phroso hen til rælingen, og hun lo, da Denny tog imod hende nede i jollen.

Men vi var ikke frelst endnu. Tyrkerne havde fået et forspring, og deres båd kom nok så muntert hoppende hen over bølgerne. Kaptajnen svømmede glimrende, og jeg så hans røde fez bevæge sig op og ned. Nå, nu begyndte vore da at røre på sig, og da de begyndte at ro, spildte de ikke tiden. Det gjorde vi heller ikke, og for anden gang efter min ankomst til Neopalia fik jeg armene rørt. Hvis det ikke var for tyrkernes forspring, ville vi have klaret det med lethed, da vi roede hen imod den engelske båd. Men deres forspring gjorde udfaldet temmelig uforudsigeligt.

Nu var kaptajnen ved den tyrkiske båd, og på et sekund var han oppe i den. Folkene spildte næppe et åretag, mens de tog ham op. De kom lige ned imod os. Kaptajnen stod agter i båden og skyndte på dem. Men nu så jeg, at føreren af den engelske båd havde opdaget, at der var noget i gærde, for han stod ligeledes op og skyndede på sine roere. De to store skibe lå ubevægelige, og vi var genstand for skarp iagttagelse fra dem begge.

"Hal ud! Hal ud!" råbte jeg. "Det er godt. Vi skal nok klare den, Phroso."

Ja, mon? Hvis ikke, ville den engelske kaptajn så slås for min Phroso? Jeg skulle gladelig have boret tyrken i sænk for hendes skyld; men jeg kunne ikke vente, at han ville være så imødekommende.

"Tyrkerne vinder frem," sagde Hogvardt, der var styrmand.

"Pokker tage dem! Hæng i!"

Af sted fløj de tre både. De to foran os nærmede sig stærkt hinanden.

"Vi klarer den lige med et forspring på et par meter," sagde Hogvardt.

"Gudskelov!"

"Nej, vi taber med et par meter," sagde han lidt efter. "De ror godt, de asener."

Men vi roede også godt, når vi selv skal sige det. Og den rare lille kadet og hans mænd i den engelske båd gjorde deres bedste – å, hvilke drikkepenge de blåtrøjer skulle få, hvis vi kom godt over det! – og alle tre både syntes at styre mod ét punkt på det blå, blinkende hav. Nu var tyrkerne kun tyve meter borte, englænderne måske tredive. Kaptajnen opløftede et sidste

opmuntrende råb, kadetten ligeledes. Vi halede ud, som om det gjaldt livet. Tyrkerne var os hele tiden nærmest. Nu ti, nu kun fem meter borte – men englænderne endnu ti!

Så tog vi det sidste tag, og derpå slap jeg årerne og sprang op. Stævnen på kaptajnens båd var kun en meter fra os, og de skoddede for ikke at løbe os ned. Det samme gjorde de i den anden båd. Et øjeblik syntes alt at stå stille, og vi svævede mellem nederlag og sejr. Men i det øjeblik, kaptajnen lagde sin hånd på vor ræling, greb jeg Phroso i mine arme og ligefrem slyngede hende ud over det smalle stræde, der skilte os fra den engelske båd. Seks stærke arme tog imod hende, og oppe fra det engelske skib lød et højt og kraftigt hurra; for nu havde de set, det var en kappestrid, og det oven i købet om en ung dame. Da jeg så, at Phroso var i sikkerhed, vendte jeg mig om imod kaptajnen og sagde:

"Prøv De nu bare på at få hende igen, og så må De for resten ryge og rejse!"

23. Freden sænker sig over Neopalia

Det blev altså ikke til kamp den gang. Min ven kaptajnen foreslog at fremstille sagen for sin britiske kollega, idet han stolede på dennes retfærdighedssans, og det høflige forhold, der rådede mellem to venskabeligt forbundne nationer. Han fulgte derfor om bord med os og afgav sin forklaring til kaptajn Beverley af den Kongelige Marine. Mit svar, der var kortfattet og holdt i ret heftige udtryk, gik ud på følgende: For det første havde Phroso ikke gjort sig skyldig i nogen forseelse, for det andet, hvis hun virkelig havde, var det i hvert fald en politisk forseelse, og for det tredje ville jeg nok spørge kaptajn Beverley, om det var hans mening at ville overgive den smukkeste pige i hele Middelhavsområdet til en bande beskidte tyrker? Disse sidste ord gjorde et stærkt indtryk på de officerer, der stod omkring deres chef for at bistå ham med deres råd; men kaptajn Beverley nøjedes med at smile overbærende og derpå gennem lorgnetten betragte Phroso, der sad i sofaen lige over for og ventede sin dom. Jeg erindrede, at jeg i stridens hede havde kaldt tyrkerne "snavsede", og jeg gik nu hen til min tyrkiske ven og gjorde ham en undskyldning, idet jeg komplimenterede ham for hans tapperhed og åndsnærværelse. Han tog meget høfligt imod mine bemærkninger, men hævdede på det bestemteste sit krav på Phroso. Kaptajn Beverley syntes at være noget uvis.

"Og så kommer dertil," bemærkede han til mig, "at vi troede, De var død."

"Tværtimod," sagde jeg fortørnet, "jeg er spillevende og skal snart giftes med denne dame."

"De vil gifte Dem med hende, lord Wheatley?"

"Ja, da hun har gjort mig den ære at give mig sit samtykke. Med mindre De da vil tillade, at hun bliver ført til Konstantinopel – eller Himlen må vide hvorhen."

Kaptajn Beverley rynkede panden; men da det ikke tilkom ham at udtrykke nogen personlig opfattelse, var jeg veltilfreds med den skjulte misbilligelse, der lå i hans ord, da han sagde til den tyrkiske kaptajn:

"Jeg indser virkelig ikke, hvorledes jeg skal opfylde Deres forlangende. Hvis det var lykkedes Dem at få den unge dame over i Deres båd, så havde jeg ikke haft noget at skulle have sagt. Men som sagerne nu står, kan jeg ikke se andet end, at jeg må føre hende til en engelsk havn. Der kan De så, hvis De synes, indgive Deres fordring på udlevering."

"Bravo!" udbrød Denny.

"Vil De være så elskværdig at passe Dem selv," sagde kaptajn Beverley.

"De vil vel i det mindste skriftligt vedgå, at jeg har fremsat mit krav for Dem?" sagde den tyrkiske kaptajn.

"Ja, med største fornøjelse," sagde kaptajn Beverley og udfærdigede attesten med det samme. Folk er tit mærkværdigt tilfredse, når de kan få en attest, selv om der ikke er spor af udsigt til, at de vil få nogen som helst gavn af den. Da kaptajnen havde fået sit papir, var han fornøjet og sagde farvel. Jeg fulgte ham hen til rælingen.

"Jeg håber, at De ikke er alt for vred på mig," sagde jeg og rakte ham hånden, "og at De ikke for min skyld skal få ubehageligheder?"

"Det tror jeg ikke, jeg får," svarede han. "Deres snildhed vil være min undskyldning."

"Det er meget elskværdigt af Dem at tage det på den måde, og jeg håber, vi en dag har den fornøjelse at se Dem på Neopalia."

"Deres Herlighed agter at vende tilbage?"

"Ja, vist så. Øen er jo min – eller Phrosos – jeg er ikke helt klar over hvis."

"Vi har noget i vor lovgivning, der hedder 'fortabelse af rettigheder'," sagde han, og med denne afskedssalut gik han ned i sin båd. Men jeg var ikke særligt bange for hans trussel.

Da nu tyrkerne således var blevet affærdiget, sejlede Denny og Hogvardt tilbage til vores yacht, mens Phroso, Watkins og jeg blev på det engelske skib; og da kaptajn Beverley havde hørt hele beretningen om vore eventyr på Neopalia, var han blevet så betaget af Phrosos modige adfærd, at han tog til at spadsere frem og tilbage sammen med hende på dækket hele aftenen, mens jeg selv med en voldsom følelse af at blive uretfærdigt behandlet, lod som om jeg var vældig fornøjet med at dele mine oplevelser med en interesseret lyttende kreds af officerer. Man havde fundet en klædning frem til Phroso – vor flåde er altid beredt på hvad som helst – og på den måde nåede vi endelig Malta. Her havde kaptajnen sin kone boende, og hun var henrykt – og hvilken god engelsk kvinde skulle ikke være det – over den lykkelige afslutning på vore eventyr. Der blev ikke fremsat krav om udlevering af Phroso, og det er heller aldrig

sket. Men da vi kom til London, henvendte jeg mig straks til den tyrkiske ambassadør. Jeg ønskede så hurtigt som muligt at få en tilfredsstillende afklaring og afslutning af sagen. Han modtog mig meget høfligt, men gav udtryk for, at han mente både Phroso og jeg havde mistet hvad rettigheder vi ellers måtte have haft, hvad angik Neopalia. Jeg blev meget ærgerlig over hans holdning; jeg rejste mig og stillede mig ryggen mod kaminen.

"Er det Mourakis død, som har oprørt Deres regering så voldsomt?" spurgte jeg.

"Det var en meget fornem herre," bemærkede ambassadøren.

"Men forvist til et lidet fornemt embede – hans fornemhed taget i betragtning," sagde jeg.

"Man kan vel ikke ligefrem kalde det 'forvist'," mumlede Hans Excellence.

"Næ-æ," medgav jeg smilende, "man bør naturligvis være meget forsigtig med at kalde det forvisning."

Ambassadøren trak på skuldrene med antydningen af et smil.

"At tænke sig," sagde han, "alle disse tilfælde af uorden og blodsudgydelser!"

"Når jeg tænker på," fortsatte jeg, "de tilfælde af uorden og blodsudgydelser, som jeg var vidne til, og som jeg ikke vil tøve med at kalde rent anarki, de morderiske anslag og frygtelige farer, som jeg, der befandt mig på Neopalia under den tyrkiske nations beskyttelse, har været udsat for, vil jeg ikke vige tilbage for at kalde det en regulær europæisk skandale, hvis det skulle komme ud."

Ambassadøren skiftede uroligt stilling i sin lænestol.

"Jeg vil," sagde jeg, "naturligvis fremsætte erstatningskrav."

"Erstatningskrav?"

"Netop. Min ø er blevet mig frataget, og jeg har derved mistet mine penge. Og desuden forsøgte Deres guvernør at myrde mig."

"Ja, men det gjorde Deres hustru jo også," bemærkede manden. "Eller i hvert fald den dame, som jeg har forstået, er Deres tilkommende hustru."

"Jeg kan tilgive min hustru. Jeg har ingen intentioner om at tilgive Deres regering."

Guvernøren strøg sit skæg.

"Hvis der blev fremsat officielt krav gennem de rette kanaler –" begyndte han.

"Å, hold op!" afbrød jeg ham. "Jeg ønsker at tilbringe mine hvedebrødsdage på øen, og jeg skal giftes om fjorten dage."

"Men det er netop den unge dame, som er vanskeligheden. Den måde, hvorpå De forlod Neopalia –"

"Er ikke almindelig kendt," sagde jeg.

Ambassadøren så op.

"Afgiften," bemærkede jeg, "forfalder om en månedstid. Jeg ved ikke, hvem der skulle erlægge den."

"Å, men det er jo kun småpenge," sagde han foragteligt.

"Det har De ret i; det er kun småpenge for en så herlig ø."

Ambassadøren så spørgende på mig. Jeg nærmede mig til ham.

"I betragtning af," sagde jeg, "at jeg foreløbig kun har betalt halvdelen af købesummen, og at der ikke mere findes nogen, jeg kan betale den anden halvdel til – jo, måske min hustru – så ville jeg ikke have noget imod, hvis man forhøjede afgiften til det dobbelte."

Ambassadøren tænkte sig om.

"Udmærket. Jeg vil fremsætte Deres forslag på rette sted," sagde han endelig.

Jeg smilede og spurgte så:

"Kommer det til at tage mere end fjorten dage?"

"Det kan jeg næppe forestille mig."

"Og naturligvis medfølger der benådning og så videre?"

"Jeg vil appellere til Hans Majestæts barmhjertighed," lovede ambassadøren.

Jeg havde ingen indvending imod, at ambassadøren kaldte det således, og tog afsked med ham, meget fornøjet med resultatet af samtalen. Men tilfældet ville, at da jeg var på vej gennem Hyde Park – Phroso boede hos en af mrs. Beverleys veninder i Kensington – løb jeg lige i armene på mrs. Kennett Hipgrave.

Jeg må indrømme, at jeg prøvede at gå forbi hende, men hun standsede mig.

"Min kære lord Wheatley!" udbrød hun i en grænseløst hjertelig tone, "hvor morsomt at møde Dem igen! Deres død gjorde os meget triste."

"De er alt for elskværdig!" mumlede jeg. "Jeg – eh – jeg håber, miss Beatrice har det godt?"

Mrs. Kennett Hipgraves ansigt antog et alvorligt og medlidende udtryk.

"Mit stakkels barn!" sukkede hun. "Hun var frygtelig nedbøjet, da hun fik nyheden, lord Wheatley. Og det forekom hende især sørgeligt, da De jo havde fået mit brev kun en uge i forvejen."

"Ja, det må virkelig have forstærket hendes følelser væ̊ldigt," medgav jeg.

"Men det betød naturligvis ikke, at hun har skiftet mening angående det skridt, jeg havde rådet hende til at tage."

"Nej, slet ikke, naturligvis ikke, nej," sagde jeg.

"Jeg håber da også virkelig, at De nu er enig med mig, lord Wheatley?"

"Ja, jeg tror nok, jeg har indset, at De havde ret, mrs. Hipgrave."

"Å, det glæder mig virkelig! Og det vil også gøre mit stakkels barn *så* lykkelig. Jeg kan forsikre Dem, at det har voldet hende mange spekulationer."

"Det er jeg ked af at høre," sagde jeg høfligt. "Er hun i London?"

"Nej, ikke lige for tiden."

"Hvor er hun da? Jeg ville da gerne sende hende et par linjer."

"Hun bor for tiden hos nogle venner."

"Og kunne De oplyse mig adressen?"

"Nå ja, sagen er, lord Wheatley, Beatrice for tiden opholder sig hos … hos en mrs. Hamlyn."

"Ah, en mrs. Hamlyn! Er det måske familie, mrs. Hipgrave?"

"Ja, det er det skam. En tante til vor fælles ven."

"Jaså, en tante til vor fælles ven," smilede jeg. Mrs. Hipgrave kæmpede bravt, men til sidst smilede hun også. Efter nogen tids tavshed bemærkede jeg:

"Jeg skal også selv giftes, mrs. Hipgrave."

Mrs. Hipgrave blev atter alvorlig, og svarede:

"Ja, det har jeg hørt et eller andet om – noget med en – en prinsesse, lord Wheatley."

"Hvis De har hørt alt om det, så må De også have hørt en hel del om hende."

Hun så ud, som hun blev pinligt berørt.

"Vi er gamle venner, lord Wheatley," sagde hun endelig. Jeg bukkede bekræftende. "Jeg er sikker på, at De ikke vil have noget imod, at jeg taler lige ud til Dem. Er De virkelig sikker på, at hun er et menneske, som det vil være klogt af Dem at gifte Dem med? De må jo huske på, at hun så vil blive lady Wheatley."

"Det har jeg skam ikke glemt," sagde jeg.

"Jeg hører," vedblev mrs. Hipgrave i en lidt hånlig tone, "at hun er meget smuk."

"Men det er vel ikke det vigtigste, hvad?" mumlede jeg.

Mrs. Hipgrave så på mig med en anelse mistænksomhed i blikket; så gik hun modigt videre:

"Jeg har også hørt en ting eller to, som forekom mig noget mærkværdige."

"Ikke mig," bemærkede jeg uendelig venligt.

"Der er nu hendes familie –"

"Hendes familie var virkelig et problem, men der er ikke flere tilbage af dem, mrs. Hipgrave."

"Og så har man fortalt mig, at hun har for vane at gå med ..."

"Jamen dog, mrs. Hipgrave, det gør jo da alle og enhver nu for tiden – mere eller mindre."

Mrs. Hipgrave sukkede patetisk og tilføjede med en lille skælven:

"Man siger, hun var bevæbnet med en kniv."

"Folke siger jo så meget," sagde jeg.

"Og under alle omstændigheder," vedblev mrs. Hipgrave, "så vil hun jo ikke være vant til at begå sig i selskabet."

"Det kan vi nok lære hende, mon ikke?" sagde jeg muntert. "Der er jo kun et spørgsmål om forskellige måder at gøre tingene på. Når folk på Neopalia bliver fornærmede på én, stikker de en kniv i én –"

"Du gode Gud, lord Wheatley!"

"Her," fortsatte jeg, "siger man komplimenter; men i grunden er det samme princip. Vil De ikke ønske mig til lykke, mrs. Hipgrave?"

"Nåja, hvis De virkelig er så forhippet på det, så må jeg vel hellere ..."

"Og De vil nok underrette de kære børn?" spurgte jeg indtrængende.

"De kære børn?" gentog hun; hun havde nu virkelig fået mistanke til mig.

"Ja, selvfølgelig. Deres datter og Bennett Hamlyn, ikke sandt?"

Mrs. Hipgrave målte mig med blikket. Hendes træk blev strenge, da hun affyrede den følgende salve:

"Jeg kan aldrig takke Gud nok," sagde hun med himmelvendte øjne, "at min stakkels kære pige opdagede sin fejltagelse i tide."

"Jeg nærer den største agtelse for miss Beatrice," svarede jeg, "men i det punkt er jeg meget enig med Dem, mrs. Hipgrave."

Og nu må jeg atter skifte scene til min elskede ø. Hans Majestæts barmhjertighed bekræftede til fulde den tiltro, hans ambassadør havde haft til den. Neopalia blev givet tilbage til Phroso og mig. Didhen drog vi om foråret det følgende år, efterladende en utrøstelig Denny, men sammen med gamle Hogvardt og Watkins. Denne gang drog vi direkte i min yacht

fra England til Neopalia, og det nye mandskab på mit fartøj var en del mere pålideligt end dengang Spiro og Demetri (jeg havde nær skrevet "stakkels Demetri", men fyren var jo dog en morder!) var udsendt af Constantin Stefanopoulos til at være med ombord. Der var ingen trusler om død og ødelæggelse mod os, da vi denne gang gik i land. Den enøjede Alexanders dødssang lød ikke fra nogen strube, da vi gik ind i det gamle grå hus på højen og derfra så ud over det blå Middelhav. Det siges, at Odysseus skulle have været træt af det fredelige Ithaka – det oplyser i hvert tilfælde Homer. Jeg ved ikke, om jeg engang skal vise mig som en ny Odysseus og komme til at ærgre mig over Neopalias nyvundne fredsommelighed. Men sagt i forbigående, så har ungdommens stormfulde tid sin særlige charme, og jeg holder meget af at vende tilbage til den – i min erindring. Så stærke følelser havde jeg, at det fik mig til at nægte min hustru et ønske – for resten det eneste, jeg har mødt med afslag indtil nu. Da vi havde tilbragt tre dage på øen – jeg brugte en dag til at besøge mine afdøde venners og fjenders grave, en særdeles trøsterig vandring – opdagede jeg, da jeg var på vej gennem hallen i vort hus, en del murerværktøj og en spand mørtel, der hvor den hemmelige trappe havde sin udgang, og Phroso sagde til mig:

"Jeg er sikker på, at du vil have den frygtelige dør muret til, Charley. Den indeholder så mange frygtelige minder."

"Men elskede Phroso, skulle vi tilmure døren?"

"Vi har jo ikke mere brug for den," sagde hun og lo og – noget andet.

"Sandt nok," medgav jeg. "Jeg har tænkt mig at herske på demokratisk vis her på Neopalia. Men man ved jo aldrig.

Kæreste Phroso, er der da ikke for fem øre romantik tilbage hos dig?"

"Nej," sagde hun skamløst. "Jeg har fået nok af romantik og spænding. Jeg vil leve i fred og ro, og jeg nærer ingen ønsker om at skubbe nogen ud over den kant, hvor stakkels Kortes døde."

Jeg stod og så på brædderne under trappen. Så bøjede jeg mig ned og trykkede på fjederen. Brædderne rullede til side, og gangen gabte foran os. Jeg lagde min arm om Phroso, idet jeg sagde:

"Himlen forbyde, at jeg skulle lægge en vanhelligende hånd på Stefanopoulos'ernes hemmelighed! For verden bevæger sig i cirkler, Phroso – sommetider fremad, sommetider tilbage – og det er godt at vide, at vi her på Neopalia, står rede, og hvis noget menneske skulle angribe vor frihed, så lad ham tage sig i agt! Der findes de tilfælde, Phroso, hvor jeg kunne være i stand til at gå derned og vende tilbage fra afgrunden – alene!"

Phroso skånede altså, efter min indtrængende bøn, den hemmelige gang, og selv nu, hvor jeg er sat og midaldrende (gid Fanden havde det!) og de gyldne minder om dengang jeg købte Neopalia ligger langt tilbage, så holder jeg af en gang imellem at gå ned til kanten af afgrunden og forestille mig alle de ting, den har set: kampe, skurkestreger, pludselig død; ja, og i erindringen genkalde mig den frygtelige kamp mellem Kortes og Constantine; og endnu længere tilbage til dengang baron d'Ezonville blev sat i drift i den bare skjorte, mens Stefan Stefanopoulos hovedløse krop blev styrtet ned i det mørke vand og den enøjede Alexander skrev sin Dødssang.

Nå, men alt det er jo to hundrede år siden ...!

Om "Phroso"

Forfatter: Anthony Hope (1863-1933).
Org.udgave: *Phroso: A Romance*. Føljeton i *The Idler*, februar 1896 – januar 1897, bogudgave Methuen & Co., London 1897
Denne udgave baseret på: Anthony Hope: *Phroso.* Roman. Autoriseret Oversættelse for Danmark og Norge ved P. Holm. Albert Bayers Forlag/Jydsk Forlagsforretning, Aarhus 1905.
Oversætter: Peter Holm (1873-1950).
Redigeret af: Kim N. Jensen.
Forside: Efter maleri af Émile Vernet-Lecomte (Charles Émile Hippolyte Lecomte) (1821-1900): *Une beauté grecque* (1874).

ISBN 978-87-7979-817-5
1. ebogsudgave

© 2022 eBibliotek 1800
www.ebib1800.dk

Note 1: **Fustanelle:** Det hvide plisserede mandsskørt, som udgør en del af den græske nationaldragt. *Red.anm.*